RUTH LANGAN

SECRETE

RUTH LANGAN

SECRETE

B.J., o tânără și frumoasă ziaristă, are șansa de a fi aleasă de Nora London pentru a-i scrie biografia. Nora fusese odată o actriță de primă mărime a Hollywood-ului dar cariera îi fusese distrusă atunci când dăduse naștere unui copil nelegitim al cărui tată rămăsese un mister pentru toată lumea. După 37 de ani actrița se hotărăște să rupă tăcerea. Adam London, fiul ei și un cunoscut fotoreporter se opune din răsputeri proiectului căci nu vrea ca mama sa să redeschidă răni vechi. De aceea încearcă s-o intimideze pe ziaristă care, în opinia lui, nu vrea decât să exploateze un subiect gras. Însă atracția sexuală resimțită de amândoi încă de la prima întâlnire se va transforma curând în dragoste și aceasta își va găsi împlinirea în decorul magnific al Alpilor elvețieni unde petrec cu toții Crăciunul. Dar boala Norci, îndelung ascunsă și ajunsă în ultima fază, îi obligă să se întoarcă la New York. Actrița moare și Adam, convins că B.J. a știut totul de la început, refuză să mai aibă vreo legătură cu ea sau cu manuscrisul. Dragostea însă învinge și Adam e dispus chiar să renunțe la meseria lui periculoasă de fotoreporter în zone de conflict de dragul lui B.J.

Editor: NINA PITIŞ
Consilier editorial: GHERASIM ȚIC
Coperta de GEORGE CRISTEA

© Copyright: Ruth Langan

Toate drepturile aparțin Editurii CLASIC

RUTH LANGAN

SECRETE

Traducere de MONICA IONESCU

Editura CLASIC
București, 1994

ISBN 973-96700-0-8

Capitolul unu

– Deci eşti hotărâtă să mergi până la capăt, nu-i aşa?

Vocea bărbatului părea un mârâit înfundat accentuat de enervare.

Femeia îşi privi fiul câteva clipe fără să-i răspundă. Pentru un moment îl revăzu cu ochii minții iarăşi băieţel privindu-i mirat pe fotografi în timp ce ea îl apăra de strălucirea blițurilor. Acum era bărbat în toată firea şi avea o viață complet diferită de a ei. Ani întregi comunicaseră numai prin scrisori scrise în grabă sau prin telefoane care se auzeau prost din cauza paraziților, date de la mare distanță, din țări cu nume exotice. Iar acum el era cel care încerca s-o protejeze.

I se sfâşia inima văzându-l atât de preocupat de soarta ei. Era şi aşa destul de îngrijorător că un pansament lat îi acoperea cusăturile rănilor de pe frunte, ca acum acestea să arate şi mai rău din cauza încruntării. O durea să-i vadă brațul drept pus în ghips şi atârnându-i pe piept într-o eşarfă.

„Ăsta-i felul lor de-a fi", gândi ea cu un oftat. Erau aşa de apropiați că era inevitabil să nu se preocupe unul de soarta celuilalt, să nu sufere unul pentru celălalt.

Privirea ei albastră şi clară întâlni ochii lui cenuşii şi hotărâți. Răspunse afirmativ printr-o mişcare a capului la întrebarea lui şi se aşează dreaptă la birou. Ochii lui se îngustară privind-o iar ea îşi aminti cât de mult semăna cu tatăl lui. Era tot atât de pasionat de muncă, capabil să înlăture orice i-ar fi putut distrage atenția şi totuşi atât de

incredibil de bun, de hotărât s-o apere de cruzimea care, fără îndoială, va urma.

– Şi tu, Flynn?, îi zise el femeii înalte care stătea alături de mama sa. Nu poți s-o convingi că face o greşeală îngrozitoare?

– Am încercat, Adam. Dar ştii că nu are rost să discuți cu mama ta atunci când îi intră ceva în cap. Eu...

Auzind telefonul ridică brusc capul şi răspunse înainte să sune încă o dată.

– Da?

Rămase tăcută ascultând, apoi îl întrerupse brusc pe interlocutor zicând:

– Bine. Trimite-o sus.

Vocea îi răsună lipsită de orice inflexiune când le spuse:

– Acea... reporteriță este aici.

Urmă o clipă penibilă în care în cameră se instală tăcerea. Secretara aruncă o privire îngrijorată bătrânei doamne, îşi strânse ferm buzele ca să se abțină de la orice comentariu şi părăsi încăperea. În timp ce paşii încă îi mai răsunau pe hol, mamă şi fiu se întoarseră unul spre celălalt înainte să rupă tăcerea.

B.J. Conover îşi ridică gulerul hainei din păr de cămilă ca să se apere de vântul aspru ce sufla dinspre East River. Fusese un noiembrie blând dar acum, la jumătatea lunii, vremea se asprise brusc. Cerul era plumburiu şi se simțea apropierea zăpezii. B.J. fu scuturată de un fior şi, ajunsă în fața blocului cu apartamente de lux ce se ridica în fața ei, începu să-l studieze.

Agentul ei îi întrerupsese vacanța atât de necesară, pe care o petrecea în Florida, ca să o cheme acasă şi să-i încredințeze reportajul vieții ei: Nora London, starul de cinema atât de solitar, care nu acordase nici un interviu în treizeci şi şapte de ani, vroia s-o întâlnească. Pe ea. Şi

totul se datora ultimei ei cărți, *Atât de drag*, despre viața lui Vernon Allmon, actorul de film mut. Se pare că romanul stârnise curiozitatea sau mai degrabă, gândi ea zâmbind, gustul subțire al marii doamne.

B.J. îşi dădu după ureche o şuviță rebelă de păr castaniu-roşcat. Petrecuse cinci ore în avion citind tot ce se putea citi despre Nora London. Numai titlurile ziarelor erau de-ajuns să umple o carte.

Încă de la primul film făcut în 1932 şi care o transformase imediat într-o vedetă, actrița cucerise imediat imaginația publicului şi a presei. Era singura vedetă cunoscută la fel de bine după ambele nume: „Nora înflăcărează ecranul în *Cântecul inimii*"; „London pune mâna pe rolul principal din *Piratul*, alături de Stephen Hart"

Apoi, în 1947, după ce actrița principală a Hollywood-ului terminase cel de-al treisprezecelea film, dispăruse brusc ca să dea naştere singurului ei copil. Refuzase să dezvăluie numele iubitului dar se spunea că ar fi trăit o pasionantă poveste de dragoste cu actorul principal în timpul turnării ultimului ei film. El făcuse nenumărate filme romantice de dragoste şi se spunea că, în viața particulară, era un crai tot atât de înfocat.

Presa avusese zile memorabile. Deşi Stephen Hart nu recunoscuse niciodată paternitatea, nici n-o negase. Răspunsul lui cel mai des citat era: „Se spune că am copii prin toată lumea; asta însă e normal, face parte din viața unui artist" Fusese fotografiat dând nepăsător din umeri, fluturându-şi mâna spre aparat şi zâmbind cât se poate de fermecător.

Fotografii o hăituiseră pe solitara actriță, ajungând chiar să se instaleze într-o căsuță de țară, în apropierea locuinței ei din Franța, numai ca să poată fotografia vreun vizitator mai interesant. Fuseseră însă dezamăgiți să vadă doar un doctor, o soră medicală şi pe doi sau trei dintre prietenii cei mai apropiați.

În afară de admiratorii cei mai înfocați, toți ceilalți o părăsiseră căci purta stigmatul păcatului. Cariera ei artistică era terminată. Nici până în ziua de azi Nora London nu dezvăluise adevărata identitate a tatălui fiului ei și nici nu se căsătorise vreodată. Nu mai revenise la Hollywood, împărțindu-și timpul între apartamentul din New York, o casă din afara Parisului și o cabană în Gstaad. Își menținuse constant atitudinea de respingere a ziariștilor – până astăzi.

Intrând în clădirea luxoasă, B.J. își spuse numele unui om de pază și așteptă până ce acesta telefonă ca să obțină permisiunea de liberă trecere.

În lift, își lăsă în jos gulerul hainei și-și trecu nervoasă mâna prin părul arămiu, bogat, ce-i cădea în dezordine pe umeri. Liftul se opri lin și B.J. respiră adânc ca să-și domolească bătăile inimii. Oare ce trebuie să spui când ești prezentat unei legende vii?

Ușa apartamentului se deschise și B.J. se găsi în fața unei femei înalte, cu părul ca smoala, strâns într-un coc sever. Ochelarii fără rame îi măreau ochii cu privire fixă. Părea să aibă peste cincizeci de ani. Purta un costum albastru închis, elegant, din lână, făcut de comandă care cădea impecabil pe silueta subțire ca o trestie.

– Domnișoara Conover? Vocea era rapidă, profesională.

– Da.

Femeia îi întinse mâna.

– Nancy Flynn, secretara domnișoarei London. Sunteți așteptată în bibliotecă.

Strângerea de mână a fost energică, expeditivă. B.J. observă că ochii îi erau reci și lipsiți de orice zâmbet; dovedind că nu îi convenea deloc acest interviu.

Urmând-o pe secretară, B.J. auzi un murmur de voci înfundat, cu o nuanță emoțională. Intră într-o cameră cu pereții plini de cărți și fu întâmpinată de o tăcere bruscă și stânjenită.

În şemineu focul troznea prietenos. Împrejurul ei plutea un parfum de piele veche şi cărţi. B.J. era conştientă de toate acestea dar privirea i se pironi asupra femeii din spatele biroului.

Părul, cândva negru ca pana corbului, era acum alb iar coafura îi dădea o înfăţişare blândă. Chipul însă era inconfundabil. Faţa aceasta! Anii n-o atinseseră, era aceeaşi faţă uimitoare, ireală, care-o privise din nenumărate ziare şi reviste îngălbenite de vreme. Pe timpuri, avusese trăsăturile exotice ale unei seducătoare; acum, la şaptezeci şi doi de ani era blândă, grăsuţă şi rozalie – dar încă frumoasă.

În urmă cu doi ani, cu ocazia celei de-a treizeci şi cincea aniversări a ultimului ei film, la o universitate din New York se organizase, timp de o lună, o retrospectivă cu toate filmele ei şi i se decernase şi un premiu. Solitara actriţă trimisese un mesaj exprimându-şi regretul că nu va putea participa.

Femeia se ridică în picioare şi B.J. fu surprinsă să constate că avea cam 1,60 şi deci era tot atât de înaltă ca şi ea. B.J. se aşteptase parcă să fie uriaşă. Purta o rochie de un galben pal, dintr-o lână moale, asortată cu o vestă de caşmir de o nuanţă mai închisă. Penumbra accentua patina părului alb şi adăuga culoare pielii ei delicate.

Întinzându-i o mână fină, cu unghiile îngrijite, faimoasa actriţă zâmbi, spunând:

– Domnişoară Conover. Ce amabil din partea dumneavoastră să veniţi.

B.J. îşi înnăbuşi râsul. „Ce amabil"?! Nimic n-ar fi putut s-o împiedice să vină. „Ce amabil din partea dumneavoastră să mă invitaţi", îi răspunse în gând. „Ce minunat să ţi se ofere o asemenea ocazie", ar fi fost mai nimerit să zică.

B.J. murea de curiozitate. Avea un milion de întrebări cu care vroia s-o bombardeze pe această femeie

misterioasă. Dar acesta avea să fie spectacolul Norei London, aşa că trebuia s-o lase să-l facă cum credea ea de cuviinţă.

– Domnişoară London. Sunt încântată să vă cunosc!

B.J. se întrebă dacă nervozitatea i-a răzbătut din voce. Strângerea de mână a fost prietenească şi sinceră. Bătrâna doamnă se întoarse puţin spre bărbatul din dreapta ei, pe jumătate ascuns în umbră.

– Domnişoară Conover, ţi-l prezint pe fiul meu, Adam.

Acesta făcu un pas înainte şi-i întinse mâna. B.J. simţi că i se taie respiraţia când lumina căzu asupra lui. În acea secundă văzu o siluetă suplă dar bine făcută. Era îmbrăcat cu pantaloni de dril şi cu o cămaşă mai groasă, cu o mânecă tăiată din cauza ghipsului. O barbă nerasă de câteva zile îi umbrea faţa, subliniindu-i înfăţişarea dură. Un bandaj de tifon îi acoperea fruntea făcând un contrast izbitor cu părul negru şi zburlit care avea mare nevoie de o tunsoare. Ochii cenuşii o cântăriră cu răceală.

Din cele câteva informaţii pe care le avea despre el, ştia că e un personaj aproape la fel de fascinant ca şi mama lui. Foarte apreciat ca fotoreporter şi corespondent din străinătate, făcuse reportaje în multe războaie sângeroase din întreaga lume. Numele său, chiar dacă nu şi chipul, erau cunoscute milioanelor de americani întrucât el transmisese ştiri din luptele care zguduiseră Orientul Mijlociu, America Centrală, Africa şi Irlanda de Nord.

– Bună, Adam.

Simţi mâna lui cuprinzându-i-o pe-a ei, caldă şi fermă, în timp ce privirea lui dură continua s-o fixeze. Fu şocată de atracţia sexuală puternică ce-o străbătu asemeni unui curent electric. Şi în adâncimile de oţel ale privirii lui văzu că şi lui i se întâmplă acelaşi lucru.

Când mâinile lor se desprinseră, se simţi zguduită. Se aşteptase ca o vedetă de mărimea Norei London să

domine încăperea dar acest fiu al ei îi era în mod evident egal.

– Vă rog, domnişoară Conover, luaţi loc aici.

Nora îi indică unul din scaunele de piele cu spătar înalt care se aflau în faţa biroului enorm. Adam o ajută să se aşeze.

Actriţa zâmbi privind-o pe tânăra femeie. B.J. o studia fără să se ascundă, convingându-se pe loc că ceea ce văzuse pe acel chip uimitor de tânăr era sinceritate şi o mare forţă. Însă în jurul ochilor detectă vulnerabilitatea. Se prea poate ca această femeie să fie o supravieţuitoare dar în mod sigur fusese adânc rănită de viaţă.

– Ce înseamnă B.J.?

– Bernadette Jessica. Bernadette Jessica Conover, răspunse ea cu dezgust abia mascat.

– Şi de ce nu-ţi place? E foarte drăguţ. Ar trebui să-l foloseşti mereu.

B.J. ridică din umeri.

– Cred că am hotărât că sună prea pretenţios.

– Sper că n-o să te superi dacă îţi spun Jessica. Nu-mi pot imagina cum aş putea spune B.J. cuiva atât de încântător ca tine.

B.J. râse pentru prima dată. Avea un glas de o tonalitate joasă, răguşită iar râsul îi era plin şi vesel.

– Parcă aţi fi mama. Întotdeauna îmi spunea Jessica. Dar eu mi-am zis B.J. încă de când am scris prima carte. Editorul s-a gândit că o să se vândă mai bine dacă oamenii or să creadă că sunt bărbat.

– Şi despre ce era vorba în ea?

Chicotind, B.J. răspunse:

– Era un studiu literar anost despre Bacon şi Shakespeare. Probabil că s-au vândut vreo douăsprezece exemplare şi asta fiindcă prietenii şi rudele m-au susţinut foarte mult.

Actriţa râse şi ea.

– Dar ultima carte avea pe contrapagină poza ta. Cum îți închipui că mai poți păcăli pe cineva?

– Asta nu mai e nici un secret. După cea de-a doua carte, n-am putut să mai rămân incognito. Acum toată lumea ştie că B.J. Conover e femeie, însă e prea târziu să-mi schimb pseudonimul.

Ignorând scaunul, Adam se sprijini cu şoldul de bibliotecă şi începu s-o studieze pe această tânără dezarmantă. Şi el îi văzuse poza de pe copertă dar nu fusese pregătit pentru vitalitatea ei. Biografia succintă care însoțea fotografia îi dădea doar vârsta – douăzeci şi opt de ani – şi câteva amănunte din trecutul ei. Obținuse diploma în ziaristică la Universitatea Michigan; lucrase doi ani ca redactor la o editură din New York, înainte să publice prima carte. După aceea au mai urmat alte trei cărți, fiecare primind sufragiile criticii.

Fotografia n-o avantaja. Adam ar fi dat orice pentru un aparat de fotografiat. În lumina focului părul bogat părea mai întunecat, cu şuvițe arămii care captau şi rețineau strălucirea. Era felul de păr la care toți bărbații visează în nopțile lungi, cu lună plină, din ținuturile îndepărtate. Pielea îi era sărutată de soare. În mod evident, nu-şi petrecea timpul în New York. La Sun Belt, se decise el, întinsă într-un hamac. Şi-o imagină legănându-se leneş, cu nasul într-o carte. Avea ochii verzi, iar când râdea, pielea se încrețea în jurul lor; dovedeau inteligență şi umor.

B.J. se dezbrăcă de haină rămânând în nişte pantaloni negri de lână şi un pulovăr alb de mohair care îi sublinia talia subțire şi sânii tari.

Adam fu străbătut de un val de căldură gândindu-se cum ar arăta în bikini. Surprins şi puțin furios că gândurile îi luaseră o asemenea direcție, îşi strânse pumnii şi continuă să o fixeze.

B.J. îi simțea privirea cercetătoare. Sesizase curiozitatea şi, chiar mai mult, ostilitatea lui atunci când

intrase în cameră iar acum, când privirea lui o ardea, trebui să se forțeze să-şi poată concentra atenția asupra scopului vizitei ei. Obrajii îi ardeau dar dădu vina pe căldură.

În discuția care urmă, uită complet de Adam London şi de secretara care se postase discret lângă uşă.

– Am să beau nişte ceai, zise actrița. Vrei şi dumneata?

– Da, mulțumesc.

Nora London ridică receptorul şi spuse:

– Gerta, poți să aduci ceaiul.

Puse receptorul în furcă şi continuă:

– Mi-a plăcut foarte mult cartea dumitale *Atât de drag,* încât am citit-o de două ori.

B.J clipi surprinsă, apoi un zâmbet cald îi lumină chipul.

– Mulțumesc. Ăsta-i cel mai frumos compliment pe care-l poate primi un scriitor. L-ați cunoscut pe Vernon Allmon?

Actrița încuviință dând din cap.

– L-am întâlnit când m-am dus pentru prima oară la Hollywood. A fost foarte bun cu mine – dar aşa era el cu toată lumea. A fost poate cel mai sincer şi mai drăguț om din câți am cunoscut.

Se aplecă înainte şi continuă:

– Ştii, sunt atâtea vedete la Hollywood care îşi apără cu gelozie faima fiindcă îşi dau seama ce trecătoare este. Vocea îi scăzu în intensitate. Există întotdeauna cineva în culise care abia aşteaptă să te prăbuşeşti ca să-ți ia locul. Zâmbi. Dar Vernon şi-a abandonat drumul spre glorie ca să-mi arate cum se trag sforile acolo.

În acel moment intră o servitoare cu o tavă pe care se afla un serviciu de ceai din porțelan.

– Mulțumesc, Gerta. O să torn eu în cești.

Trăsăturile simple ale feței servitoarei se îmblânziră când zâmbi înmânându-i stăpânei un şervet de pânză fin

brodat. Dar, întorcându-se spre B.J. zâmbetul femeii se stinse şi-i aruncă o privire bănuitoare înainte să părăsească încăperea.

B.J. îşi înnăbuşi râsul. La început secretara, acum servitoarea. Trupele înconjurau baricada, strângându-şi rândurile în jurul comandantului înainte de începerea atacului ce-i ameninţa. Un reporter, chiar şi invitat, era în mod clar elementul negativ din întreaga poveste.

Nora continuă netulburată de parcă nu intervenise nici o întrerupere:

– După un timp, îmi pare rău că trebuie s-o recunosc, eu şi Vernon am pierdut legătura. El a semnat un contract cu un alt studio. Iar când a împuşcat-o pe actriţa aceea de mâna a doua, înainte să se sinucidă, am fost şocată şi dezamăgită dar, ca toţi ceilalţi, am crezut ce-au scris ziarele vremii şi, în cele din urmă, l-am uitat.

Îi întinse lui B.J. o ceaşcă de ceai şi un şervet.

– Zahăr sau lămâie?

– Nimic, mulţumesc.

Actriţa se uită spre secretara ce stătea tăcută.

– Vrei ceai, Flynn?

Aceasta refuză.

– Adam, tu vrei?

– Nu.

B.J. se uită la el şi simţi un fior rece când îi întâlni privirea fixă.

Actriţa sorbi din ceai în tăcere, apoi continuă:

– Cartea ta mi-a reamintit atâtea lucruri mărunte pe care le ştiam odată despre Vernon. Micile acte de caritate pe care le făcea în viaţa particulară fără să ştie cineva de ele; modul demn în care s-a comportat atunci când studioul i-a reziliat contractul fără măcar să-l prevină. Şi tinerica aceea pe care ziarele au înfăţişat-o ca pe-un suflet inocent...

Se opri şi când ochii li se întâlniră un moment, B.J. citi în ei durere.

– Adevărul e că m-ai forțat prin cartea ta să mă gândesc la lucruri la care refuzam să mă opresc, la zvonurile pe care le-am acceptat ca atare. Şi ceea ce-i mai important, m-ai făcut să-mi pese iarăşi de Vernon. M-ai ajutat să înțeleg ce l-a determinat pe un om cinstit şi bun să ucidă şi să se sinucidă.

– De asta am şi scris cartea, domnişoară London. Ca să-i ofer cititorului imaginea adevăratului Vernon Allmon.

– Dar de ce ? Ce-a însemnat el pentru tine?

Ochii albaştri se măriseră cerând parcă o explicație.

– Am citit din întâmplare câte ceva despre el şi mi-a atras atenția. Am continuat cercetările şi am descoperit un personaj fascinant. Nu după multă vreme mi-a captat complet interesul şi am ştiut că trebuie să scriu despre el. A fost, la timpul său, una dintre cele mai mari vedete ale Hollywood-ului.

Bătrâna doamnă dădu din cap, cu privirea pierdută. Stătu mult timp adâncită în gânduri uitându-se țintă la birou. Apoi reveni la realitate.

– Ai idee de ce-am vrut să te întâlnesc, Jessica?

Deci asta era. Gata cu conversația de conveniență. Era timpul să treacă la afaceri. B.J. puse ceaşca jos şi scuturâ din cap.

– Agentul meu mi-a comunicat că vreți să mă întâlniți dar nu ştia dacă o să fiți de acord cu publicarea interviului.

Actrița zâmbi văzându-i confuzia.

– Nu, Jessica, nu sunt de acord.

B.J. simți că i se strânge inima. Să te întâlneşti cu şansa unei vieți şi să nu poți s-o foloseşti!

– Vreau să-mi scrii biografia.

B.J. ridică brusc capul şi câteva secunde nu putu să scoată nici un cuvânt.

– O carte? Vreți să scriu o carte despre viața dumneavoastră?

– Nu la asta te pricepi cel mai bine?

Zâmbetul Norei se lărgi.

– Dar de ce? întrebă dar imediat ridică mâna de parcă vroia să-şi retragă întrebarea prostească. Vreau să spun, de ce eu şi de ce acum?

– Fiindcă tu ai acel talent rar, eşti capabilă să-l faci pe cititor să-i pese de subiectul pe care-l abordezi. Şi în plus, fiindcă vreau să am un control asupra a ceea ce se scrie despre mine – până nu e prea târziu.

Era o tristeţe surdă în vocea ei înainte ca talentul de actriţă s-o acopere şi Nora să zâmbească strălucitor.

B.J. se întrebă cât adevăr va fi în stare să suporte această femeie. Respirând adânc, se hotărî să facă un prim pas ezitant în relaţia lor.

– Eu sunt un cercetător meticulos şi nu scriu decât despre fapte reale, domnişoară London. Odată ce-am descoperit faptele nu pot fi convinsă să le denaturez după cum vreţi dumneavoastră. Chiar dacă faptele sunt dureroase. O privi cu înţeles şi accentuă fiecare cuvânt. Nu scriu ficţiuni.

Simţi că Adam se încordează dar se strădui să o privească în continuare pe Nora. Ochii bătrânei doamne nu ezitară nici o clipă susţinându-i privirea.

– Îţi admir onestitatea şi nu-ţi voi cere să scrii altceva decât adevărul, Jessica. Dar vreau să fiu sigură că o să-l descoperi şi că nu o să te iei după versiuni distorsionate. Îşi desfăcu braţele. Am jurnale, reviste, decupaje din presa vremii, albume cu tăieturi din ziare. Cred că am tot ce-ţi trebuie ca să-mi scrii biografia.

– Vreţi să lucrez aici? Însă am propriul meu apartament.

– Ar trebui să stai aici, Jessica. E spaţiu destul şi asta te-ar scuti să umbli de colo-colo. Casa e foarte mare chiar dacă Adam a picat pe neaşteptate.

Îl privi câteva clipe şi B.J. îşi dădu seama de afecţiunea reală care îi lega.

– Sunt sigură că ai citit de accidentul lui Adam, din America Centrală, nu? întrebă Nora.

B.J. negă.

– Mi-e teamă că nu. Am fost plecată în vacanţă şi după atâta timp petrecut scriind şi citind, în ultima săptămână am evitat înadins televizorul, ziarele şi chiar radioul.

– Jeep-ul lui s-a răsturnat. Adam zice că a fost un accident banal dar din ce-am citit îmi dau seama că a avut noroc că a scăpat cu viaţă. Vocea Norei era puţin ironică. Crede că m-a păcălit ca să nu mă îngrijorez. Dar ştie el mai bine. Zâmbi mai larg. O să fie în convalescenţă o vreme.

– Nu prea multă vreme, interveni vocea lui adâncă.

B.J. îl privi. Deşi chipul nu-i trăda emoţia, tonul îi era surprinzător de cald.

Nora îi răspunse hotărâtă:

– O să stai cât îţi recomandă doctorul. Şi cu asta basta!

Îşi îndreptă iarăşi atenţia spre musafiră.

– Trebuie să stai şi tu aici, Jessica. Avem câteva camere minunate pe care le poţi folosi. În felul acesta o să putem să ne cunoaştem mai bine şi o să vezi la faţa locului modul meu de viaţă. O să ai acces la toate hârtiile mele şi, dacă vrei, o să petrecem cel puţin o parte din zi stând de vorbă.

Ridicând un teanc de hârtii, adăugă:

– Avocatul a întocmit toate contractele şi autorizaţiile. Vrei să te uiţi peste ele?

– Nu. Oricum n-aş înţelege nimic. O să le duc agentului meu şi o să le studiem împreună în amănunt.

– E-n regulă. Te interesează oferta, Jessica?

– Dacă nu m-ar interesa n-aş fi aici, domnişoară Conover.

Mintea lui B.J. lucra cu repeziciune. Cartea ar putea fi o bombă; ar putea reprezenta biletul ei spre celebritate.

– Agentul meu o să ia legătura cu dumneavoastră.

– Aş vrea să începem cât mai curând posibil. Am de gând să stau în New York doar în sezonul acesta, apoi vreau să mă întorc la Gstaad.

B.J. aprobă.

– E-n regulă. O să-l sun chiar în după-amiaza asta.

Ridicându-se, îşi luă haina şi se pregăti s-o urmeze pe Flynn afară din cameră. Întinzând mâna, spuse:

– La revedere, domnişoară London. Mi-aţi făcut o ofertă foarte ispititoare şi sper că o să iasă bine pentru ambele părţi.

– Şi eu sper, Jessica.

B.J. îl salută din cap pe Adam în dorinţa de a-i evita atingerea.

– La revedere.

– Te conduc, zise el mişcându-se cu o viteză surprinzătoare.

Şi, înainte ca vreuna dintre femei să poată răspunde, o împinse pe B.J. spre uşă. După ce o închise, chemă liftul.

Stăteau ţepeni unul lângă celălalt fără să scoată o vorbă. B.J. oftă adânc, dornică să scape de acest om care o privise atât de urât în timpul întregii discuţii. Când liftul sosi, se simţi uşurată însă Adam o surprinse intrând şi el cu ea. În acel spaţiu închis, intim, la adăpost de urechi indiscrete, simţi pentru prima dată gustul furiei înnăbuşite.

– Sunt sigur că poţi înţelege de ce această carte despre mama nu poate să apară, zise Adam.

B.J. rămase cu gura căscată sesizând ostilitatea lui evidentă.

– Nu, nu pot să înţeleg. Mama ta pare o femeie inteligentă care ştie exact ceea ce face.

– După toţi anii aceştia, publicitatea ar omorî-o.

– Mie mi s-a părut că s-a gândit foarte bine şi că asta este ceea ce vrea.

Adam înjură printre dinți.

– Îți mai spun o dată: vreau să refuzi să colaborezi cu ea la acest proiect.

B.J. se zbârli de furie.

– Nu ți-ai găsit omul pe care să-l intimidezi, Adam. Dacă mama ta e hotărâtă să meargă înainte, eu n-am de gând s-o fac să se răzgândească. Îți sugerez să-i faci ei propunerea asta.

– Chiar am de gând s-o fac. Îşi atinse cu blândețe ghipsul. Încep să cred că accidentul a fost un noroc la urma urmelor. Dacă nu aş fi fost aici s-o apăr de ulii, ar fi fost băgată până peste cap în treaba asta înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

– Ulii...!

Liftul se opri brusc în hol. Adam păşi afară împreună cu ea şi, smulgându-i haina din mână i-o ținu cu brațul teafăr. Se pare, gândi ea, că furia nu-l poate face să-şi uite bunele maniere învățate încă din copilărie.

Îmbrăcându-se, simți căldura atingerii degetelor lui pe gât unde zăboviră câteva clipe. Cu un gest nervos, îşi eliberă părul care se răspândi pe guler, măturând mâna lui Adam.

Adam se opri brusc când părul ei îl atinse. Fiecare firicel era tot atât de moale cum şi părea atunci în bibliotecă, în lumina focului, şi el trebui să se lupte cu sine însuşi ca să nu cedeze impulsului de a-şi cufunda degetele în el. Dându-se brusc înapoi o privi cu ochii mijiți.

– Nu sunt prost, domnişoară Conover. Îmi dau seama că o carte despre mama ar fi un subiect gras pentru dumneata. Dar n-aş suporta s-o văd că redeschide rănile acelea vechi.

Ochii lui B.J. se întunecară de furie. În lumina palidă a după-amiezii ce se strecura pe ferestrele holului, Adam

văzu cum mici flăcări de culoarea chihlimbarului încep să joace în pupilele ei.

– A fost... interesant să te cunosc, Adam. Dar am mai spus-o: această afacere mă priveşte doar pe mine şi pe mama ta. Sau mai precis, e o problemă între noi, avocaţi şi agenţii noştri.

Apoi, străduindu-se să-şi stăpânească dorinţa de a ţipa, îi zise printre dinţi:

– Dacă mama ta se hotărăşte să continue acest proiect, eu n-am s-o refuz. Aş fi o proastă dacă aş da cu piciorul într-o şansă ca asta.

Însoţind-o în tăcere pe lângă omul de pază şi şirul lui de monitoare, Adam se opri la uşă. Portarul, văzând furia de pe feţele lor, se îndepărtă discret.

– Mă îndoiesc că o să avem plăcerea să ne reîntâlnim, zise el, şi vocea lui atât de joasă o făcu pe B.J. să simtă un fior de nelinişte. Am de gând să o conving pe mama chiar acum. Îmi pare rău că ai bătut drumul degeaba până aici.

Îi deschise uşa şi o privi ieşind. Vântul muşcător îi zbârli părul, răsfirându-i-l pe obraji. B.J. îşi ridică gulerul hainei şi întoarse capul. Adam London stătea în prag arătând nemaipomenit în ciuda rănilor pe care le avea. Scuturându-şi capul cu dispreţ, B.J. înfruntă vântul coborând dreaptă scările.

Se întoarse pentru ultima dată spre adversarul ei dar uşa deja se închidea. Distinse doar silueta lui îndreptându-se hotărâtă spre lift.

Capitolul doi

Ningea. Era prima ninsoare adevărată din acea iarnă. Pornise de dimineață, cu fulgi mari şi umezi care alergau de-a lungul ferestrelor pierzându-se pe străzi şi pe trotuare. După-amiază, însă, temperatura scăzu, cerul deveni întunecat şi zăpada începu să se depună pe maşini şi pe autobuze.

B.J. avea acelaşi sentiment care-o cuprindea de fiecare dată la prima ninsoare. Redevenea copil, paşii îi erau mai uşori şi inima îi bătea mai repede. Era o reacție prostească, ştia asta. Peste o lună o să urască zloata strânsă la borduri şi o să se alăture celor care se plâng de vreme. Dar acum, în clipa asta, vroia să alerge pe străzi, țipând de bucurie. Plăti însă calmă taximetristului şi dădu un bacşiş portarului ca s-o ajute la grămada de bagaje care zăceau pe trotuar. Luându-şi servieta şi maşina de scris portabilă, îl urmă spre liftul care urma s-o ducă la apartamentul Norei London.

Trecuseră două săptămâni de la prima întâlnire cu actrița. Între timp avocații şi impresarii se târguiseră, negociaseră şi căzuseră în cele din urmă la învoială. Contractele fuseseră semnate şi erau acceptabile pentru ambele părți. B.J. ştia că era numai o chestiune de timp până ce agentul ei avea să primească acceptul editorilor. Inima îi tresăltă când îşi dădu seama ce urma să facă. În următoarele câteva luni va păşi în lumea fascinantă a celebrității. Va putea afla secretele bine păzite şi, dacă totul o să meargă cum trebuie, va fi autoarea unui best-seller.

Nancy Flynn o întâmpină la uşa apartamentului.

– Domnişoara London se odihneşte acum. Dar, dacă mă urmaţi, o să vă arăt camerele dumneavoastră.

– Mulţumesc. B.J. făcu o pauză. Pot să-ţi spun Nancy?

– Mi se spune de atâta vreme Flynn că nu cred c-aş răspunde la alt nume. Tonul îi era rece şi comportamentul distant.

B.J. privi ţintă capul cu păr negru ca de cărbune. Nici un singur fir de păr nu era în dezordine. Azi, costumul era negru şi bluza albă, simplă; însă B.J. putea spune după fusta şi sacoul perfect croite că Flynn nu cumpăra decât lucruri de primă calitate. Nora London era generoasă cu personalul ei.

– De când lucrezi pentru domnişoara London?

– De douăzeci şi cinci de ani.

B.J. îi privi ţinuta dreaptă.

– Şi câţi ani aveai când ai început?

– Douăzeci şi trei.

B.J. calculă în minte.

– Deci ai patruzeci şi opt de ani acum.

Secretara se întoarse.

– Am cincizeci şi trei.

– Dar asta nu...

– Am părăsit serviciul Norei London pentru cinci ani. Apoi m-am întors. Ochii negri o provocau să continue cu întrebările.

Îşi continuară drumul în tăcere şi începură să urce scările. B.J. îşi exprimă uimirea văzând numărul mare de camere. Flynn îi explică mândră că, de fapt, apartamentul se întinde pe ultimele trei etaje ale clădirii.

– Domnişoara London şi cu mine avem camerele la nivelul inferior. Există un dormitor mare, un salonaş şi un mic atriu unde domnişoara London îşi primeşte prietenii apropiaţi după-amiaza, plus camerele mele. Mergând pe hol, Flynn continuă: la nivelul din mijloc este o cameră de

protocol, o sufragerie, bucătăria şi biblioteca. Deschizând o uşă adăugă: aici, la ultimul etaj, sunt încă două apartamente, unul al lui Adam şi acesta care va fi al dumitale.

B.J. simți că i se taie răsuflarea văzând luxul camerelor pe care i le indică secretara. Erau de vis. În timp ce portarul lăsă bagajele, B.J. rămase în mijlocul camerei privind interiorul elegant. Pereții erau acoperiți cu creton de culoarea fildeşului pal. Covoarele, de aceeaşi culoare, erau atât de groase încât B.J. ştiu, atunci când rămase singură, că o să umble numai desculță înfundându-şi picioarele în moliciunea lor. Lângă un perete se afla un pat imens, cu draperii de dantelă roz şi ocru la fiecare colț. Draperii asortate pe un perete întreg. Într-un colț se afla o canapea îmbrăcată în creton de un roz delicat la capetele căreia erau două scaune tapițate tot în roz. Pe masa din mijlocul camerei se găsea o vază cu trandafiri proaspeți al căror miros umplea întreaga încăpere.

Pe zidul din fața patului era un şemineu drăguț, din cărămidă simplă, cu o poliță din stejar lustruit pe care era răspândită o încântătoare colecție de animale din cristal.

Auzind soneria, Flynn se scuză:

– O să trimit pe cineva să aprindă focul. Dacă ai nevoie de ajutor la despachetat cheam-o pe Gerta – formezi la telefon numărul 4. În seara asta luăm cina la şapte.

În uşă se întoarse.

– Ah, da, zise privind disprețuitoare îmbrăcămintea neprotocolară a musafirei. La masă avem o ținută adecvată.

– Desigur, o maimuțări B.J., după ce uşa se închise. Nu are toată lumea?

Rămase pentru un minut uitându-se țintă la uşă. Unde fusese oare plecată Flynn timp de cinci ani? De ce plecase şi apoi se întorsese? Loialitatea față de Nora

London era evidentă dar cât de departe ar fi mers ca s-o protejeze? B.J. simți că n-o să scoată nici o informație de la femeia asta.

Își scoase pantofii și simți cum degetele i se afundă în grosimea covorului. Dându-și jos fularul de mohair care-i acoperea capul, se dezbrăcă aruncându-și haina pe un scaun. Își scutură părul trecându-și degetele prin firele încurcate și se uită împrejur.

Acum că era singură se simți liberă să alerge de la o cameră la alta scoțând exclamații de uimire la vederea aranjamentului luxos. Pentru confortul lui B.J., un salonaș alăturat fusese transformat în cameră de lucru. Un birou de secol XVII fusese așezat în fața unei ferestre largi iar alături, două șezlonguri o invitau să se așeze ca să citească confortabil. Lângă perete, pe un bufet stil Chippendale se aflau diferite materiale documentare și, alături de ele, o măsuță pentru mașina de scris și un scaun. B.J. observă mașina de scris electrică. Domnișoara London, sau secretara ei, se gândise la toate. Prin perdelele bogate din voal se vedeau luminile orașului aprinzându-se în amurgul timpuriu.

O altă ușă dădea din dormitor într-o baie luxoasă din marmură cu reflexe roz și aurii. Pe o tavă de argint se găsea o colecție de prosoape parfumate și tot felul de sticluțe cu creme, loțiuni și parfumuri. B.J. desfăcu capacul uneia, mirosi, își dădu puțin pe piele și zâmbi. Încercă în grabă un alt parfum, apoi un al treilea și un al patrulea până când, râzând, se învârti fericită privindu-și imaginea în oglinda uriașă. Ce gazdă prevenitoare! Un asemenea lux! Nu cunoștea pe nimeni care să-și permită să ducă o asemenea viață.

Râzând, intră în dormitor în picioarele goale dar se opri la mijlocul drumului. Adam London, îngenunchiat lângă șemineu, aprindea focul cu un chibrit. Văzându-i surpriza îi explică:

– Scuză-mă, dar am bătut la uşă. Am auzit ceva şi am crezut că mi-ai spus să intru.

– A... râdeam.

– Mda, zise fără intonaţie. Mi-am dat seama înăuntru de asta. Cred că ai toate motivele să te simţi mândră de succesul tău.

– Eu doar...

Zâmbetul îi pieri. Ce rost avea să încerce să-i explice ceva omului ăstuia care-i era atât de ostil? Trăind toată viaţa în lux, nici n-ar putea înţelege cum se simţea. Era o lume de vis. Un basm. Şi pentru scurt timp avea să locuiască în acest palat de poveste. Dar, gândi ea cu nelinişte privind înfăţişarea teribilă a lui Adam, până şi prinţesele din copilărie trebuiau să aibă de-a face cu doi, trei balauri.

B.J. îl privi ţintă, fără să se ascundă, pe omul cu care se confruntase în urmă cu aproape două săptămâni. Acum era bărbierit şi bandajul îi dispăruse de pe frunte. Numai o dungă întunecată şi fină arăta cicatricea care fusese o rană îngrozitoare şi, probabil, teribil de dureroasă.

Văzându-i direcţia privirii, Adam murmură:

– Am auzit că un chirurg plastician poate face minuni.

– Mă gândeam că trebuie să fi fost o experienţă înspăimântătoare să ţi se răstoarne jeep-ul. Privirea i se mută la braţul care încă atârna în eşarfă.

Adam dădu din cap.

– Mai ales că eram sub focul guerilelor.

B.J. înghiţi în sec.

– Trăgeau în voi? Credeam că ziariştii nu se bagă în mijlocul luptelor.

– Când pot, nu se bagă. Dar de data asta am fost prinşi în schimbul de focuri. Nici una din părţi nu ştia cine... O privi surprins. Ai ştiut tot timpul cine sunt şi ce fac.

Nu era o întrebare, ci o constatare.

Ea confirmă:

– Ar fi trebuit să trăiesc într-o peşteră ca să nu aud de Adam London, câştigătorul de anul trecut al premiului Pulitzer pentru fotoreportaj, cu o fotografie a unui copil afgan. Un întreg număr din *This Week's News* cu fotografii făcute de tine în toată lumea. Tu, la petreceri luxoase în Elveţia şi Monaco. Cred că-ţi plac blondele cu picioare lungi.

O privi lung, în tăcere.

– Când o să-ţi treacă rănile, ai de gând să te întorci acolo?

Adam ridică din umeri.

– De ce nu? E munca mea.

Dar nu era necesar s-o facă, gândi ea deodată. În mod sigur nu era vorba de bani. Ceea ce căuta el era pericolul, emoţia. Era unul din tipii ăia virili care trebuie să-şi dovedească bărbăţia trăind pe muchie de cuţit. Da, cunoştea genul – şi încă din propria experienţă.

Brusc simţi că vrea ca Adam să plece din cameră şi din gândurile ei.

– Mulţumesc c-ai aprins focul. Mai e ceva?, zise încercând să-şi ascundă nerăbdarea.

Adam îşi şterse mâna de pantaloni şi o privi pe B.J. care stătea cu mâinile în şold, cu bărbia ridicată mândru. Blugii vechi se mulau pe picioarele zvelte şi pe şoldurile înguste. Tălpile goale se înfundau în covorul gros; părul îi era un amestec sălbatic de bucle care-i mângâia obrajii şi cădea în valuri pe umeri.

Făcu câţiva paşi spre ea apoi se încruntă. Adulmecând aerul zise:

– Miroşi ca o franţuzoaică...,

Adam o văzu înroşindu-se.

– Erau atât de multe sticluţe şi pulverizatoare. Am... Ca să-şi ascundă stânjeneala râse forţat: Parcă eram un copil într-un magazin de dulciuri. Le-am încercat pe toate.

Era dezarmant de cinstită şi deschisă. O clipă părea un băieţoi îmbrăcat în blugi pentru ca imediat să devină o femeie foarte sexy. Înfăţişarea asta vinovată era înduioşătoare: parcă era un copil al străzii. Adam se întoarse ca să scape de sentimentele puternice care-l zăpăceau.

Vocea îi răsună răguşită:

– Îmi pare rău că te-am luat pe nepregătite. Flynn a fost prinsă cu treburi în altă parte şi m-a rugat să văd dacă n-ai nevoie de ceva.

Adam se îndrepta deja spre uşă.

– Mulţumesc. Am aici mai mult decât am nevoie. Camerele sunt minunate.

– Ei bine... Se întoarse, cu mâna pe clanţă. Dacă ai totuşi nevoie de ceva, formează...

– patru la telefon. Gerta. Flynn mi-a spus. Îţi mulţumesc încă o dată.

B.J. ura impolitetea dar vroia ca Adam să plece din cameră. Emoţia de acum câteva minute începea să se estompeze. Prezenţa lui dezgropa gânduri de mult uitate şi, în plus, o făcea să se simtă stângace ca o adolescentă la prima întâlnire.

– E-n regulă.

Adam tăcu, se uită fix într-un punct până păru să-şi dea seama de ceea ce făcea. Apoi, cu mai multă forţă decât era necesar, deschise uşa şi ieşi.

La şapte fix, B.J. coborî scara spre sufragerie. Se opri în prag ca s-o cerceteze pe Nora London care stătea jos pe o canapea galben auriu, alături de un bărbat cu părul alb.

I se părea ei sau actriţa arăta cumva diferit decât acum două săptămâni – mai subţire, mai fragilă?

Adam se opri din prepararea băuturilor de la bar şi privi silueta suplă care se apropia. Se terminase cu blugii,

cu picioarele goale, cu coama zburlită. Femeia de acum purta o rochie de mătase gris, cu sandale asortate. Buclele grele erau prinse într-o parte cu un pieptene cu pietre strălucitoare. Era tot atât de sofisticată şi de stăpână pe sine ca orice altă vizitatoare obişnuită a mamei lui.

– A, Jessica. Nora se ridică şi-i întinse mâna. Vino să ţi-l prezint pe fostul meu impresar şi prietenul meu cel mai drag.

Nora se înclină spre bărbatul care se ridica în picioare.

– Martin Stone, ţi-o prezint pe Bernadette Jessica Conover, zise şi adăugă cu un zâmbet sincer. Nu-i un nume drăguţ?

B.J. tresări făcându-l pe Adam să zâmbească.

– Încântător, murmură Martin, strângându-i mâna.

Prin ochelarii cu lentile groase o studie înainte să-i dea drumul la mână.

– Nora mi-a zis că o să-i scrii biografia.

Când B.J. confirmă dând din cap, el continuă:

– Eşti foarte norocoasă, domnişoară. N-aş fi crezut asta niciodată dacă n-aş fi auzit-o chiar de la Nora.

– Jessica, vrei ceva de băut înainte de masă?, întrebă Nora schimbând cu abilitate subiectul.

– Da, mulţumesc. Ceea ce beţi şi dumneavoastră.

Nora îi făcu semn lui Adam care ridică stângaci cu mâna teafără o sticlă şi turnă într-un pahar.

B.J. se aşeză într-un fotoliu de secol XVIII aflat în faţa canapelei.

– Vă cunoaşteţi de multă vreme?

Martin zâmbi şi strânse uşor braţul Norei. Privirea pe care i-o aruncă arăta o afecţiune adevărată.

– Ne-am cunoscut aici, în New York în 1930. Nora avea pe-atunci abia 18 ani, dansa pe scenă şi era atât de frumoasă că mi s-a tăiat respiraţia. Am mers în culise şi-am întrebat-o dacă aş putea fi reprezentantul ei la

Hollywood. Tocmai auzisem că John Thompson căuta un personaj exotic pentru viitorul său film. Martin râse. Toți îi ziceam Thompson Nebunul. Era cel mai impulsiv şi dictatorial om din Hollywood. Se purta infernal cu cei din distribuție şi din echipa de filmare dar era un geniu. El a realizat unele dintre cele mai bune filme făcute vreodată, care chiar şi acum sunt privite ca opere clasice ale genului.

Stând alături de el, Nora aprobă zâmbind.

– Înainte de probă, Martin m-a avertizat că Josh o să mă facă să plâng. Şi chiar aşa a fost. Dar am descoperit un om înzestrat, care te obliga să dai tot ce ai mai bun în tine.

Adam îi înmână un pahar înalt cu un vin de culoarea chihlimbarului. Degetele li se atinseră şi, privindu-l brusc, B.J. îi întâlni privirea fixându-i-se în ochi. Îşi umezi nervoasă buzele văzându-l cum o cercetează şi cum privirea se opreşte asupra buzelor. Stânjenită, îşi feri ochii blestemând roşeața care i se urcase în obraji.

– Ți-e prea cald, Jess?

La cuvintele lui ridică brusc capul. Când se hotărâse să-i spună aşa?

– Mda. E destul de cald aici.

Îşi atinse cu vârfurile degetelor obrajii în flăcări.

– Dacă nu poți suporta căldura...

B.J. îşi îngustă ochii. Adam n-avea de gând s-o ajute, ca de altfel nici unul dintre ei.

– Pot să suport la fel de bine ca şi tine, îl provocă ea.

– A, da? O să fie interesant.

Îşi trase un scaun lângă ea şi se aşeză nepăsător picior peste picior. Punând paharul pe o măsuță acoperită cu sticlă, luă din buzunarul de la piept un pachet de țigări din care scoase una. O aprinse cu o brichetă de aur, trase adânc fumul în piept şi-l dădu afară într-un norişor. Bâjbâind un moment, puse pachetul şi bricheta la loc şi luă paharul în mână.

Maică-sa râse văzându-i încruntarea de nerăbdare.

– Înveți să te descurci binișor doar cu o singură mână.

– Numai că nu pot să bat la maşină, bombăni.

Martin zâmbi cu înțeles.

– Nu ştiu de ce nu profiți de săptămânile astea să te odihneşti. Lasă-i să găsească pe altcineva să se ocupe de ştiri până-ți revii complet. Nu faci altceva decât să devii şi mai nemulțumit încercând să ții pasul cu munca având un braț neputincios.

– N-au pe nimeni în departamentul de ştiri care să cunoască situația tot atât de bine ca Adam, răspunse Nora calm. De un an urmăreşte luptele şi manipulările politice.

Nora se întoarse spre B.J.

– Chiar dacă Adam a trebuit să se retragă pentru un timp, a fost de acord să lucreze la interpretarea veştilor trimise din America Centrală pentru revista sa de ştiri. Redactorii au nevoie de cunoştințele lui. Desigur, chicoti ea, maşinile de scris au fost inventate pentru două mâini. Mi-e teamă că Adam îşi pierde repede răbdarea având în vedere procesul lent de recuperare.

– De ce nu angajezi o dactilografă? întrebă B.J.

– Fiindcă prefer să fac totul singur. În glasul lui se simțea exasperarea.

– Pare singura soluție logică. Dădu din umeri exagerat indiferentă. Dar presupun că asta nu-i decât un alt mod de a-ți demonstra ce tip dur eşti.

Adam ridică o sprânceană şi păru gata să răspundă când Flynn anunță:

– Cina e servită.

Martin se sculă în picioare şi-i oferi brațul Norei. În spatele lor, B.J. îi urmă țeapănă alături de Adam simțindu-şi umărul atingându-l pe-al lui, când se opriră în prag.

Adam făcu o mişcare galantă cu mâna zâmbindu-i batjocoritor.

– Ai grijă! Se ştie că unii dintre oaspeţii noştri au mâncat ciori la masă la noi.

Fără să-i răspundă, B.J. trecu pe lângă el şi se aşeză pe scaunul indicat de Nora.

Martin Stone se dovedi un musafir foarte plăcut. În timp ce B.J. savura salata Cezar şi gustă din primul cotlet, Martin i-a încântat cu poveşti despre zilele de început ale Hollywood-ului. B.J. ar fi dat orice pentru un creion şi nişte hârtie. Toate povestirile puteau fi nişte anecdote excelente pentru romanul ei căci Martin avea darul rar de a învia acea epocă strălucitoare pentru ascultătorii lui.

Se întoarse spre Nora:

– Îţi aminteşti de întâia dată când ai fost prezentată lui Stephen Hart?

Amintirea făcu ochii Norei să strălucească. Râsul ei cântat se alătură celui al lui Martin şi îi spuse lui B.J.:

– S-a înclinat adânc şi mi-a ridicat mâna ca şi cum vroia s-o sărute. Privindu-mă fix în ochi a murmurat cu tonul acela baritonal minunat: „Draga mea, ce noroc pe tine să ai onoarea de-a mă întâlni! Şi poate, dacă o să mă încânţi suficient de mult, s-ar putea să ai şi onoarea de a juca alături de mine într-un film."

– Şi cum aţi reacţionat? întrebă B.J. şocată de îngâmfarea actorului.

Nora râse iarăşi.

– M-am gândit să-l pocnesc. Pe urmă, însă, mi-am dat seama că asta i se întâmplase probabil de sute de ori înainte. Aşa că i-am răspuns cu un ton cât mai arogant cu putinţă: „A, nici nu cred c-aş vrea, domnule Hart. Ecranul nu-i destul de mare pentru amândoi."

– Şi ştii ce-a făcut? Martin râdea acum şi mai tare amintindu-şi scena.

B.J. scutură din cap, prinsă cu totul de amintirile lor.

– Pentru un moment a rămas holbându-se la ea cu gura căscată de uimire în fața obrăzniciei ei. În jurul lor, toată lumea amuțise așteptând izbucnirea lui. Brusc, Stephen a izbucnit în râs. Cred că a hohotit câteva minute. Apoi, ştergându-şi lacrimile de râs, a bubuit: „În sfârşit, am găsit o femeie care are tot atâta talent ca şi mine. Tu, tinerico, o să fii actrița principală din următorul meu film."

Rememorând istoria filmului pe care o studiase, B.J. zise:

– Şi ați devenit unul din cuplurile de succes ale Hollywood-ului. Ați făcut patru filme împreună, nu-i aşa?

Nora confirmă:

– Era atât de grozav să lucrezi cu el! Povestea aceea cu îngâmfarea era numai pentru public. În viața particulară era foarte drăguț. Normal, îi plăceau femeile dar a rămas prieten cu toate fostele neveste.

B.J. îi privi fața în timp ce vorbea de actorul cu o reputație atât de proastă. Nici măcar o dată n-a părut copleşită de amintiri; ochii îi străluceau în timp ce vorbea despre el. Şi, deşi presa vremii sugerase că el era tatăl copilului, reporterul din ea începuse să se îndoiască de adevărul acelui zvon. Oare ar fi putut Nora London să vorbească atât de liniştit despre cineva care a jucat un rol atât de important în viața ei? Nici cea mai bună actriță din lume n-ar putea ascunde o asemenea durere. B.J. simți un fior de emoție la gândul ăsta dar îl alungă repede. N-a spus Nora că până şi fostele lui neveste şi iubite i-au rămas prietene?

Îşi dădea seama că, cu timpul, Nora London ar fi trebuit să devină nepărtinitoare în privința poveştii de dragoste care zguduise Hollywood-ul şi încheiase o carieră fabuloasă. Cei curioşi vor obține răspunsul în cele din urmă.

– Hai să bem cafeaua în bibliotecă, sugeră Nora. Gerta, vrei să aprinzi focul acolo?

Cu tava încărcată cu un serviciu de argint pentru cafea, servitoarea ridică privirea şi dădu din cap, apoi îi urmă în biblioteca confortabilă, plină cu cărți.

Sculându-se în picioare să-i urmeze pe ceilalți, B.J. simți privirea întunecată a lui Adam ațintindu-se asupra ei. Parcă-i citise gândurile şi era iritat de amestecul ei intenționat în viața lui. Pe B.J. o trecu un fior gândindu-se la asta.

Se simți însă bine dispusă de cum intră în biblioteca vişinie. Focul troznea ospitalier. Înconjurată de cărțile legate în piele, se simți într-adevăr confortabil în casa Norei. Celelalte camere luxoase de dincolo de pereții bibliotecii îi erau străine.

Sorbind din cafeaua tare, Martin îşi continuă reveria.

– I-ai povestit Jessicăi de primele tale impresii despre Hollywood?

Nora negă dând din cap cu un zâmbet visător pe buze. Îi explică lui B.J.:

– Mama a fost una din primele feministe. Desigur că pe vremea aceea asta se numea dreptul de vot al femeii. Aşa că am învățat încă de mică să-mi port singură de grijă. Mama vroia să gândesc ca un bărbat şi a pus accentul pe educație şi pe munca grea. Când Martin a trimis după mine, am luat trenul de la New York, am ajuns în Los Angeles, am luat un taxi şi m-am dus la un hotel. Câteva ore mai târziu, când în sfârşit ne-am reperat unul pe altul, Martin a explodat de enervare căci aranjase cu fotografii să mă întâmpine la tren. Intenționase să țină o conferință de presă ad-hoc şi să facă tot Hollywood-ul să vorbească de acea dansatoare importantă de la New York a cărei poză era în toate ziarele. Eu, văzând mulțimea din gară, m-am strecurat prin altă parte. Nora atinse umărul lui Martin cu un gest familiar.

– Bietul Martin! Era hotărât să-mi facă numele cunoscut în lume.

– Şi asta s-a întâmplat mai devreme decât am sperat, zise el întinzând ţigara spre focul oferit de Adam. Ridicând privirea, adăugă: Indiferent cât a încercat mama ta să fugă de celebritate, asta a fost imposibil. Cu chipul, cu înfăţişarea ei şi cu felul în care păstra vitalitatea pe ecran, nu putea să rateze.

B.J. se aşezase lângă şemineu privind feţele acestor doi prieteni şi simţind strălucirea fericirii. Sperase că femeia din spatele acelui chip faimos se va dovedi a fi cineva de care să-i placă.

Pentru a scrie o biografie reală era necesar să-i pese de persoana despre care povestea. Nora London însă era o femeie complexă şi fascinantă.

Seara trecu repede cu povestiri încântătoare şi tandre împărtăşite de Martin şi de Nora. B.J. şi Adam stăteau tăcuţi, ascultând, râzând şi aruncându-şi din când în când priviri scurte unul altuia.

Destul de devreme, Nora şi oaspetele ei îşi luară rămas bun. Solemn, Martin luă mâna lui B.J. şi se aplecă adânc. Cuvintele lui îi erau adresate numai ei.

– Ţine minte că scrii despre o femeie reală. Nora London n-a fost niciodată vedeta despre care oamenii citesc de obicei, chiar dacă presa a văzut-o astfel. Este o femeie bună şi prietenoasă. Şi mult prea umană. În ochi i se citea o expresie îngrijorată. N-o răni.

B.J. se uită la el.

– O să ţin minte asta, Martin. Mulţumesc.

Când se întoarse, Adam murmură:

– Dacă ai fi crezut ce spuneai, n-ai fi venit aici să-ţi scrii blestemata ta de carte. Când o să termini cu scotocitul prin viaţa ei, poţi să fii sigură că va fi rănită.

– Ceea ce-ai spus nici nu merită un răspuns. Încearcă totuşi să-ţi aminteşti că sunt aici fiindcă m-a invitat mama

ta iar cartea asta e ideea ei. Îi întoarse spatele, prea furioasă să mai zică ceva.

După ce ură celorlalți noapte bună, B.J. urcă scările spre camerele ei. Rămasă singură, oboseala, confuzia şi furia pe care le simțise jos cu Adam dispărură. Interiorul elegant îi aminti de noua lume în care intrase şi pe care trebuia s-o descopere.

Scoțându-şi rapid hainele, puse pe ea un halat lung de mătase şi începu să scrie câteva însemnări. Nerăbdătoare, apucă primul lucru care-i căzu în mână şi, pe spatele unei cutii de chibrituri, scrise numele regizorului şi actorilor de care pomenise Martin Stone mai devreme. Rupse o pagină dintr-un carnețel uzat şi notă câteva lucruri pe care vroia să şi le amintească – date, evenimente, anecdote. În cele din urmă, convinsă că a parcurs totul, îngrămădi notițele pe măsuța de toaletă ca să-i fie la-ndemână pentru viitoarele referințe şi îşi dezmorți degetele înțepenite.

Se ridică în picioare întinzându-se leneşă, ca o pisică. Se duse la peretele de sticlă şi, dând la o parte perdelele, privi luminile oraşului răspândite dedesubt ca milioane de mici diamante. Zăpada proaspăt căzută înghețase pe jos şi pe balustrada balconului.

– O! B.J. scoase o mică exclamație de plăcere şi, deschizând uşa balconului, ieşi afară în aerul rece al nopții. E fantastic! Întreaga lume pare nouă.

Deschizându-şi brațele larg, B.J. îşi ridică fața ca să prindă fulgii care cădeau tăcuți în întuneric.

Jos, zgomotul traficului era înnăbuşit de zăpada groasă şi luminile străluceau nedesluşit. Brusc, B.J. luă un pumn de zăpadă şi, făcând un bulgăre, îl aruncă în noapte. Chicoti înfundat. O bătaie cu bulgări – asta vroia. Şi Adam London va fi ținta imaginară. În grabă făcu un alt bulgăre, nerăbdătoare să-l arunce.

Lumina bruscă ce apăru în spatele ei o făcu să se întoarcă. Era Adam, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni kaki învechiți, largi pe şolduri şi cu o bluză de flanel gros ce-i acoperea pieptul şi un braț. Cealaltă mânecă atârna goală şi bluza se bomba peste brațul în ghips.

Stinse bricheta şi scoase un norişor de fum. Parfumul tutunului se răspândi în aer.

– Cum ai ajuns aici?

Dar imediat B.J. îşi dădu seama cât de prostească părea întrebarea. Dintr-o privire văzu că balconul înconjura toată fațada clădirii. Era tot atât de accesibil camerei lui Adam aşa cum era şi pentru a ei.

– Am mers. Tu cum ai ajuns aici, ai zburat?

Stătea în picioare, cu gleznele în zăpadă, sprijinindu-se nepăsător de betonul aspru al zidului.

– Nu mi-am dat seama că balconul e aşa de mare. Credeam că e numai la camera mea.

– Întotdeauna alergi prin zăpadă în ținuta asta?

B.J. îşi privi poalele halatului care atârnau ude în zăpadă. Întorcându-i spatele îşi ridică iarăşi fața spre cer.

– Întotdeauna mi-a plăcut prima ninsoare. Am simțit nevoia să ies afară. E aşa de... special.

– Fantastic, cred c-a fost cuvântul.

B.J. se întoarse puțin şi-i cerceta expresia neînduplecată.

– Te ocupi întotdeauna de spionarea musafirilor?

– Asta-i chiar culmea! Acum mă faci şi spion.

Prea nervoasă să mai gândească, B.J. făcu un bulgăre şi, cu un gest reflex, îl aruncă în Adam. Bulgărele îl lovi chiar în față. Urmă un moment de tăcere perplexă în care B.J. îl privi îngrozită. Adam aruncă țigara şi se îndreptă amenințător spre ea.

– Deci vrei să te joci cu zăpadă, nu-i aşa?

Cu o mână curățată balustrada de zăpadă şi o frecă pe față. Furioasă, reacționă aruncându-i cu zăpadă în cap.

Adam o prinse de mână dar B.J. reuşi să alunece din strânsoare şi, întorcându-se, făcu repede un bulgăre ochind cu exactitate într-o parte a capului. Scuturându-se, Adam îi prinse braţul înainte să mai arunce încă o dată. B.J. reuşi aproape să se elibereze dar mâna ce-o ţinea era prea puternică. Fără efort, o aduse lângă el. Prin materialul subţire al halatului îi simţi căldura trupului şi, într-o parte, conturul dur al ghipsului.

Uitându-se în jos la ea, Adam văzu licărul de furie din ochii ei. „Lua-o-ar naiba! Cum poate o femeie să fie atât de ispititoare şi de enervantă în acelaşi timp?!" Se întrebă dacă ea ştia cât de atrăgătoare arăta, cu obrajii roşii ca merele de toamnă, cu genele încurcate, cu părul într-o încâlceală sălbatică, împodobit cu fulgi de nea asemeni unor giuvaeruri micuţe.

– Credeai că ai un avantaj asupra meă din cauză că am doar un braţ sănătos. Vocea îi era joasă, furioasă.

– Profit de orice avantaj posibil. Respiraţia gâfâită îi făcea vocea şi mai răguşită.

– Atunci ai grijă! Şi eu fac la fel.

Braţul care o ţinea la pieptul lui se strânse imperceptibil. Adam inspiră parfumul ei delicat. Faţa i se aplecă spre ea şi B.J. privi ochii cenuşii ce se apropiau încet. Degetele lui se împletiră cu părul ce-i cădea pe spate. La atingerea lui, un fior o străbătu dar B.J. se strădui să-l ignore. Îi simţea coapsele strâns lipite de ale ei şi pentru un minut lung, nesfârşit, buzele lui zăboviră chiar deasupra buzelor ei. Anticipând sărutul se cutremură. Simţind-o, Adam se dădu un pas înapoi.

– Mai bine te-ai duce înăuntru înainte să îngheţi bocnă.

– Da. Înghiţi în sec şi aproape că se împiedică.

Prinzând-o de braţ, Adam o ajută să-şi regăsească echilibrul, apoi se retrase brusc. Vocea îi era batjocoritoare:

– O să fie o iarnă lungă şi grea, Jess. Poate o să ne jucăm altă dată cu zăpadă.

– Găseşte pe altcineva, îi replică ea întorcându-se.

– Ce s-a întâmplat, Jess? Joc prea dur pentru tine? Tonul era scăzut, zeflemitor.

B.J. simţi că se înfurie. Era atât de încrezut, îngâmfat şi sigur pe sine!

– Nu. Tu vrei să joci dur, Adam. Eu fac asta numai în munca mea. Când mă joc, vreau să mă distrez.

Când să intre pe uşa camerei, el o prinse de braţ cu bruschete şi o întoarse spre el.

– Deci îţi place distracţia. Privirea lui întunecată o cercetă. Atunci poate asta o să-ţi placă. Gura lui i-o acoperi pe-a ei într-un sărut apăsat, aspru.

Şocată, B.J. nu avu timp să-i reziste. În primele momente stătu nemişcată, trecând prin nişte senzaţii care-o făceau să tremure. Apoi fu prinsă de plăcerea sărutului, bucurându-se de moliciunea buzelor lui, simţind gustul slab al coniacului şi tutunului din gura lui.

Adam London era un expert în arta seducţiei. Buzele lui se mişcară uşor peste ale ei, explorând, gustând. Când ea începu să se relaxeze în îmbrăţişarea lui, sărutul deveni mai pasional, braţul din jurul ei se strânse, trăgând-o mai aproape.

Fără să vrea, braţele ei îi înconjurară mijlocul lipindu-se de el. Îşi desfăcu buzele să-l lase s-o exploreze; limba, buzele lui o făcură să-şi piardă capul.

După ce o sărută pe îndelete îşi ridică uşor capul. Încet, ea deschise ochii. Adam zâmbi, făcându-i plăcere confuzia de pe faţa ei.

– N-a fost rău, murmură. Trebuie s-o mai facem şi altădată. Poţi să foloseşti asta pentru cercetările tale.

O furie aprinsă, neascunsă, luă locul celorlalte emoţii. Aruncându-i o privire încărcată de ură, izbucni:

– Tu... ființă egoistă şi încrezută! N-o să mai existe o altă dată!

– O să fii aici săptămâni întregi, Jess. Luni, poate. Vrei să punem pariu că o să fie şi o altă dată?

– Stai departe de mine, Adam. Ai auzit?

El zâmbi.

– Şi dacă nu? O să fugi la mama să mă spui?

– A, nu-ți face probleme. Pot să-mi port şi singură de grijă. O fac de multă vreme.

În hohotele lui de râs batjocoritoare, B.J. se întoarse şi trânti uşa. Trăgând perdelele, îl văzu stând în continuare pe balcon şi privind luminile oraşului.

Adam scoase o altă țigară şi o aprinse. Dând fumul afară se încruntă. Sărutul îl luase prin surprindere deşi n-ar fi trebuit. Începuse să se gândească la ea încă de la prima întâlnire. Mai păstra şi acum senzația atingerii mătăsoase a părului ei. Fusese curios să vadă dacă buzele îi erau moi şi fine. Poate că de vină era temperamentul acela vijelios care se potrivea părului, sau onestitatea şi umorul din privire, sau poate ochii aceia verzi, uimitori.

Azvârli țigara peste balcon şi intră în cameră. Sau poate era de vină acea liniște şi pace de când venise acasă. După America Centrală simțea nevoia a ceva stimulativ şi acesta putea fi micul lor război secret, intim.

Ei, da, Bernadette Jessica Conover, gândi el cu un zâmbet. Va fi şi o altă dată. O altă înfruntare a voințelor. Şi el avea de gând să le câştige pe toate.

Capitolul trei

Ninsoarea se oprise în timpul nopții. Soarele răsări reflectând strălucirea unui pământ transformat într-un ținut de basm înghețat.

Prin perdelele transparente, B.J. privi peisajul orbitor în care soarele dansa pe zăpada proaspătă. Primele gânduri conştiente fură îndreptate spre Adam. Cum o să reuşească să locuiască şi să muncească aici, sub privirea atentă a unui om care trezea asemenea sentimente puternice în ea?

Noaptea trecută stătuse trează, uimită de emoțiile puternice dezlănțuite de sărutul lui Adam. Se simțise atrasă de acest om încă din momentul în care îi fusese prezentată dar nici nu visase că un simplu sărut poate s-o stârnească în felul acesta. Acum, mai mult ca oricând, va trebui să se ferească din calea lui.

Smulgându-se din starea asta, părăsi patul confortabil. Din balcon putea să vadă circulația străzii departe, în jos şi era recunoscătoare că nu trebuia să fie în mijlocul ei. Tremurând, îşi trase pe ea nişte pantaloni călduroşi şi un pulovăr de angora vişiniu. Dacă ar fi fost acasă ar fi pus în priză cafetiera şi-ar fi stat pe jos, cu picioarele încrucişate, citind ziarele de dimineață. Putea să bea şi două sau trei ceşti de cafea tare ca să-i stimuleze creierul şi s-o pună în starea potrivită pentru a face față unei noi zile. Dar amintindu-şi unde era, îşi trecu peria prin păr, se machie şi-şi puse pantofii înainte să iasă din cameră. Se

întreba câte concesii va trebui să mai facă înainte ca acest proiect să fie realizat.

Noaptea trecută, când era pe punctul să adoarmă, a auzit sunetul maşinii de scris. Era foarte aproape, dar somnul a cuprins-o înainte să apuce să se gândească la asta. Era ciudat, îşi zise trecând pe lângă camera lui Adam, că sunetul maşinii de scris se auzea aşa de bine din dormitorul ei.

Micul-dejun, descoperi B.J., era în lumea celebrităţilor un ritual matinal tot atât de simplu ca în oricare altă casă, singura diferenţă fiind că altcineva făcea cafeaua.

Când intră în sufragerie, Adam ridică privirea din ziarul de dimineaţă. Îmbrăcat cu nişte blugi vechi şi o cămaşă care fusese încheiată strâmb peste ghips, arăta la fel de şifonat cum se simţea şi ea. Era în picioarele goale. Sub buza inferioară, două bucăţele de tifon pătate erau lipite de bărbie.

Cea mai bună cale ca să nu pomenească de scena din noaptea trecută era atacul.

– Ai ceva pe faţă, începu ea.

– Ştiu. M-am tăiat la bărbierit. Sprijinindu-şi braţul rupt de ziar, îl îndoi, îl scutură şi-l ridică cu braţul sănătos. Sunt atâtea lucruri dificil de făcut cu o singură mână.

– Hm. Ţi-ai putea lăsa barbă ca să faci economie de timp.

– Asta şi fac când sunt în câte o misiune. Dar de fiecare dată când revin în lumea civilizată, trebuie să reînvăţ să mă bărbieresc.

Vocea ei sună batjocoritoare amintindu-şi întâlnirea lor din zăpadă.

– Tu numeşti asta întoarcere la civilizaţie? Credeam că eşti încă în războiul din junglă.

Supărată că nu şi-a ţinut gura, B.J. se întoarse spre cafetieră şi-şi turnă o ceaşcă. Aruncând o privire stânjenită spre braţul lui pus în ghips, întrebă:

– Vrei şi tu?

– Da, mulţumesc. Adam puse ziarul jos şi întinse ceaşca. Ochii îi străluceau amuzaţi văzând-o prost dispusă.

– Desigur, sunt o mulţime de lucruri pe care le pot face cu o singură mână. Ca de exemplu, să-mi torn o băutură sau să arunc cu bulgări. Tonul i se îmblânzi. Sau să ţin în braţe o femeie.

– Ce drăguţ! B.J. ridică cealaltă jumătate de ziar şi încercă să nu-l bage în seamă.

Adam îi studie nasul cârn şi bărbia avântată. Cum reuşea oare să arate atât de proaspătă şi de ispititoare la ora asta imposibilă?

Gerta intră aducând suc de portocale proaspăt făcut.

– Ce-aţi dori la micul-dejun, domnişoară Jessica? Avea un accent nemţesc şi vorbea foarte oficial cu această nepoftită.

– Nimic, mulţumesc. Doar cafea. Aş bea litri întregi.

După câteva minute, servitoarea se întoarse cu o farfurie aburindă cu cârnaţi, ouă, pâine prăjită şi jeleu pentru Adam.

B.J. îl privi câteva secunde în tăcere apoi ridică ziarul mai sus ca să nu-l mai vadă zâmbind amuzat. Mirosul cârnaţilor condimentaţi făcea să-i lase gura apă. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai mâncase la micul-dejun, dar numai gândul la acea farfurie aburindă o înnebunea.

– Vrei să guşti?

Ea coborî ziarul.

– Nu, mulţumesc.

În vocea lui se simţea râsul abia stăpânit.

– Şi apropo de gust. Noaptea trecută aveai gust de îngheţată de lămâie. Acrişoară şi dulce în acelaşi timp. De fapt cred că asta te caracterizează perfect.

B.J. se înroşi.

– Fii atent, Adam. Te joci cu focul, zise şi se înfundă în spatele ziarului.

Rânjind, o întrebă:

– Cârnații sunt grozavi. Eşti sigură că nu vrei puțin?

– Nu.

– Nu-mi place să mănânc singur. Hai, încearcă.

B.J. oftă, parcă făcând o concesie.

– O să iau o gură dacă pe urmă nu mă mai bați la cap. Nu suport să conversez cu cineva înainte de-a trece cel puțin o oră de când m-am sculat.

– Îți promit. Adam îi duse furculița la gură.

– Mulțumesc.

– Nu vrei să-ți facă şi ție Gerta o porție? E o modalitate grozavă să-ți începi ziua.

B.J. nu rezistă râsului din ochii lui ce-o tachinau.

– O.K. Cred că o să încerc să mănânc puțin.

– Grozav! Zâmbi şi ea-şi simți inima tresărind.

– Gerta!

După o clipă femeia grăsuță ieşi din bucătărie...

– Da?

– Domnişoara Conover s-a răzgândit. Îi aruncă lui B.J. o privire semnificativă. Aşa cum fac femeile de obicei. O să servească acelaşi lucru ca şi mine.

Fața servitoarei era impasibilă. Dând scurt din cap că a înțeles, plecă.

– O să vină şi mama ta cu Flynn? Poate ăsta era un subiect nepericulos.

– Mama îşi ia probabil cafeaua şi sucul în dormitor cu câteva ziare în față. E o cititoare pasionată. Iar Flynn nu coboară înainte de amiază dacă nu izbucneşte cumva o criză mondială. la micul-dejun în cameră după care se întâlneşte cu mama ca să parcurgă programul zilei.

Gerta reveni cu o farfurie aburindă cu ouă, cârnați, pâine prăjită şi jeleu. Turnând cafeaua, întrebă:

– Mai doriți ceva?

Deşi fața nu-i trăda sentimentele, ori de câte ori i se adresa lui B.J. tonul îi era înghețat.

– Nimic, mulțumesc.

Zâmbindu-i cald lui Adam, servitoarea părăsi încăperea.

Amestecând frişca în cafea, B.J. medită la faptul că n-o să poată colabora cu oamenii din jurul Norei London. Nu putea conta pe vreo informație de la secretară, servitoare sau mai ales de la Adam. Dar cel puțin, gândi ea cu un oftat, programul de aici se potrivea perfect cu modul ei de muncă. Va avea diminețile la dispoziție ca să scrie sau să se documenteze. După-amiaza se va întâlni probabil cu actrița şi va nota tot ce i se va părea destul de important ca să fie inclus în biografie. După cină va putea lucra iar până la ora de culcare. Munca va fi pretextul să plece imediat după cină în fiecare seară şi să-l evite în felul acesta pe Adam. Entuziasmată, începu să devoreze masa copioasă.

Când puse jos ziarul, Adam îl luă, lăsându-i ei partea pe care el deja o citise. Apucând-o automat, B.J. parcurse ştirile de dimineață. Într-o tăcere prietenoasă, citiră şi-şi terminară micul-dejun, deşi fiecare era stânjenitor de conştient de prezența celuilalt şi fiecare încerca să ascundă acest lucru.

– Mai vrei cafea?

– Mda, mulțumesc. B.J. de-abia îşi ridică ochii.

Adam îi luă ceaşca şi, aplecându-se spre ea, inspiră parfumul delicat al şamponului de lămâie ce se răspândea din părul ei. Încă îşi amintea cum îi simțise trupul cald şi flexibil lângă al lui în noaptea trecută şi trebui să se lupte cu dorința bruscă ce-l străbătu, tulburându-l.

Lăsându-se pe spate, privi lumina soarelui de dimineață jucându-se prin firele de păr.

Ce fotografie ar ieşi! Cu un picior sub ea, B.J. întorcea paginile ziarului complet absorbită de lectură. Avea o frumusețe naturală. Ce păcat că trebuie să fie duşmani! În împrejurări mai favorabile i-ar fi făcut plăcere compania ei, dar în situația dată va trebui să fie atent şi să-şi reamintească de ce era ea aici.

B.J. îşi ridică ochii şi-i surprinse privirea ațintită asupra ei.

– Ai o față interesantă, murmură el. Mi-ar place să te fotografiez, Jess.

Luată prin surprindere, B.J. simți căldura colorându-i obrajii dar se controlă şi-i răspunse dispreţuitoare:

– Păstrează asta pentru vreo ingenuă care visează să devină actriță. Sunt sigură că New York-ul e plin de tipe aşteptând să dea marea lovitură. Pun pariu că ai dat gata o mulțime cu fraza asta.

Adam rânji răutăcios.

– Bărbatul e dator să-ncerce.

Schimbând rapid subiectul, B.J. se sculă în picioare.

– Am de lucru acum. Dar cred că şi asta a fost instructiv.

Adam o privi cu admirație cum se îndepărtează. Cât timp o ținea la distanță se putea bucura de înfruntarea duşmanului şi de-abia aştepta să-şi încrucişeze iarăşi spadele.

În camera ei, B.J. îşi aruncă pantofii din picioare şi-şi luă însemnările de pe măsuța de toaletă. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să le pună într-o oarecare ordine logică. Apoi poate o să bată la maşină un plan cu câteva întrebări pe care să le pună Norei în legătură cu anii de tinerețe.

Actrița pomenise că mama ei fusese una dintre primele feministe. Asta trebuie să fie ceva interesant.

B.J. îşi muşcă buza gândindu-se la propria ei mamă. Se mutaseră de atâtea ori că oraşele prin care trecuseră erau doar ca o ceață în amintirea ei. Şi de fiecare dată, mama se apucase să transforme într-un cămin unul din acele apartamente mohorâte din apropierea bazei militare.

Nu-şi amintea prea multe despre tatăl ei, care părea întotdeauna că poartă uniformă. Era plecat mai tot timpul în câte o misiune importantă. Fusese un om masiv: mâini

mari, râs sănătos. Fața mamei părea luminată de o strălucire interioară ori de câte ori el intra în cameră de parcă viețile lor fuseseră suspendate, cenuşii, fără bucurii, până când sosea el să le readucă la viață, să le dea un sens. Apoi, într-o zi, a plecat la război şi nu s-a mai întors. De atunci, mama ei trăise într-un fel de uitare, numai cu amintirea lucrurilor pe care le făcuseră împreună şi a locurilor în care fuseseră amândoi.

B.J. se gândi la căsuța mamei sale ocupată acum de o mătuşă bătrână. Era cuibărită între alte case micuțe, toate îngrijite şi curate, toate părând identice. Fotografia tatălui zâmbea de pe polița şemineului alături de cea a mamei.

B.J. se încruntă. Mama ei îşi clădise întreaga viață în jurul unui om mai interesat de emoțiile pericolului decât de construirea unui cămin.

Mult timp, B.J. privi țintă zidul fără să vadă nimic. Nu-şi iertase tatăl că nu se întorsese, stingând astfel, o dată pentru totdeauna, lumina din ochii mamei. Le abandonase – pe amândouă.

Auzi din nou țăcănitul maşinii de scris. Din uşa camerei îl văzu pe Adam bătând la maşină în camera ei de lucru.

– Ce faci aici?

– Nu se vede? Adam dădu un bobârnac unei pagini scrise de mână şi continuă să bată.

– Dar am crezut că ăsta-i biroul meu. Nu mi-am dat seama că o să-l împărțim.

Adam o privi.

– E o cameră mare, Jess. Putem să ne descurcăm fără să ne împiedicăm unul pe celălalt.

Oare? se întrebă ea. Cercetându-i chipul aplecat peste maşina de scris, simți cuprinzând-o iarăşi emoția de mai înainte. Cum ar putea să lucreze împreună cu Adam? Cum ar putea să se concentreze ştiind ce credea el despre biografia mamei lui pe care-şi propusese s-o scrie?

Uitându-se la fotoliile comode, simți împunsătura unui regret. Se şi văzuse întinsă într-unul ca manechinele din revistele de modă. Dar cum ar putea să stea acolo, cufundată în secretele cuiva iubit de Adam şi prefăcându-se că el nu era implicat? O să fie o situație foarte neplăcută.

Puse bucățelele de hârtie aşezate în ordine şi notițele pe măsuța de scris din fața ferestrei. Întrucât Adam folosea maşina de scris şi biroul Chippendale, ea va utiliza această parte a camerei. În tăcere se duse în dormitor ca să-şi ia maşina de scris portabilă pe care-o adusese cu ea. Când se înapoie, Adam stătea lângă măsuță uitându-se la notițele învălmăşite.

– Ce-s astea?

B.J. îi aruncă o căutătură furioasă.

– Notițele pe care le-am luat aseară. Nume, date. Povestirile lui Martin Stone au fost atât de interesante că m-am hotărât să le introduc în biografie.

Adam arătă spre cutia de chibrituri.

– Alte notițe?

B.J. îl întoarse ca să-i arate că era scris ceva pe el.

– A fost primul lucru la îndemână. Mă grăbeam.

– Foarte profesional, Jess, zise el şi se înapoie la masa de lucru.

Clocotind de furie, B.J. îşi aranjă maşina de scris şi începu să schițeze planul cu ceea ce vroia să facă în acea după-amiază.

Lucrară aproape două ore în tăcere punctată doar de sunetul constant al clapelor maşinii ei de scris şi de cel neregulat făcut de Adam care lucra cu stângăcie.

Cel puțin o dată la aproximativ cinci minute, Adam înjura, smulgea foaia din maşina de scris şi punea cu greutate alta. B.J. îşi înnăbuşi râsul văzând podeaua plină de ghemotoace de hârtie.

Terminându-şi munca, B.J. trecu pe lângă el ducându-se spre dormitor. Adam dădu drumul unui torent de înjurături, rupând o altă foaie şi aruncând-o alături.

B.J. se opri şi cu mâna în şold, privind mizeria, chicoti.

– Foarte profesional, Adam.

Închise repede uşa şi zâmbi auzindu-l înjurând din nou. Câteva minute mai târziu, Adam bătu la uşa ei strigând:

– Jess, Flynn e aici. Vrea să vorbească cu tine.

B.J. deschise uşa. Nebăgându-l în seamă pe Adam, zâmbi secretarei.

– Domnişoara London vrea să mă vadă?

Flynn coborî privirea în podea.

– Mi-e teamă că nu poate să te primească astăzi. Ţi-a trimis vorbă că ar vrea să amâne pe mâine prima întâlnire.

B.J. simţi că i se strânge inima. Nu-i plăcea cum sună chestia asta. Oare actriţa s-a răzgândit în privinţa proiectului? Seara trecută fusese atât de fermecătoare. Atunci de ce această amânare subită?

– Ei, atunci poate o să putem discuta la cină.

– Domnişoara London ia masa în oraş astă-seară. Ar vrea să-i comunicaţi Gertei la ce oră mâncaţi diseară.

Aruncându-i o privire lui Adam, aşezat iarăşi în faţa maşinii de scris, B.J. se hotărî subit. N-avea ce să mai facă astăzi aici deci putea să profite de această zi liberă ivită pe neaşteptate.

– Nu mănânc aici, Flynn. Dacă nu pot s-o văd pe domnişoara London, cred c-am să fac o plimbare prin Central Park. Zăpada asta e prea ispititoare ca să pot rezista.

După ce secretara plecă, B.J. închise grăbită uşa. Îşi trase în picioare o pereche de ghete zdravene, îşi luă haina, un fular călduros, o pereche de mănuşi şi se îndreptă spre lift.

Străzile New York-ului erau o simfonie a sunetelor. Maşinile şi taxiurile claxonau, vărsându-şi mânia pe

circulația îngreunată de zăpada proaspătă. Sirenele urlau dând o notă jeluitoare acestei muzici. Trecătorii se poticneau prin zăpadă, cu fețele rumene din cauza efortului. Căldura care ieşea pe uşi se amesteca cu aburul canalelor şi cu fumul țevilor de eşapament ale maşinilor din traficul împotmolit.

În mijlocul acestui peisaj, B.J. zâmbi, încântată de priveliştea şi de sunetele acestui oraş. Dacă nu putea sta la soare într-un hamac, îşi zise, ăsta e locul unde îi place să fie fiindcă ei haosul îi făcea bine.

Sări peste un morman de zăpadă de lângă bordura trotuarului şi traversă strada, apoi merse încet pe drumul aproape pustiu ce ducea spre parc. Se oprea la fiecare colț să privească veverițele care strângeau grăbite bucățele de mâncare, alune şi grăunțe, alergând înapoi la căldura scorburii lor.

Cocoțată pe o piatră, B.J. hrănea cu alune o veveriță curajoasă.

– Mămica ta nu ți-a vorbit de hibernare?

Adam îşi ținea haina descheiată pentru că era imposibil s-o încheie peste umflătura făcută de ghips. N-o căuta pe Jess, încercă să se autoconvingă cotind pe o altă alee din Central Park.

În fața lui, o siluetă într-o haină din păr de cămilă se opri şi el grăbi pasul sperând s-o prindă din urmă. Ajungând lângă ea, Adam simți un junghi de dezamăgire. Părul de sub fular era blond spălăcit şi nu arămiu ca focul, ochii erau cenuşii nu verzi. Femeia se uită la el uimită şi Adam murmură un salut îndepărtându-se grăbit.

Depăşi Taverna şi ridică privirea auzind zgomotul hârşâit al unui grup de petrecăreți ce se suiau în trăsuri trase de cai. Îşi ridică gulerul şi plecă mai departe. Cu capul aplecat contra vântului, trecu pe lângă silueta de pe stâncă şi sunetul răguşit al râsului îl făcu să se oprească

brusc. Străduindu-se să vadă mai bine cine era, căci începuse să se lase întunericul, Adam se întoarse din drum.

B.J. aruncă o altă alună râzând de bufoneriile noului ei prieten.

– Se ține de pozne?

Ea ridică brusc ochii dar se destinse văzându-l pe Adam.

– De mai mult de o oră se tot îndoapă. Asta înseamnă că va fi o iarnă lungă.

– Sau că îi place să-şi facă provizii.

– S-ar putea dar nu-mi dau seama unde le pune pe toate.

– Probabil sub o piatră din apropiere şi când o să pleci o să le ducă acasă la nevastă şi copii.

– Poftim! Puse câteva alune în mâna lui Adam care se aşezase alături de ea pe piatră. Vezi dacă vrea să ia şi de la tine.

Zăpăcită, micuța veveriță refuză să se apropie de mâna uriaşă întinsă spre ea. Nici mirosul hranei n-a putut-o convinge să vină mai aproape.

B.J. aruncă ultimele alune în zăpadă şi se ridică.

– Ar fi trebuit să ştiu.

– Ce să ştii?

– Prietenul meu de acolo probabil mă avertizează. A simțit că nu eşti demn de încredere.

– E un sfat sănătos. Ori de câte ori o veveriță îşi spune ceva, e bine s-o asculți.

Priviră apropierea trăsurilor cu cai. Zgomotul copitelor era înnăbuşit în zăpadă. Sunetul vocilor vesele pluti în aer în urma trăsurilor ce se pierdură după o cotitură a drumului.

Aproape de intrarea în parc se opriră lângă un vânzător de hot-dog.

– Ai mâncat? întrebă Adam.

– Nu. Am şi uitat de asta.

– Atunci trebuie să facem ceva. Hai, vino. Fac eu cinste.

– Mulţumesc, generosule!

Râzând, B.J. luă două porţii mari de hot-dog cu ceapă şi muştar şi două ceşti de cafea fierbinte în timp ce Adam plătea. Ştergând zăpada de pe o bancă, se aşezară să mănânce în mijlocul mulţimii care trecea grăbită.

– Mmm. E aşa de bun!

– Mai vrei unul?

– Dacă-l mâncăm amândoi.

– O.K.

Adam mai cumpără un hot-dog şi i-l dădu ei să-l rupă în două. Râzând ca nişte copii, îl mâncară până la ultima bucăţică.

B.J. îşi şterse muştarul de pe buze şi oftă mulţumită. Adam, sătul şi el, îşi întinse braţul pe spătarul băncii şi-o privi. Obrajii îi erau roşii din cauza frigului, ochii îi străluceau urmărind oamenii care treceau pe alături.

Adam nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai râsese atât de mult cu o femeie.

– Ce te face să vrei să intri în viaţa oamenilor, Jess?

B.J. îşi feri privirea.

– Nu ştiu. De când mă ştiu, mi-a plăcut să descopăr care-i mecanismul lor. Mă fascinează să ştiu de ce oamenii fac ce fac. De ce un erou îşi riscă viaţa? Fiindcă e mai puţin fricos ca ceilalţi sau fiindcă se află la un moment nepotrivit într-un loc nepotrivit? Se întoarse şi-i susţinu privirea uimită. De ce un om omoară şi apoi se sinucide pentru o femeie egoistă şi infidelă? Coborî vocea. Şi dacă e vorba pe-aşa, de ce o femeie aruncă tot ce-a obţinut prin muncă grea doar pentru un moment de plăcere?

Imaginea Norei London le trecu amândurora prin faţa ochilor. Privirea lui Adam se îngustă şi mâna i se strânse pumn.

– Nu te dai bătută niciodată Jess, nu-i aşa?

– Asta mi-e munca, Adam. Cercetez. Scriu. Spune-mi, tu de ce te tot duci în războaiele alea murdare?

Adam îi văzu privirea sfidătoare.

– Crezi c-o fac pentru celebritate?

– Vrei să spui că-ţi place sunetul armelor în noapte? Îţi place să vezi oamenii omorându-se?

– Ei, haide, Jess. Ştii foarte bine că nu-i aşa.

– Oare? Atunci explică-mi tu, Adam. De ce ţii să te întorci? Nu pentru că vrei să demonstrezi ce curajos eşti? Nu-i ceva în tine care te face întotdeauna să vrei să trăieşti pe muchie de cuţit?

Adam văzu că se schimbase, mai întâi vocea. Nu mai era curioasă, ci acuzatoare. Apoi ochii. Scăpărau de furie, deveniseră de un verde închis şi micile scânteieri din adâncul lor îl sfidau.

– De ce e munca mea o ameninţare pentru tine, Jess?

B.J. clipi. Înclinându-şi capul, răspunse:

– Chiar că nu-mi pasă ce faci tu, Adam. Nu e treaba mea.

Se ridică şi începu să-şi scuture furioasă zăpada de pe haine. Adam se ridică şi el şi, prinzându-i mâna, o opri. Uimită, B.J. îi întâlni privirea rece, de oţel.

– Nu-ţi place ce fac şi totuşi amândoi suntem reporteri şi facem cercetări. Singura diferenţă e că subiectele de care ne ocupăm sunt diferite. Atunci de ce această furie, Jess?

– Urăsc războaiele alea mizerabile, îi răspunse cu o voce tremurătoare.

– Şi crezi că eu nu le urăsc?

– Cred... Se opri, umezindu-şi buzele. Cred că le ridici în slăvi.

– Le ridic în slăvi?! Cu braţul sănătos o prinse de umăr şi-o scuturâ cu bruschete.Crezi că fotografia acelui copil afgan fără mâini glorifică războiul? Crezi că satele

ruinate, morții şi răniții, supraviețuitorii îndurerați glorifică războiul? Dumnezeule! E oribil. E murdar. Nu-mi doresc altceva decât să nu mai existe războaie despre care să scriu. Dar până atunci am să continui să fac ceea ce fac cel mai bine.

B.J. se smulse brusc din strânsoare şi se dădu un pas înapoi.

– Şi o să continui să demonstrezi ce tip dur eşti.

Se întoarse şi porni prin zăpadă. Mult timp, Adam rămase uitându-se după ea. Apoi, stăpânindu-şi furia, alergă după ea şi-o prinse, întorcând-o spre el.

– Ce te necăjeşte pe tine, Jess?

– Tu. Stai departe de mine, Adam. Lasă-mă în pace să-mi fac meseria.

– Voi fi mai mult decât fericit să te las în pace. Singura problemă e că ai de gând să distrezi lumea cu amănunte din viața mamei mele şi despre naşterea mea. Şi ai pretenția să stau deoparte şi să privesc.

– Nu-mi pasă ce faci, Adam. Vreau doar să mă laşi în pace.

B.J. se răsuci pe călcâie dar nu făcu nici trei paşi că şi alunecă pe o pojghiță de gheață. Cu o icnitură căzu în zăpadă.

Brațul lui puternic o prinse ridicând-o cu uşurință în picioare, după care o întrebă:

– Eşti teafără?

Îl privi cu ochi mari şi, trăgând aer în piept, răspunse:

– Da, e-n regulă. Doar că m-am speriat.

Adam continuă s-o susțină.

– Eşti sigură că nu ți-ai scrântit glezna? Te-aş putea lua în brațe.

– Doar cu o mână? Nici chiar tu nu eşti aşa de puternic. Nu, mulțumesc. Se lăsă pe celălalt picior. E-n regulă.

Totuşi el nu-i dădu drumul şi B.J. se încordă.

– Aseară, când aruncai cu bulgări, erai foarte furioasă, nu-i aşa, Jess?

Îl privi uimită.

– Ce vrei să spui?

– Erai sau nu?

– Da.

– Dar acum? Eşti şi acum furioasă, nu-i aşa?

– Unde vrei să ajungi?

– Da sau nu?

– Da, îi şopti printre dinţi. Sunt atât de nervoasă că o să-ţi dau una în picior dacă nu-mi dai drumul.

– Aşa mă gândeam şi eu, zise Adam zâmbind larg.

B.J. simţi un semnal de alarmă. Zâmbetul lui era tot atât de ameninţător ca şi încruntarea.

– Seara trecută mi-am zis că dacă o să mai apuc să te sărut vreodată, n-o să mă mai opresc până n-o să ţi se înmoaie genunchii.

– Adam, pe cuvânt că...

– De ce nu mă opreşti, Jess?

Buzele lui îi mângâiară uşor buzele. B.J. se încordă şi încercă să se dea înapoi dar mâna care-o strângea de umăr o ţinea ferm lângă el. Înainte să poată reacţiona, buzele lui le atinseră pe-ale ei. Adam îi simţea bătăile puternice ale inimii; degetele ei se strânseră apucându-i cămaşa şi, cu un oftat, cedă sărutului. Fără să vrea, B.J. îşi simţi braţele înconjurându-l. Apropiind-o şi mai mult, Adam îşi înălţă capul ca să-şi schimbe poziţia. Scăldaţi în lumina unui felinar, Adam îi cercetă ochii verzi şi strălucitori. Apoi buzele lui se lipiră încă o dată de ale ei. Dorinţa era aproape palpabilă.

B.J. îi simţea corpul sprijinit de al ei. Aplecându-se, părul îi căzu pe frunte ca o mătase neagră. Îi simţea mirosul bărbătesc de mosc. Sărutându-l şi mai profund, exploră toate secretele întunecate ale gurii lui. Furia îi dispăruse complet. Acum nu mai exista decât această plăcere minunată pe care i-o dădea atingerea lui, sărutul lui. Abandonându-i-se complet, se trase mai aproape de el, în timp ce devenise numai simţuri.

Adam anticipase excitarea care scânteia ori de câte ori erau împreună. Sperase că pasiunea înfierbântată pe care-o intuise în ea noaptea trecută să fie şi mai mare. Dar nu se aşteptase la această dorinţă, crudă şi disperată, care-l cufundă şi mai adânc în sărut.

Cu un geamăt, îşi desprinse buzele de ale ei şi le îngropă în scobitura de la baza gâtului. Ea şi-l arcui savurând din plin freamătul pe care buzele lui i-l produse în corp.

Adam se simţi încurcat de situaţia penibilă de a avea doar un braţ disponibil. Vroia s-o ţină în braţe, s-o simtă cu fiecare părticică a corpului dar ghipsul era ca o barieră. Pe sub haina ei, mâna lui rătăci de pe curba şoldului, pe mijlocul zvelt şi pe ridicătura fină a sânilor. Simţea că-şi pierde capul din dorinţa dezlănţuită şi irezistibilă pentru această femeie. În timp ce degetele îşi continuau mângâierea, buzele lui le regăsiră pe-ale ei, calde şi doritoare.

Dar trebuia să se oprească şi în acelaşi timp trebuia s-o aibă. Dorinţa îl zguduia. Nu intenţionase să stârnească această foame înnebunitoare; voise doar s-o sărute până ar fi devenit moale şi docilă în braţele lui. Dorise s-o necăjească, s-o tachineze. Numai că acum dorinţa aceasta îşi bătea joc de el.

Dându-i uşor drumul, făcu un pas înapoi şi o privi. Amândoi fuseseră zdruncinaţi de acest contact. Chinuindu-se să-şi recapete respiraţia, B.J. trase adânc aer în piept şi rămase nemişcată. Încă mai simţea atingerea degetelor lui pe piele.

Adam îşi înfundă mâna în buzunar adoptând o poză nepăsătoare. Când în cele din urmă vorbi, vocea îi era răguşită.

– O să mă feresc din calea ta atâta vreme cât şi tu faci acelaşi lucru. Şi cum ea nu răspunse îi întoarse spatele zicând: Vino. O să te conduc înapoi ca să fiu sigur că n-o să cazi din nou. Avea grijă să n-o atingă. Nu vroia să vadă că-i tremură mâna.

Capitolul patru

Multă vreme B.J. îl privise țintă, incapabilă să vorbească. Apoi porni mecanic alături de el, fără să-l atingă. Cu o clipă în urmă, fusese ca o flacără. Acum frigul nopții o făcea să tremure.

Era femeie şi avea nevoile unei femei. Înțelegea pasiunea şi dorința. Dar foamea asta era ceva nou. Pentru prima dată în viață îşi pierduse controlul şi nu putea pricepe. Era o persoană rațională; îi plăcea teribil să cerceteze, să examineze informațiile, să descopere toate motivele comportamentului cuiva. Oare Adam se juca cu ea? Era asta o modalitate să se răzbune pentru faptul că se amestecase în viața lui?

Înălță capul şi aruncă o privire rapidă spre profilul lui. Simțindu-i căutătura, Adam se întoarse spre ea în întuneric. Dorința o străbătu din nou şocând-o prin intensitate.

Dar de ce acum, cu acest bărbat? B.J. era mândră că ştia să mânuiască bărbații. Mai existaseră şi alții în viața ei şi erau destui pe care-i considerase prieteni. Dar în clipa când îşi dăduse seama că ei vroiau mai mult decât o simplă prietenie, îi îndepărtase. În viața ei nu era loc pentru căsătorie şi copii. Asta fusese singurul scop în viață al mamei ei şi uite unde ajunsese.

Într-o zi, gândi ea, va veni şi vremea pentru asta. „Vreau tot. Carieră. Soț. Familie. Dar acum toată energia mi-o dedic muncii. Odihna va trebui să aştepte." Dar fu surprinsă de fiorul subit de durere care urmă acestui gând. Până acum fusese întotdeauna sigură de țelurile ei.

Trecură de portar şi de omul de pază cu grupul lui de monitoare, ajungând în holul încălzit. Adam apăsă pe butonul liftului şi rămaseră tăcuți, fiecare dureros de conştient de prezența celuilalt.

B.J. îi simțea nemulțumirea, furia şi-şi aminti de întâia dată când se întâlniseră. Intrând în apartament, B.J. văzu în hol străfulgerarea unei culori.

– N-a plecat încă mama ta? întrebă.

Adam ridică din umeri.

– E Flynn probabil.

Flynn cea incoloră şi cenuşie? Lui B.J. îi veni să râdă.

Dintr-o cameră de la nivelul inferior veneau sunetele unei melodii clasice. Urmărind sunetul, Adam şi B.J. se opriră în uşa apartamentului secretarei.

Flynn, cu un pahar înalt de vin în mână, se legăna încet în ritmul muzicii. Părul negru, întotdeauna strâns sever, se revărsa în valuri line pe umeri. Purta un caftan elegant, de un roz şi purpuriu strălucitor, cusut cu fir de aur.

Auzindu-le paşii, se întoarse.

– A, v-ați întors. Vocea îi suna visătoare. Mama ta a ieşit în oraş în seara asta. Sper că ați mâncat.

Adam îi zâmbi blând.

– Da, e-n regulă. Mulțumesc, Flynn. Aştepți pe cineva?

Ea confirmă.

– Atunci, distracție plăcută.

Adam atinse umărul lui B.J. şi-o împinse în hol. În uşa camerei ei, se opri şi-l privi.

– N-aş fi crezut una ca asta dacă n-aş fi văzut cu ochii mei. Se transformă deseori în lebădă rățuşca cea urâtă?

– Flynn munceşte din greu pentru mama. Ceea ce face în timpul liber e treaba ei.

– Dar e... uimitoare. De ce se ascunde în spatele acelei coafuri formale şi a costumelor respectabile?

– Va trebui s-o întrebi singură. Fără să-şi dea seama îi luă o şuviță de păr şi-o răsuci pe deget. Ochii i se îngustară. Şi tu eşti uimitoare.

– Nu, Adam.

– Nu ce?

B.J. încercă să-şi retragă capul, dar el continuă s-o ţină de şuviţa de păr.

– Nu începe iarăşi. Ochii i se întunecară în lumina holului. Ştii că n-are nici un rost.

– Oare? O trase mai aproape. Privirea i se concentră asupra buzelor apoi se mută în ochii ei. Cred, Jess, că noi doi avem un drum lung de străbătut împreună. Nu cred că vreunul din noi o să se mulţumească doar cu un sărut.

Gura lui zăbovea deasupra buzelor ei, respiraţiile lor amestecându-se. B.J. încercă să-şi stăpânească tremurul ce o cuprinsese la cuvintele lui.

– Atunci am găsit soluţia perfectă. Nu te mai obosi să mă săruţi încă o dată.

Mâna lui Adam alunecă pe gâtul ei şi prinse o buclă de păr. Vocea lui joasă, seducătoare o făcea să-i fiarbă sângele în vine. Adam văzu cum pleoapele ei flutură anticipând sărutul.

– Eu am o soluţie mult mai bună, Jess. Una care ne va potoli foamea la amândoi.

B.J. făcu ochii mari. Adam văzu strălucirea din adâncul lor şi zâmbi.

– Mai bine încuie uşa.

Şi, înainte ca ea să-i poată răspunde, îi dădu drumul şi se îndepărtă. Cu mai multă forţă decât era necesar, B.J. trânti uşa şi Adam auzi cheia întorcându-se. Amuzat, se îndreptă spre propria cameră.

– Am vorbit ore întregi. Nu eşti obosită?

B.J. ridică ochii din carneţel.

– Deloc. Sunt fascinată.

– Vrei să vorbim despre ceva anume?

– Vorbiţi-mi despre părinţii dumneavoastră.

Actriţa se încordă un moment dar B.J., preocupată să întoarcă o foaie în blocnotes, nu observă.

Erau amândouă instalate confortabil în atriu, o cameră încântătoare, plină de plante, aflată la nivelul inferior al apartamentului. Discutau liniştit de peste două ore, Nora vorbind despre ce i se părea mai interesant, B.J. luându-şi o mulțime de notițe.

Vocea Norei se înmuie.

– Mama a divorțat când aveam trei ani. Pe tata nu mi-l amintesc deloc. Cred c-am amintit odată că mama era o sufragetă. În cele mai multe amintiri o văd luptând pentru o cauză. Zâmbi. Mama avea o fire pasională. Parcă o văd, emoționată, discutând aprins cu oricine vroia s-o asculte sau chiar mai rău, certându-se. Nu era niciodată mulțumită cu starea de fapt şi încerca tot timpul să schimbe lumea.

– Şi ce părere a avut când a aflat că fiica ei s-a făcut, în cele din urmă, dansatoare?

Stiloul lui B.J. şovăi deasupra hârtiei. Un timp Nora studie modelul pernei de lângă ea.

– A vrut să-mi fac singură un drum. Cum o făceam, era treaba mea. Adevărul e că am impresia că mama era prea prinsă de lumea ei ca măcar să observe ceva.

– V-a vorbit vreodată de tatăl dumneavoastră?

B.J. observă iarăşi tonul blând al actriței care parcă încerca să-şi ascundă durerea.

– Numai când îi puneam eu o întrebare pe această temă. Nu-mi aduc aminte ca mama să-mi fi dat din proprie inițiativă vreo informație. Am aflat că era foarte tânăr când s-au căsătorit. Ea avea douăzeci şi nouă şi el doar douăzeci. Tata părăsise ferma părinților lui din Midwest atras de mirajul New York-ului. A avut o mulțime de slujbe mărunte. N-am ştiut niciodată dacă ne-a părăsit din cauză că nu reuşea să trăiască în marele oraş sau dacă mama a fost de vină... Făcu o pauză, apoi continuă ...cu firea ei prea zeloasă.

Ceva din B.J. reacționă la tristețea din glasul Norei. Putea să-şi dea seama cât de dificil fusese pentru actriță să vorbească despre acei ani de tinerețe. Totuşi se forță să-i pună acea întrebare dură care avea nevoie de un răspuns.

– În toți anii în care l-ați crescut singură pe Adam, n-ați avut impresia că istoria se repetă?

– Nu am gândit niciodată în felul acesta. Am încercat să-i dau fiului meu atâta timp de cât avea nevoie. M-am luptat să-i ofer o viață normală. Coborî vocea. Sau cel puțin normală pe cât posibil, cu fotografii pe urmele mele ori de câte ori părăseam apartamentul şi cu reporteri care scriau despre orice bărbat cu care vorbeam. Cred c-am fost o mamă bună. În ciuda dificultăților, am fost foarte fericiți.

B.J. îşi fixă privirea pe o inevitabilă sculptură în cristal aflată pe masă alături de un vas cu orhidee.

– Ați plecat din New York la 18 ani cu o leafă de dansatoare. După treisprezece filme la Hollywood, v-ați retras. Evident, nu ați fost căsătorită şi n-ați divorțat de câțiva milionari. Şi totuşi, dacă acest apartament demonstrează felul dumneavoastră de viață n-ați avut niciodată nevoie de bani. Atunci, de unde provin?

Actrița se aplecă înainte, cu ochii atenți. Acesta era un subiect foarte interesant.

– Când am semnat contractul pentru primul meu film, am pus deoparte destui bani ca să-mi cumpăr o casă drăguță. A fost ceva ce am făcut doar pentru mine ca să acopăr o necesitate reală: nevoia de o casă adevărată. Apoi am început să cumpăr proprietățile alăturate. După aceea am angajat pe cel mai bun consilier în domeniul investițiilor din California. I-am cerut să elaboreze un plan pe înțelesul meu asupra investițiilor pe termen lung şi scurt. I-am explicat că în următorii cincisprezece ani vreau să am viitorul asigurat pe cât e omeneşte posibil.

– Şi în ce aţi investit până la urmă?

Ochii albaştri jucau încrezători.

– Contrar tuturor sfaturilor, am continuat investiţiile în terenuri.

B.J. bătu cu creionul în carneţel.

– Terenuri?

Actriţa se lăsă pe spate cu un aer plin de încredere.

– Odată deţineam cele mai scumpe proprietăţi imobiliare din California.

Latura rece, de om de afaceri a firii actriţei o surprinse pe B.J. Ea şi-o imaginase ca pe-o femeie visătoare, boemă, câştigând bani din filme şi care, forţată de împrejurări nefericite să fugă din Hollywood, trăieşte doar din economii. Crezuse chiar că tatăl lui Adam contribuise cu ceva, fie anual, fie printr-un aranjament prin care îi dăduse o sumă mare de bani. Dar actriţa nu făcuse nici o aluzie la el, de parcă nici n-ar fi existat.

– Aş fi putut fi o femeie de afaceri foarte bună. Obişnuiam să mă închipui conducând un imperiu financiar. Dar bărbaţii n-au vrut niciodată să mă ia în serios.

B.J. studie faţa atât de celebră. Oare îi displăcea celebritatea? Preţul plătit fusese prea mare?

Amândouă ridicară privirea auzind o bătaie în uşă.

– Îmi pare rău că vă deranjez dar Flynn m-a rugat să te găsesc, mamă. E Martin la telefon şi zice că trebuie să vorbească cu tine.

Actriţa oftă.

– Mulţumesc, Adam. Zâmbindu-i lui B.J. îi zise: Oricum, cred că ţi-am dat destul material pentru astăzi. Ridicându-se, văzu privirea întrebătoare a lui B.J. Vreo ultimă întrebare?

– Când l-aţi angajat pe consilierul acela, de ce aţi stabilit limita de cincisprezece ani?

Nora se aşeză din nou.

– Când am sosit la Hollywood aveam 18 ani şi eram destul de deşteaptă ca să-mi dau seama că voi avea o carieră de cincisprezece, cel mult de douăzeci de ani. Nu uita că am învăţat ce-i independenţa de la o vârstă fragedă. Când am plecat de acasă, am jurat să nu încredinţez nimănui controlul asupra vieţii mele. În timpul acelor ani am avut un director, un avocat, un consilier în domeniul investiţiilor, un instructor vocal, regizori, producători. Dar în toţi acei ani n-am răspuns în faţa nimănui decât a mea însămi.

– Nici măcar în faţa unui soţ.

Vorbele părură să-i scape fără să-şi dea seama. Cu coada ochiului văzu mâinile lui Adam strângându-se pumn. Fără să-l privească, putu să-i simtă furia.

– Nici măcar în faţa unui soţ. Nora se ridică şi se îndreptă spre uşă. Mi-e teamă că însăşi familia noastră e o istorie a independenţei şi că încalcă toate regulile. Trecând pe lângă fiul ei îi atinse braţul cu afecţiune. Se pare că şi tu te-ai hotărât să duci mai departe această tradiţie, Adam.

Uşa se închise uşor.

– N-am vrut să pun întrebarea aceea.

– Da, n-ai vrut.

Adam o studie mult timp, în tăcere.

– Ce te frământă pe tine, Jess?

B.J. închise carneţelul şi îşi îndreptă spre fereastra înaltă ce dădea spre Central Park. Cu spatele la el, murmură:

– Un om e suma a tot ceea ce i s-a întâmplat în trecut. Descoperind părinţii şi anii de tinereţe ai mamei tale, mă aştept să-mi pot face o părere mai clară despre persoana care a devenit. Vocea îi coborî, vorbind parcă pentru sine. Şi totuşi, e o femeie care, mai mult ca oricine, ar fi trebuit să tânjească după un soţ şi o familie.

– Uiți faptul că a fost menită să devină actriță. Asta înseamnă uneori să renunți la o viață normală.

– Impresarul ei, Martin Stone, a sugerat că, în ceea ce-o privește pe Nora, cariera ei – s-a întâmplat pur și simplu. Că a fost ceva natural în ea.

– Și tu l-ai crezut? Ai crezut că acea carieră ca dansatoare s-a întâmplat să fie, așa, pur și simplu? Sau nu ți-a povestit de orele în care exersa zilnic până la epuizare, muncind până cădea jos de oboseală, numai ca să fie cea mai bună din grup și să obțină locul din centru, din primul rând, atât de râvnit?

B.J. se întoarse cu fața spre el.

– Nu, asta nu mi-a spus.

– Și succesul ei în afaceri. Crezi că și asta a fost întâmplare? Crezi c-a început să cumpere pământ fără nici un plan prealabil? Vocea îi era batjocoritoare. Dacă-ți imaginezi asta înseamnă că n-o cunoști deloc pe Nora London.

B.J. clătină din cap.

– Ai dreptate, Adam. N-o cunosc. Vocea îi era plină de convingere. Dar am s-o cunosc. Până termin cartea, o voi cunoaște mai bine decât mă cunosc pe mine. Râse strâmb. „Menită" – un cuvânt potrivit. Dincolo de acea imagine de femeie sofisticată se află o femeie cu un țel precis.

– Dar care-i țelul tău, Jess?

– Adevărul. Cunoașterea. Faptele. Pătrunderea în sufletul cuiva. Să ofer cititorului tot ce-i mai bun posibil. Dar țelul tău care e, Adam?

Punându-i o mână pe umăr, o întoarse spre el. Ochii i se îngustară și vocea îi scăzu în intensitate devenind o șoaptă joasă, seducătoare.

– Deocamdată tu ești. Mă înnebunești.

– Nu.

Se evitaseră cu grijă zile întregi. Pasiunea lor, ce fierbea atât de aproape de suprafață, trebuia suprimată

dacă erau nevoiți să supraviețuiască atât de aproape unul de celălalt.

Adam nu se mai sătura s-o privească pe B.J. Acum, cu lumina soarelui jucându-i-se prin păr, învăluind-o în razele lui, arăta proaspătă şi curată. Adam se gândi la toate războaiele acelea îndepărtate, cu bombe şi obuze, cu țipete sfâşiind întunericul. Dacă ar avea pe cineva ca ea să-l aştepte n-ar mai putea să se întoarcă în iadul acela. Cariera lui ar fi terminată şi libertatea i-ar fi limitată la nevoile ei, la spațiul ei.

B.J. îl simți încordându-se şi-l privi. Adam îşi retrase mâna. Când vorbi, tonul îi era obişnuit.

– Stai închisă aici de zile întregi. Când o să-ți faci timp liber să vezi New York-ul?

– Sunt aici ca să muncesc, Adam. Şi n-aş putea numi „închis" pe cineva care-şi petrece timpul într-un asemenea lux.

– Mama ia masa cu Martin în seara asta iar Flynn are bilete la teatru. E o seară perfectă pentru noi s-o petrecem în oraş.

B.J. înregistră informația.

– Mama ta petrece o mulțime de timp cu Martin Stone, nu-i aşa?

– Desigur. Au multe amintiri comune.

– A fost şi vreo poveste de dragoste între ei?

Vocea lui Adam se înăspri.

– Cred să asta-i treaba ei şi nu a mea. Dacă vrei să afli ceva, întreab-o.

B.J. se întoarse.

– Am s-o fac.

Rămaseră amândoi tăcuți.

Ce se petrece cu el? Ori de câte ori se apropia de el, uita de motivul venirii ei aici: venise ca să redeschidă răni vechi. Era emoția vânătorii, îşi zise. De asta pulsul i se accelera şi palmele i se umezeau de fiecare dată când erau împreună. Va trebui s-o aibă. Curând. Trăind şi

muncind atât de aproape, acest lucru era inevitabil. După aceea va putea să privească totul cu alți ochi, va fi capabil să şi-o scoată din minte.

Mâna îi atinse iarăşi umărul. În vocea aspră se simțea mânia.

– Încă nu mi-ai dat un răspuns.

– La ce?

B.J. simți un val de căldură străbătând-o. Adam îi zise exasperat:

– Dacă iei cina cu mine.

Se gândi s-o întoarcă spre el şi s-o strângă la piept. Zilele trecute putuse doar cu greu să se gândească la altceva.

Ea zâmbi; putea să-şi dea seama din voce de asta.

– E-n regulă. Dar o să fie o simplă cină?

Adam se luptă cu dorința de a-i atinge obrazul cu vârful degetelor.

– Ce părere ai de un vin şi nişte spaghete?

– Sună destul de simplu. La ce oră?

– La şapte. Îşi privi ghipsul. Probabil că-mi va lua o mulțime de timp ca să îmbrac o cămaşă peste chestia asta.

– Atunci apucă-te de pe acum. Nu-mi place să ies în public cu un om doar pe jumătate îmbrăcat.

– Dar în particular?

B.J. râse scurt.

– Nu încerca, Adam. Nu uita că eu am două brațe sănătoase pe când tu nu ai decât unul.

B.J. se dădu cu o mulțime de loțiune de corp, apoi îşi puse pe ea un furou alb de mătase, încântată de atingerea mătăsii pe piele. Îşi perie părul lăsându-l liber pe umeri şi rămase încruntată în fața dulapului.

Era prima dată când ea şi Adam ieşeau cu adevărat împreună. Încercă să risipească fiorul de teamă. Era doar

o întâlnire la cină. Nimic mai mult. Şi totuşi se simţea stânjenită ca o adolescentă la prima întâlnire. N-avea nici un drept să-l încurajeze. Nu-i spusese chiar ea că ar ajunge într-un punct mort?

Mintal, alungă gândul ăsta. Adam era băiat mare acum şi putea să-şi poarte şi singur de grijă. În ceea ce-o priveşte pe ea, se descurca singură de prea multă vreme ca să se comporte acum în felul acesta. O să meargă la cină şi asta o să fie tot.

Adam spusese simplu aşa că simplu o să fie. Îşi puse un pulovăr alb, pe gât, pantaloni albi de lână, cizme albe de piele întoarsă şi o jachetă pufoasă de lână albă.

Se privi în oglindă. Era prea hibernală. Scoase dintr-un sertar un fular de mohair roşu strălucitor şi-l înodă în jurul gâtului exact în momentul când se auzi o bătaie în uşă.

Adam avusese de gând să spună ceva inteligent dar cuvintele i se opriră în gât când o văzu: părul i se revărsa pe spate în valuri bogate, obrajii împrumutau din culoarea fularului, ochii întunecaţi erau mari şi pe buze îi stăruia un zâmbet de salut.

– Îmi plac femeile care sunt gata la timp. Să mergem.

O luă de mână şi o conduse pe hol spre lift.

Adam purta pantaloni gri reiaţi şi un pulovăr alb, împletit, gen pescăresc. Peste el pusese o jachetă gri la care un braţ atârna liber.

B.J. privi aţele ce atârnau de la mâneca pulovărului forţat cu bruschete peste ghips.

– Văd că te-ai descurcat şi fără ajutor.

– Şi mi-am stricat pulovărul preferat.

În lift, în loc să apese pe butonul pentru parter, Adam apăsă pe subsol unde se afla parcarea. Păşind în garajul subpământean scăldat în lumină, o conduse spre un Porche negru, lucios.

– Am crezut că o să mă pui să fluier după un taxi. B.J. cântări maşina din ochi. Foarte frumos, domnule London.

Adam îi deschise portiera şi B.J. se aşeză pe scaunul de lângă şofer.

– Cred că oricine conduce în New York e puțin nebun, zise ea în timp ce Adam porni maşina.

– Asta ajută uneori.

Băgă maşina în marşarier, ocoli un Mercedes şi părăsi adăpostul liniştit al parcării, intrând în larma străzii. Cu o singură mână strecură lin Porche-ul prin trafic şi coti spre o străduță cu sens unic exact prin fața unui taxi care fu nevoit să pună o frână puternică.

– Eşti sigur că nu tu conduceai Jeep-ul acela care s-a răsturnat în America Centrală?

– Cine-a zis că n-o făcem?

– Asta m-a liniştit!

Zâmbi şi se lăsă pe spate pe scaunul îmbrăcat într-o piele moale ca mănuşa. Adevărul era că îi plăcea viteza maşinii. Ciudat, dar cu Adam la volan se simțea în siguranță. De fapt, în majoritatea cazurilor se simțea în siguranță cu el. În majoritatea cazurilor. Inima îi zvâcni, gândindu-se la atingerea lui, apoi reveni la normal.

Printre magazinele, galeriile şi restaurantele care alcătuiau Greenwich-ul, Adam conduse lin maşina într-o mică parcare şi apoi o prinse de mână pe B.J.

– E aici, chiar în josul străzii, un mic local italienesc care prepară cea mai bună lasagna din lume.

– Minunat. Am uitat să mănânc astăzi la prânz.

– Şi după cum arăți, aş zice că nici de dimineață n-ai mâncat.

Îi cercetă cu privirea silueta subțire şi apoi o cuprinse cu brațul pe după umeri.

În restaurant, ca de altfel peste tot în sat, atmosfera era destinsă şi neprotocolară.

Proprietăreasa, înaltă doar de 1,50 şi aproape tot atât de lată, purta o rochie înflorată şi un şorț alb. Părul negru, împletit în cozi, era prins în jurul capului ca o coroană. Îl

întâmpină pe Adam ca pe fiul rătăcitor, cu o ploaie de săruturi, pălăvrăgind încontinuu într-o engleză stricată.

– Roza, ți-o prezint pe Jess, spuse Adam când reuşi să strecoare şi el o vorbă.

– O să vă dau cea mai bună masă, zise ea mândră, conducându-i la masa din fața şemineului.

Pe masă, alături de două cupe, se afla o carafă de vin roşu. B.J. sorbi din vinul sec şi zâmbi mulțumită.

– E exact ceea ce vroiam.

Vocea lui Adam coborî.

– Asta nu-i tot ceea ce vreau eu, dar deocamdată o să mă mulțumesc cu atât.

B.J. simți unda unui pericol în tonul lui, dar alungă repede gândul.

Adam privi cum dogoarea focului o învăluie dând o strălucire trandafirie obrajilor ei. Ochii îi sclipeau în lumina focului. Simți dorința alergându-i prin trup. Era atât de încântătoare încât aproape că-l durea că n-o putea atinge.

În local nu existau liste de bucate. Mâncarea sosea pur şi simplu, un fel după altul, de la salata făcută cu ulei fin şi oțet, la supa groasă de legume cu chifle crocante ce se topeau în gură, la felul principal ce consta din lasagna făcută în casă.

– Ai crescut aici, în New York? întreabă B.J. nepăsătoare.

– O parte din timp l-am petrecut aici. Când eram mic, am locuit la Paris, iar vacanțele le petreceam în Elveția. Nu m-am simțit american până în anii de colegiu.

– La Harvard, nu-i aşa?

Adam zâmbi uşor.

– Da, patru ani. Apoi la U.C.L.A. Zâmbetul i se accentuă. Acolo a fost adevărata americanizare a lui Adam London.

– Şi unde te simți acasă acum?

– Nicăieri. Peste tot. Mă simt la fel de bine la New York ca şi la Paris. Dar cel mai mult iubesc Gstaad-ul. Mama a păstrat întotdeauna o casă în Elveţia. Oamenii de acolo sunt calzi, prietenoşi. Sunt ca o familie.

– E importantă familia pentru tine?

Adam o studie un moment, apoi zâmbi leneş.

– Cred, domnişoară Conover, că tocmai ţi-am acordat un interviu fără să-mi dau seama.

Ea sorbi din pahar, evitându-i privirea.

– Îmi pare rău, n-am vrut s-o fac. Ridică ochii întâlnindu-i pe ai lui. Nu pot să mă abţin. E meseria mea.

În momentul acela sosi căruciorul cu prăjituri, distrăgându-le atenţia. Pentru cei destul de curajoşi, era acolo cafea neagră, tare, dulciuri, pateuri fine umplute cu o cremă delicioasă, cu nuci şi ciocolată rasă deasupra.

– Vrei să încerci desertul?

Adam întinse mâna peste masă şi-o acoperi pe-a ei. B.J. privi ţintă mâna atât de puternică şi de mare că i-o acoperea complet pe-a ei. Când ridică privirea, ochii lui se concentrară asupra buzelor ei care se depărtară uşor. Strânsoarea mâinii lui se accentuă.

– E foarte, foarte scump? o întrebă pe chelneriţa ce stătea în aşteptare.

Când aceasta confirmă, B.J. zâmbi.

– Ai spus odată că faci tu cinste, nu-i aşa? Îi aruncă lui Adam o privire sfioasă.

– Da, plătesc eu.

– Atunci sunt sigură că vreau desert.

Adam o privi admirativ cum ia două prăjituri şi două ceşti de cafea.

– Nu pot să-nţeleg unde mai încape.

B.J. se aplecă spre el.

– De fapt le îndes în geantă. În felul ăsta nu voi fi nevoită să dau ochii cu Gerta mâine dimineaţă. O să mă

ascund în cameră şi, la micul-dejun, o să mănânc lasagna rece şi pateuri sleite.

– Nu pricep, zise el cu o faţă sinceră. Gerta e întotdeauna aşa de veselă. De ce-ai vrea să te ascunzi de ea?

– Nu tu eşti cel care posedă penița otrăvitoare. Singura modalitate prin care aş fi şi mai nedorită acasă la tine ar fi să devin brusc ciumată.

Adam râse dându-şi capul pe spate.

– Ne-am comportat cam rece, nu-i aşa?

– Rece?! Asta numeşti tu „răceală"? Am văzut cum se formează gheaţă pe faţa de masă când Gerta mi-a aşezat acolo ceaşca de cafea.

Căldura râsului lui o înconjură.

– Ştii cum facem? De acum încolo o să-ți bat la uşă când cobor la micul dejun şi mergem împreună. Gerta n-ar îndrăzni să te trateze nepoliticos în faţa mea.

– Da, am observat că te preferă. Dar, Adam London, dacă îndrăzneşti să-mi baţi la uşă dimineaţa, nu răspund pentru faptele mele. Când dorm, nu-mi place să fiu deranjată. Şi când sunt somnoroasă, te previn, nu-i o privelişte prea plăcută.

O prinse de mână. Degetul mare îi urmări conturul palmei, apoi îi pipăi pulsul la încheietura mâinii.

– Lasă-mă să hotărăsc eu asta. Zâmbi văzând expresia de surprindere de pe faţa ei. Mi-ar place să te văd dimineaţa, Jess, când încă mai dormi.

– Mă trezesc singură.

– De obicei?

B.J. îi evită privirea nedorind continuarea acestei discuţii.

Sosi chelneriţa cu nota de plată. Adam lăsă banii pe masă şi îi ţinu haina lui B.J. La uşă, îşi îmbrăcă haina pe o mânecă şi se strădui să prindă celălalt rever. Văzându-l cum se chinuie, B.J. se întoarse şi, peste umărul lui, prinse jacheta şi o trecu peste ghips.

– Vrei s-o închei?

El o privi cu fața luminată de amuzament.

– Nu. Nici n-ai reuşi. Dar dacă poți încearcă să apropii mai mult marginile.

– Aşa?

Cu mâinile pe revere, B.J. îi strânse jacheta. Zâmbetul lui Adam se stinse fiind înlocuit de un amestec ciudat de plăcere şi durere. Brațul lui o înconjură lipind-o strâns de el.

– Hm, Jess. Miroşi bine. Şi să te simt e plăcut.

Buzele îi şterseră uşor buzele ei, cu atingeri uşoare, până îi simți mâinile strângându-i jacheta şi trăgându-l mai aproape. Ignorând vârtejurile de zăpadă şi oamenii care treceau pe lângă ei, o strânse şi mai mult la piept şi o sărută mai profund simțind instantaneu o flacără prin trup.

– Jess. Îi şopti numele fără să-şi desprindă buzele de ale ei. Ea inspiră odată cu respirația lui caldă şi şoapta numelui ei. Începi să devii o obsesie pentru mine.

Zăpăcită, B.J. făcu o mişcare ca să-l îndepărteze, dar Adam nu-i dădu drumul şi-i acoperi gura. Dorința o cuprinse din nou şi de data asta nu se mai dădu înapoi.

– Vrei să mă opresc?

– Nu.

Se întrebă dacă chiar îi răspunsese sau dacă doar îşi imaginase. Cuvântul fu înghițit în sărut. Ar fi vrut să nu se sfârşească niciodată. Fu străbătută de un val de dorință atât de puternic că i se spulberară toate noțiunile de autocontrol.

– Nu. Nu.

Îşi înfruntă mâinile adâc în părul lui şi-i trase capul mult în jos. Pulsul îi bătea cu intensitate alarmată şi îi era din ce în ce mai greu să respire. Lumea dispăruse. Îi era cald, mult prea cald cu toate hainele de pe ea.

Pe sub haină, mâna lui îi mângâie spatele peste pulovăr, apoi alunecă sub el şi dădu de furoul ei de mătase.

– Ce-i asta? Adam zâmbi în întuneric. Mătase pe piele? Sub toate hainele astea albe de fecioară bate inima unei femei senzuale.

Mângâind-o cu vârful degetelor, o sărută pe tâmplă, murmurându-i numele. Buzele se mutară pe obraz, apoi pe colţul buzelor, apoi mai jos, în mica scobitură de la baza gâtului. Ea şi-l arcui, încântată de senzaţia dată de buzele lui pe piele.

Mirosul delicat de flori al loţiunii cu care se dăduse se amesteca cu căldura trupurilor lor. Adam sorbi parfumul ei. Afundându-şi mâna în părul ei savură atingerea mătăsoasă. Dându-i părul pe spate, o copleşi cu sărutări pe umăr, pe gât înainte să revină la gură.

Trebuia s-o aibă. Era un chin s-o ţină în braţe, să-i simtă gustul şi să n-o aibe în întregime. Un geamăt îi scăpă printre buze.

B.J. îşi înnodă braţele în jurul lui, trăgându-l mai aproape. Niciodată nu mai trăise o asemenea pasiune. Gustul lui, trupul lipit de al ei o transporta într-o lume nebună în care nu conta nimic decât acest bărbat.

Uşa restaurantului se deschise şi un grup vesel de şase clienţi ieşi.

– Scuzaţi, prieteni. N-am vrut să vă întrerupem.

Râzând zgomotos, rămaseră pe trotuar fluierând după un taxi.

Adam îndepărtă o şuviţă de păr de pe obrazul lui B.J. Privind-o îi văzu buzele umflate încă de sărutările lui. Obrajii împrumutaseră din culoarea fularului, iar ochii îi erau măriţi de surprindere.

– Haide, îi zise aproape brutal, prinzând-o de mână. Haina i se desfăcu, suflată de vântul îngheţat. Să găsim un loc puţin mai intim.

Capitolul cinci

Fără mişcări inutile, Adam îndreptă Porche-ul spre casă. Apăsă pe un buton aflat pe tabloul de bord şi un cântec de dragoste lent, trist se revărsă în interiorul maşinii. Alături de el, B.J. era încă ameţită de sărutările lui.

Pentru o clipă, Adam lăsă din mână volanul şi, prin întuneric, îi mângâie obrazul înfierbântat cu degetele lui reci. În caleidoscopul făcut de pâlpâirea luminilor străzii, B.J. închise ochii lăsându-se în voia atingerii lui blânde.

Când Adam îşi retrase mâna, B.J. deschise ochii clipind. O clipă mai târziu simţi în mână bricheta de aur încălzită de atingerea lui.

– Vrei să-mi aprinzi o ţigară? Nu pot să fac trei lucruri în acelaşi timp.

Scoase o ţigară din pachet şi şi-o puse între buze. Ţinând volanul drept se aplecă spre ea; flacăra întinsă de B.J. le lumină un moment feţele. Privirea lui o arse când inhală fumul. O clipă mai târziu un norişor de fum se destrămă pe fereastra deschisă. B.J. închise bricheta cufundându-i pe amândoi în întuneric. Tremura. Doar prezenţa lui îi făcea nervii să vibreze. Nici un bărbat n-o mai făcuse să se simtă astfel.

Adam conducea cu o grabă controlată pe străzile aglomerate. Cu un efort, întoarse maşina spre intrarea în parcare şi arătă legitimaţia paznicului de la poartă. Acesta dădu aprobator din cap şi apăsă pe un buton care ridică bariera. Adam acceleră brusc şi, puţin mai încolo, găsi un

loc liber în care parcă perfect Porche-ul, la distanță de numai câțiva centimetri de mașinile alăturate.

Îi deschise portiera și o strânse la piept. B.J. îi simți nerăbdarea în timp ce așteptau venirea liftului.

– Ți-e frig?

Privi țintă chipul ridicat spre el și rezistă dorinței de a o săruta. Dacă ar fi început, n-ar mai fi ajuns niciodată până sus, în apartament.

– Nu, nu mi-e frig.

Își scutură capul și părul i se revărsă pe față și pe umeri. Trecându-i mâna prin păr, Adam privi cu ochii mijiți cum firele îi alunecă printre degete. Aplecându-se spre ea, brațul îi înconjură mijlocul, trăgând-o hotărât spre el. B.J. se lăsă, anticipând sărutul.

Liftul se opri și cineva se urcă. Îndreptându-se, B.J. observă strălucirea râsului drăcesc din ochii lui Adam.

– Se dă jos la șase, îi șopti el la ureche. După aceea tot liftul va fi al nostru.

Pe B.J. o trecu un fior și-i aruncă o privire.

La etajul șase femeia coborî și mâna lui Adam o strânse de umăr.

– Aproape am ajuns.

Fusese cea mai lungă călătorie cu liftul pe care B.J. o făcuse vreodată. Privea țintă drept înainte, numărând etajele. N-avea nici o îndoială în privința intențiilor lui Adam și, deși era îngrozită de sentimentele pe care atingerea lui le dezlănțuia, nu se îndoia că-l dorea tot atât de mult cât o dorea și el.

Când liftul se opri la ultimul etaj, Adam o prinse de mână. Deschise ușa și, cu un zâmbet ce ascundea și excitare și pericol, o conduse înăuntru.

– În sfârșit, acasă, îi murmură lângă tâmplă.

Înconjurându-i umerii cu brațul, o trase mai aproape. Dar trecând în tăcere pe lângă bibliotecă amândoi ridicară privirea surprinși.

– Adam, Jessica. Ce bine-mi pare! Eu şi cu Martin tocmai luam un pahar înainte de culcare. Veniţi şi voi.

Se opriseră stânjeniţi în uşă, ca doi conspiratori. În cameră focul troznea prietenos şi în aer se răspândise un miros de lemn de cireş. Nora stătea pe o canapea de piele, cu o pătură de mohair afgan pe picioare. Purta un pulovăr elegant, de un albastru pal care îi accentua culoarea ochilor.

Martin era la bar preparând băuturile. Le zâmbi prietenos.

– A, ia te uită! Aţi fost împreună în oraş?

– În Greenwich. Adam se dădu înapoi ca s-o lase pe B.J. să intre prima. Ne-am gândit să-i dăm Gertei o seară liberă.

În căldura camerei, B.J. ezită apoi îşi dădu jos jacheta şi fularul.

– Voi ce faceţi? întrebă Martin. Eu şi Nora luăm câte-un coniac.

– Şi eu la fel, răspunse B.J.

– Atunci fă patru, zise Adam.

Traversă camera şi privi ţintă focul câteva clipe. Cu braţul sprijinit de policioara şemineului, o studie pe Nora străduindu-se să nu se uite la B.J. Apoi, parcă atrasă de un magnet, privirea i se mută la ea observându-i roşeaţa din obraji şi felul cum evita să-l privească.

O dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie. În clipa aceea ar fi vrut s-o ia din scaunul blestemat şi s-o ducă la el în cameră. La naiba cu celelalte gânduri! Mâna i se strânse pumn. Martin se apropie şi îi întinse băutura. Cu un zâmbet feroce, Adam sorbi jumătate de pahar, dându-şi capul pe spate.

Nora şi B.J. sporovăiau. Martin dădu fiecăruia un pahar, apoi se aşeză confortabil într-unul din fotoliile de piele. Îşi aprinse o ţigară, pufăi mulţumit şi începu să le distreze cu povestiri din trecutul plin de glorie.

Amintindu-şi că e o persoană civilizată, Adam puse paharul pe policioară şi se scotoci după o ţigară. Apoi pipăi buzunarul de la piept după brichetă dar aceasta nu era acolo. O privi pe B.J. şi, amintindu-şi că i-o dăduse ei, se îndreptă cu o nepăsare exagerată spre ea.

– Bricheta.

– A, da.

Băgă mâna în buzunar şi i-o întinse. Când degetele li se atinseră, B.J. simţi dorinţa străbătând-o din nou, rapidă şi urgentă. Ridică ochii spre el apoi, cu obrajii în flăcări, îşi feri repede privirea.

Martin era într-o formă de zile mari, făcând-o pe Nora să-şi amintească de zilele ei de început de la Hollywood. B.J. stătea în faţa Norei, încordată, zâmbind când şi unde era necesar.

Prea tensionat ca să se poată relaxa, Adam se duse înapoi spre şemineu şi se sprijini cu şoldul de bibliotecă, continuând să privească. Doamne, ce-i mai plăcea s-o privească! Fusese încântat de compania ei din seara asta. Râdea aşa de uşor! Era strălucitoare, interesantă, fără să se ia prea în serios. Totuşi reuşea să scoată unele lucruri de la el fără nici un efort. Lui Adam îi displăcea asta fiindcă nu vroia să vorbească despre sine. Era ceva ce nu făcea cu nimeni, niciodată. Dar, cumva, cu Jess era uşor să vorbeşti. Acest lucru îl nedumerea. Niciodată nu fusese deschis în ceea ce priveşte trecutul lui. De ce acum? Şi, mai ales, de ce cu această femeie care urma să dezvăluie lumii întregi povestea naşterii lui nelegitime?

Trecutul ei era altă poveste. În afara inteligenţei şi umorului Adam nu ştia nimic despre ea. B.J. desconspira foarte, foarte puţine despre propria-i persoană.

Sorbi din coniac şi o studie. Oare când fusese mică purtase părul în codiţe sau era lung şi-l lăsa liber şi sălbatic? Fusese un băieţoi sau una din fetiţele acelea afectate care urau insectele şi murdăria? Aproape că-i veni să râdă. Ştia răspunsul fără să întrebe. Sub faţada

aceea decentă se ascundea o mică ticăloasă cinică. Deşi arăta ca un înger, avea în ochi un zâmbet drăcesc. Simțise că e o femeie care respectă regulile atâta timp cât nu-i stăteau în cale.

– Îți aduci aminte, Adam?

Se întoarse spre mama sa.

– Scuză-mă, nu eram atent. Despre ce vorbeşti?

– Despre prima săptămână în care Flynn a lucrat pentru mine. Incidentul cu ziaristul acela de scandal de la Hollywood.

– A, da, îmi amintesc, zâmbi Adam. Biata Flynn. Şi-a închipuit că a avut cea mai scurtă carieră din istorie.

Atenția lui B.J. fu captată.

– Ce ziarist de scandal?

– Aubrey Madden. Vocea Norei aproape că tremura de emoție. Era probabil cel mai disprețuit om din Hollywood.

Martin explică:

– În rubrica pe care o scria, Aubrey s-a jurat că o să obțină un interviu în exclusivitate cu Nora London. În scopul ăsta, într-o iarnă, a luat avionul spre New York, unde Nora şi Adam se aflau pentru scurtă vreme. Se întoarse spre Nora. Veniseşi aici în mod special ca să angajezi o secretară, nu-i aşa?

Nora confirmă, clătinând lichidul chihlimbariu din pahar.

– Flynn avea scrisori de recomandare şi referințe excelente. Şi fiindcă mă luptam de atâta vreme cu presa ca să-mi păstrez secretă viața personală, consideram că e de la sine înțeles că oricare angajat de-al meu trebuia să ştie acest lucru. În orice caz, continuă ea cu un zâmbet silit, am uitat să-i atrag atenția şi secretarei mele. Luă o înghițitură de coniac şi aşeză paharul pe măsuță. Aveai 12 ani Adam, îți aminteşti?

El aprobă.

Adresându-se lui B.J., Nora continuă:

– Îl dusesem pe Adam la teatru, la matineu după care luaserăm cina mai devreme. Cred că ne-am întors pe la

şase. Flynn era toată îmbujorată şi emoţionată. Şi cam agitată, aşa mi s-a părut, ca şi cum ar fi avut un secret minunat pe care murea de nerăbdare să-l împărtăşească. Nora râse şi-şi scutură capul. Şi încă ce secret! Aubrey Madden venise la uşă, îi servise o poveste inventată despre o întâlnire cu mine în acea seară şi reuşise să intre. Biata Flynn înghiţise toată minciuna. Îl condusese în bibliotecă – se opri şi arătă încăperea – chiar aici îi spusese Gertei să-i facă o cafea.

Adam o privi pe B.J. care stătea pe marginea scaunului uitându-se ţintă la mama lui.

Asta era. Ăsta era talentul ei, să-i facă pe oameni să-şi deschidă inima în faţa ei. Avea rara calitate de a şti să asculte, să asculte cu adevărat ceea ce spuneau. În ochii aceia mari, verzi lucea interesul, fascinaţia absolută pentru ceea ce se spunea. Băutura de pe măsuţa de lângă ea fusese uitată. Şi chiar promisiunea pasiunii ce ardea între ei, gândi el cu un sentiment de regret. Întreaga ei fiinţă era concentrată acum asupra povestirii ce se depăna de pe buzele mamei sale.

Ochii Norei străluceau amintindu-şi.

– Flynn era aşa de mândră de eficienţa ei. M-a întâmpinat la uşă ca să-mi spună vestea cea bună. Închipuieşte-ţi. Aubrey Madden, cel mai infam ziarist al zilei, să fie în apartamentul nostru. Actriţa râse iarăşi. Flynn era radioasă, aşteptându-se să fiu încântată. Aproape că muri văzând cum expresia mea se schimbă de la plăcere la groază.

Adam dădu din cap.

– Faţa mamei era la fel de întunecată ca un nor de furtună. M-a luat de mână, s-a întors pe călcâie şi i-a şoptit printre dinţi pe un ton arogant care-i era specific: „Ne întoarcem peste o oră. Şi dacă monstrul ăsta o să fie tot aici, s-a zis cu tine. Dacă nu vrea să plece, sună la poliţie. După aceea, ai grijă ca apartamentul să fie curăţat de toţi paraziţii. Telefonează la deparazitare dacă este

necesar". Apoi m-a dus la Muzeul de Artă Modernă unde, timp de o oră, am primit o fascinantă lecție despre artiştii contemporani.

– Şi Aubrey Madden s-a dat bătut? întreabă B.J.

– Nu era el omul acela. Nora scoase un sunet de dezgust. În următoarea rubrică a ziarului s-a lăudat că şi-a petrecut mai mult de o oră în apartamentul luxos al Norei London „plin de amintiri ale mult-iubitelor zile din Hollywood" Şi a descris tot ce-şi putea aminti; iar pe altele le-a inventat doar ca să umple spațiul. Nu accepta niciodată să fie refuzat, ci afirma pur şi simplu că, după o zi la teatru şi după o cină, Nora London şi tânărul ei fiu erau prea obosiți ca să transmită mai mult decât un simplu salut tuturor cititorilor lui.

– Făcuse lucrul ăsta practic tuturor vedetelor, interveni Martin. Dacă nu putea obține un interviu, îl inventa. Având în vedere ceea ce povestea, din ce în ce mai multe staruri începuseră să refuze să-i acorde interviuri. Ți-aminteşti ce i-a făcut lui Stephen Hart?

Adam se duse la bar şi-şi turnă o altă băutură. Nu exista nici o posibilitate să plece acum. Martin îşi desfăcuse cravata iar Nora se încălzise povestind. Oftă şi încercă să nu se mai gândească la ființa fascinantă al cărei trup cald şi docil îl pusese pe jar adineaori. Îşi relaxă umerii încordați. Brațul începea iarăşi să-l doară. Simțea nevoia să-şi smulgă ghipsul şi să-şi scarpine pielea ce-l ardea dar se forță să ignore acest lucru.

Privirea lui poposi asupra lui B.J. Şi ea era ca o mâncărime. Ba nu, era o durere care nu putea fi ignorată. De fiecare dată când erau împreună se simțea ca o rană vie. Era mult mai dureros decât rănile pe care le suferise în accident. Acelea se puteau vindeca. Dar pentru ea – nu exista tratament. Trebuia s-o aibă. Gândul la ea îl împiedică să muncească, să doarmă.

Traversă camera şi se aşeză pe scaunul de lângă B.J. Întinzându-şi picioarele lungi, sorbi din pahar şi se strădui

să-şi concentreze atenţia asupra lui Martin. Nu mersese deloc aşa cum plănuise.

Avea să fie o noapte lungă.

– Spune-i Jessicăi despre întâlnirea dintre Aubrey şi Stephen Hart, o îndemnă Martin.

Nora dădu din cap. B.J. îşi îndoi picioarele sub ea dorindu-şi să fi avut un carneţel. Băutura era uitată fiindcă avea nevoie de o minte limpede ca să-şi poată aminti toate detaliile când va ajunge în cameră. Vroia să înregistreze toate amănuntele seara, înainte să meargă la culcare.

– Cred că era cea de-a treia nevastă a lui Stephen. Actriţa se opri apoi dădu din cap. Da, Yvette, frumoasa actriţă franţuzoaică pe care o întâlnise în timpul filmărilor pentru *O aventură franceză.* Nu am ajuns s-o cunosc prea bine. Căsătoria lor n-a ţinut decât cu puţin peste un an. Nora chicoti şi adăugă. A fost scurtă dar memorabilă. Yvette, sperând că puţină publicitate o s-o ajute să-şi facă o carieră în America, l-a invitat pe Aubrey acasă pentru un interviu. Din nefricire, a uitat să-i spună şi lui Stephen. Se uită la B.J. Cred că ţi-am spus odată că Stephen era un om încântător. Era, de asemenea, de notorietate publică faptul că se îndrăgostea şi uita de iubirile lui în mod constant. În momentul interviului juca într-un nou film intitulat *O melodie mexicană.*

B.J. dădu din cap nerăbdătoare.

– L-am văzut de cel puţin douăsprezece ori şi încă îmi place.

Nora zâmbi.

– E un film drăguţ, nu-i aşa? Îţi aminteşti de focoasa dansatoare mexicană cunoscută doar ca Montrez?

– Da, dansa pe o masă, apoi cădea în braţele lui.

– Ea este, zise sec Martin.

– În ziua când Yvette îi acorda un interviu lui Aubrey, tot atunci, dintr-un impuls subit, Stephen a adus-o pe Montrez acasă. În mijlocul interviului cei doi au ieşit din

dormitor, arătând puțin cam prea şifonați ca să se poată crede să exersau dansul lor obişnuit.

B.J. se aplecă înainte.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Ai văzut vreodată o bătaie între pisici? întrebă Martin hohotind de râs.

– În fața lui Aubrey Madden?

– Mda. Şi prin penița lui, în fața întregii lumi. Articolul lui a fost preluat de o duzină de ziare din cauza descrierii acelei scene.

– Şi asta a afectat cariera lui Stephen Hart?

– Cred că glumeşti, pufni Martin. Asta l-a transformat în obiectul tuturor dorințelor din Hollywood.

O undă de furie alteră tonul Norei.

– Dar au fost două laturi. Deşi cariera lui Stephan s-a înălțat cu fiecare scandal, nici Yvette, nici Montrez n-au mai fost luate în considerație pentru vreun rol serios. Au fost reduse la nişte nimicuri.

– Şi Aubrey Madden? întrebă B.J.

– Multe vedete, deşi îl disprețuiau, erau nevoite să colaboreze cu el. Studiourile îl curtau ştiind că aprobarea lui era o garanție pentru succesul unui film. Vocea Norei tremură de înflăcărare. Era deținătorul multor secrete importante. Dacă îl supărai, n-avea nici o milă. Îşi exercita puterea ca un director crud.

B.J. trebuia să pună întrebarea ce-i venea logic în minte.

– Dacă-l urai atât de mult, atunci de ce i-ai acordat un interviu în exclusivitate acum 20 de ani?

– N-am făcut-o.

Nora sorbi o gură de coniac. Punând paharul pe masă, coniacul se revărsă peste buza paharului şi se scurse formând un inel umed pe masă. Nora aşeză repede şervetul sub pahar. Îl privi pe Martin înainte să se uite la B.J.

– Asta a fost o altă invenție de-a lui. A născocit întregul interviu. Când am plecat din Hollywood, am

făcut-o odată pentru totdeauna. Întrucât nu mai făceam filme nu mai avea cu ce să mă amenințe. N-aveam nevoie de Aubrey Madden. N-aveam nevoie de studio. Şi cu siguranță, nu-mi păsa de şoaptele spuse pe la spate.

Nora London era actriță înzestrată. Putea să joace convingător orice rol. B.J. ar fi crezut-o dacă, într-un moment de neatenție în ochi nu i-ar fi apărut o urmă – de teamă poate. Clipind, B.J. o studie cu atenție. Orice fusese acum deja dispăruse. Luă o înghițitură de coniac şi începu să se gândească lăsând conversația să se desfăşoare între ceilalți, fără să fie atentă.

Aubrey Madden. B.J. îşi aminti că dăduse peste numele lui în cursul cercetărilor. Citise chiar şi interviul care atingea câteva subiecte mai personale, cum ar fi viața de la universitate a lui Adam şi dragostea lui pentru fotografie. Oare ar fi putut clevetitorul ziarist să inventeze o asemenea imagine completă despre viața personală a Norei şi-a lui Adam London? Îşi propuse în minte să cerceteze mai aprofundat acest subiect. Exista ceva aici peste care se trecuse cu vederea.

– Am bilete la teatru vineri seara, Martin, zise Nora întrerupând gândurile lui B.J. Mergi cu mine?

– Îmi pare rău dar trebuie să iau avionul până la Coastă. Începu să-şi îndrepte cravata şi se ridică. Cred c-ar fi timpul să mă duc acasă. Am o cursă mâine dimineață devreme. Dădu mâna cu Adam şi cu B.J. apoi se aplecă s-o sărute pe Nora pe obraz. Nu te ridica. Mă descurc şi singur. Te sun săptămâna viitoare.

După plecarea lui, Nora dădu pătura la o parte şi se ridică. Zâmbindu-i fiului ei, o prinse pe B.J. de mână şi merseră împreună până la uşă.

– Mă bucur că ați venit şi voi. Nu-mi place să depăn amintiri prea des, dar cum aş putea refuza nişte ascultători atât de atenți?

Pe hol, Nora îşi continuă drumul sprijinită de brațul lui B.J. În dreptul uşii ei se întoarse.

– Noapte bună, Jessica. Se înclină spre Adam şi-l sărută uşor pe obraz. Trebuie să recunosc că mi-a făcut plăcere să fiu cu tine, dragul meu. Cred că acum am stat împreună mai mult decât în mulţi alţi ani. Coborî vocea. Mi-a fost dor de asta. Nora se opri un moment, apoi se însufleţi. Sunt atât de fericită că te însănătoşeşti atât de repede, dar adevărul e că urăsc momentul când doctorul o să-ţi spună că eşti destul de sănătos pentru a te întoarce la muncă.

– Atunci nu te mai gândi la asta. Or să mai treacă câteva săptămâni până o să auzi cuvintele astea. O îmbrăţişă. Între timp, mamă, să ne bucurăm de timpul ce ne-a mai rămas de petrecut împreună.

Cu o fluturare obosită a mâinii, Nora închise uşa.

– Mama ta părea terminată, Adam. Nu eşti îngrijorat?

Adam o privi pe B.J. în timp ce urcau scările spre camerele lor.

– Pare să obosească mai repede în ultima vreme. Dar adevărul e că, în ultimul timp, n-am prea fost cu ea ca să-mi pot da seama. Bănuiesc că vârsta e de vină.

B.J. ridică din umeri.

– Adam, de ce n-a vrut să-mi spună adevărul în legătură cu interviul acela dat lui Aubrey Madden?

El făcu o pauză.

– Ce vrei să spui?

– Am făcut nişte cercetări. E evident pentru oricine-l citeşte că nu e o invenţie.

Vocea lui avea nuanţa dură a furiei.

– Dacă vrei un răspuns întreab-o pe ea. N-am de gând să-ţi ofer material pentru cartea ta, Jess.

În mintea lui B.J. se dădea o luptă. De ce oare nu putea să risipească sentimentul acesta vag de condamnare?

Când ajunseră în dreptul uşii ei, Adam făcu o mişcare s-o deschidă dar B.J. îl opri.

– Intru singură, Adam

El îi aruncă un zâmbet leneş.

– Credeam că o să te însoţesc.

– Nu.

– Cu câtva timp mai înainte ai spus altceva.

Ea îşi umezi buzele.

– Am avut timp să... mă răcoresc.

– Hm. Zâmbi privind-o în ochi. Atunci o să te încălzesc eu. O înconjură cu braţul, lipind-o de el.

B.J. fu străbătută de un val de căldură rapid. O să-i trebuiască toată voinţa ca să-i reziste. Când el aplecă capul s-o sărute, ea se feri şi sărutul căzu pe obraz.

– Nu, Adam.

– De ce? Vocea îi era joasă, cu o urmă de enervare.

– Cred că eram pe punctul să facem o greşală îngrozitoare. Am avut noroc de data asta că Martin şi mama ta ne-au stat în cale.

– Nu încerca să negi ceea ce simţi, Jess.

Ea înghiţi în sec.

– Nu fac asta.

– Vraja asta dintre noi nu apare între orice bărbat şi orice femeie.

– Ştiu.

Vocea lui ajusese aproape un mârâit.

– Atunci de ce nu accepţi acest lucru ca atare şi de ce nu te laşi în voia lui?

– Adam, zise ea încercând să se liniştească. Nu neg sentimentele pe care le am. Dar am învăţat de multă vreme că nu pot obţine tot ceea ce vreau. Unele lucruri nu sunt bune pentru mine. Glasul îi era pătruns de emoţie. Şi unul din acele lucruri eşti tu.

Adam ridică mâna şi o mângâie pe obraz observând flacăra care îi tremura în ochi.

– Nu o să te rănesc, Jess. Se aplecă să o sărute dar ea se trase înapoi, ca arsă.

– Nu în mod intenţionat. Dar ne vom face rău unul altuia. Suntem nevoiţi s-o facem.

El îi apucă o şuviţă de păr şi i-o puse după ureche. Urmărind cu degetul conturul urechii, o studie.

– Nu se poate să ne oprim, Jess. O să locuim prea mult timp sub acelaşi acoperiş ca să putem rezista. Mai devreme sau mai târziu o să fim împreună.

– Poate. Îi evită privirea. Dar amândoi ştim spre ce ne îndreptăm. Peste câteva săptămâni tu o să te întorci la micile tale războaie murdare. Iar eu, când o să termin aici, o să te rănesc prin lucrurile pe care voi fi nevoită să le dezvălui.

Adam dădu din cap serios.

– Crezi că eu nu m-am gândit la asta? Vorbea aproape în şoaptă. Dacă aş putea, aş întoarce spatele şi aş fugi chiar acum de toate astea. Dar suntem amândoi obligaţi să rămânem aici, Jess. Şi până la urmă va trebui să rezolvăm problema într-un fel sau altul.

B.J. vru să spună ceva dar el adăugă.

– E-n regulă, Jess. Eu am toată răbdarea din lume. Când o să fii gata, o să ştiu.

Ea se întoarse şi deschise uşa.

– Noapte bună, Adam. Mulţumesc pentru cină. Data viitoare plătesc eu.

Tonul lui furios o surprinse.

– La naiba, chiar că o s-o faci! Sunt cumplit de flămând şi tu eşti singura care poate potoli foamea asta.

– Ah, Adam...

O prinse de braţ. Glasul lui, atât de aproape de ureche, o făcu să tresară.

– Numai să nu te minţi, Jess. Mi-ai spus că tu crezi în fapte şi în adevăr. Şi adevărul e că există ceva între noi care nu ne va lăsa în pace până nu va fi satisfăcut.

B.J. se trase înapoi şi începu să închidă uşa. Cuvintele lui erau de-abia o şoaptă.

– Nimic n-o să ne oprească, Jess. Vor fi şi alte nopţi.

B.J. închise uşa cu putere încercând să-i acopere cuvintele. Avea nevoie de muncă serioasă, de stimulare mentală dură – asta fusese întotdeauna soluţia pentru orice zbucium sufletesc.

Se îndreptă grăbită spre măsuța de toaletă, își luă carnețelul și începu să noteze furioasă tot ce spuseseră Nora și Martin. Nume, gândi ea, încercând să adune din minte tot ceea ce auzise. Câte nume pomeniseră în seara asta? Muşcându-şi buza inferioară se concentră alungând toate gândurile despre Adam. N-o să se gândească la el. N-o va face. Cartea aceasta era biletul ei spre vârf și nu putea să lase sentimentele pentru el să-i stea în cale.

O oră mai târziu își relaxă mușchii încordați. Își scoase hainele și-și puse un halat de mătase de culoare deschisă care se mula pe formele ei zvelte. Epuizată, se duse la fereastră să mai arunce o privire oraşului în noapte. Când vru să tragă perdeaua văzu un norișor de fum ridicându-se de pe balconul de afară.

Adam.

Nu avea decât să deschidă uşa balconului și durerea din adâncul ei ar fi alinată. În seara asta cel puțin, el i-ar umple brațele și dorințele. Dar mâine și toate zilele de mâine pe care le mai avea în față, când ea o să destrame viața mamei lui și o să deschidă toate rănile acelea ascunse?

Tremurând de frig, trase la loc perdelele și stinse lumina. În patul ornat cu dantelă ce-i amintea de patul prințesei din copilărie, stătu trează ascultând cuvintele de avertizare ce i se repetau în minte.

Ea nu era prințesă și asta nu era o poveste. În viața reală, oamenii nu trăiesc întotdeauna fericiți până la adânci bătrâneți.

Se întorse pe-o parte și încercă să-și alunge din minte imaginea ce se ivi pe neașteptate în fața ochilor: un cavaler întunecat, furios, amenințător. Adam, cu zâmbetul lui ironic, oferindu-i pasiunea, pericolul, excitarea dar asta numai pentru o clipă până pleca iarăși în căutarea altor adversari, mai valoroși.

Adormi ascultând sunetele oraşului și bătăile sălbatice ale propriei inimi.

Capitolul șase

Era perioada sărbătorilor. New York-ul gemea sub greutatea celei de-a doua căderi masive de zăpadă. Ori de câte ori avea ocazia, B.J. se plimba pe aleile înzăpezite din Central Park. Aroma iritantă a castanelor coapate din cărucioarele vânzătorilor stradali se răspândea în aerul înghețat. Cumpărători frenetici şi muncitori necăjiți umpleau străzile. Larma traficului, sirenele, claxoanele, fluierele, strigătele se amesteca cu sunetul vesel al clopoțeilor pe care Moş Crăciun îi scuturau la fiecare colț de stradă.

Cufundându-se complet în muncă, B.J. reuşise să-l țină la distanță pe Adam. Cu toate că împărțeau acelaşi spațiu de lucru, B.J. se închidea deseori în camera ei când auzea sunetul maşinii de scris. Era dureros să fie atât de aproape de el. Când trebuia să lucreze în aceeaşi cameră, se comporta foarte politicos cu el. Uneori, când bătea la maşină, era conştientă de privirea lui care o urmărea ca şi cum ar fi aşteptat un semn ca să se apropie de ea.

Nora London părea să lipsească de la un număr neobişnuit de mare de întâlniri. Ori de câte ori Flynn o informa că actrița n-o putea vedea, B.J. se întreba iarăşi dacă nu cumva Nora regreta decizia ei anterioară de a-şi dezvălui trecutul.

Era o zi posomorâtă iar ninsoarea cădea fără încetare încă de dimineață. B.J. alterna bătutul la maşină cu răsfoitul notițelor. Deja discutaseră în amănunt despre

copilăria Norei în timpul întâlnirilor pe care le avuseseră. Actrița îi dăduse albume şi diverse fotografii, scrisori şi jurnale. Era uimitoare. Păstrase însemnări cu fiecare aspect al vieții ei ca şi cum, se gândi B.J., ar fi ştiut că într-o zi va avea nevoie de ele ca material de referință.

Uşa biroului se deschise. Ridicând privirea, o văzu pe Flynn.

– Domişoara London nu vă poate primi astăzi.

Înlăuntrul ei B.J. gemu, dar pe chip nu i se putu citi vreo schimbare.

– Îmi pare rău. E cumva bolnavă?

– Nu, răspunse Flynn repede. S-au ivit nişte încurcături cu întâlnirile. O să încercăm ceva mâine.

– Mulțumesc, Flynn.

B.J. o privi cum se îndepărtează țeapănă apoi, fără tragere de inimă, se întoarse la maşina de scris. Nu după mult timp uşa se deschise. Fără să se uite, B.J. întrebă:

– Iarăşi s-au modificat planurile noastre?

– Ai putea spune şi aşa.

Auzind sunetul familiar al vocii lui Adam, se întoarse văzându-l cum stătea în prag, cu un zâmbet prostesc pe față. Multă vreme B.J. nu fu în stare să scoată nici o vorbă. Apoi îşi dădu seama.

– Ghipsul. Oh, Adam! Ce bine! Ți-ai scos ghipsul.

Adam străbătu camera cu un zâmbet strălucitor.

– Cum te simți? Ca nou?

Se uită la brațul lui. I se părea ciudat să-l vadă fără ghipsul acela greoi. Arăta, dacă asta era posibil, mai înalt, mai puternic şi mai sigur pe sine.

El îşi dădu jos haina şi-şi îndoi brațul.

– E atât de slab, fir-ar să fie. Nu-mi vine să cred câtă forță am pierdut.

– Da? Vrei să ne măsurăm puterile?

– Ai profita de slăbiciunea mea, nu-i aşa?

– Te-am prevenit. Profit de orice avantaj. Îi zâmbi răutăcios apoi serioasă întrebă. Doctorul ți-a recomandat vreun tratament?

– Da. Se încruntă. Asta-i doar un alt pretext ca să mă împiedice să muncesc.

B.J. se strădui să-şi păstreze tonul neutru.

– De-abia aştepți să te întorci la războiul tău, nu-i aşa?

– Acum l-ai făcut războiul meu, nu? Tu ce crezi?

B.J. n-avea nevoie să creadă ceva; ştia. Fusese inactiv prea multă vreme şi putea să-i simtă nerăbdarea. Se întoarse cu spatele.

– Acum poți să recuperezi timpul pierdut – bătutul la maşină cred că este un exercițiu foarte bun.

– Eu pot să găsesc căi mai plăcute ca să-mi exersez brațul. Vocea îi coborî în timp ce-şi trecea brațele în jurul taliei ei.

B.J. tresări ca arsă.

– Şi eu pot.

– Fir-ar să fie, Jess. Tot continui să mă ocoleşti.

Ea se dădu înapoi şi, cu mâinile în şolduri, zise:

– E-n regulă. Iată-mă. Ce vrei?

Adam o studie multă vreme în timp ce ea îl privi sfidătoare. B.J. era în picioarele goale, îmbrăcată cu blugi şi cu un pulovăr roz deschis iar părul, prins cu piepteni din carapace de broască țestoasă, îi cădea pe spate într-o cascadă de bucle.

– Ştii ce vreau. Făcu pasul ce-i despărțea şi-i puse mâinile pe umeri.

– Dar eu nu ştiu ce vreau, Adam.

Mâinile lui se mişcau încet, în cerc, hipnotic, pe umerii şi brațele ei. Adam o văzu roşind.

– Ba cred că ştii. O trase mai aproape şi observă cum flacăra îi tresare în ochi. E prima dată când pot să te țin în brațe după atât de mult timp, îi murmură el lângă tâmplă. Ah, Jess, e atât de bine!

Adunându-şi toată voința, B.J. se smulse din îmbrățişare şi, odată eliberată, îi aruncă un ghemotoc de hârtie. El îl prinse şi ea îl avertiză.

– Ți-am spus să-ți vezi de scrisul la maşină, Adam. Apoi îi întoarse spatele şi, intrând în dormitor, îi strigă: Acelea sunt notițele pe care n-ai putut să le bați la maşină din cauză că brațul te supăra foarte tare. Îți aduci aminte? Le-ai aruncat pe jos prin toată camera. Poți să începi cu ele.

– Eşti foarte amuzantă, Jess. Dar n-o să poți fugi tot timpul.

B.J. îşi scoase capul pe uşă înainte de a o trânti.

– Şi când le termini pe astea, vezi că mai sunt o mulțime pe jos.

Restul săptămânii Nora nu se prezentă la întâlnirile cu B.J. În fiecare zi, Flynn apărea în uşă exprimându-şi regretul dar nedând nici o explicație.

Vineri, B.J. îşi ridică privirea de la maşina de scris când o văzu pe Flynn apropiindu-se.

– Domnişoara London vă va primi astăzi. Ca răspuns la zâmbetul brusc de uşurare a lui B.J. Flynn adăugă. Întrucât e puțin indispusă, vă roagă să veniți la ea în dormitor.

– Să-mi iau carnețelul.

B.J. fu condusă într-un dormitor vesel situat la nivelul inferior al apartamentului. Era prima dată când intra în această cameră intimă.

– Jessica.

Nora era sprijinită pe o mulțime de perne într-un pat uriaş. Aşternuturile albe ca zăpada erau ornate cu dantelă lucrată de mână formând un cadru virginal pentru silueta cu chip palid îmbrăcată într-o pijama de satin albă.

– Îmi pare rău că am încetinit lucrul într-o asemenea măsură. Mi-e teamă că am cam răcit.

– Asta e situația. Sper că vă simțiți în stare să lucrăm astăzi. Apropiindu-se însă, B.J. observă paloarea sub machiajul aplicat cu mare artă. Dacă vreți putem să mai aşteptăm câteva zile.

– Nu. Actrița ridică mâna ca să împiedice orice protest. Astăzi chiar aş vrea să vorbim, dacă nu te deranjează să lucrezi aici.

B.J. privi camera confortabilă. Dacă reflecta personalitatea proprietarei, atunci Nora London era, în adâncul inimii, o femeie de casă. Camera avea eleganța nesofisticată a unei cabane de țară franțuzeşti. Pereții şi covorul gros erau albe dar pretutindeni erau răspândite pete de culoare strălucitoare începând cu covertura croşetată de mână cu flori sălbatice până la canapeaua colorată cusută cu trandafiri bogați. Două scaune tapițate, asortate, erau acoperite cu creton roz deschis. Pe o masă rotundă, lângă pat, se aflau zeci de fotografii înrămate cu poze de familie şi cu prieteni. O măsuță de scris veche, lângă un perete, era şi ea plină de fotografii înrămate.

Focul troznea în şemineu şi mirosul de lemn ars se amesteca cu aroma delicată a cremelor şi săpunurilor din camera alăturată.

– Te superi dacă mă uit pe poze? întrebă B.J.

– Nu, deloc. Ți le voi explica în timp ce te uiți, se oferi Nora.

Erau zeci de fotografii cu Adam, de la copilaşul bucălat, la studentul şi apoi adultul cu barbă.

– Asta e de la ziua lui Adam, când a împlinit patru ani. Poartă pulovărul pe care i l-a împletit prietena mea, Carolyn. Nu-i drăguț?

B.J. nu putu să nu zâmbească văzând figura inocentă din poză. Lângă el stătea Nora, ajutându-l să sufle în lumânările de pe tort. De cealaltă parte era o femeie blondă, zâmbitoare, agățată de brațul unui bărbos cam amețit.

– Asta este familia Thompson?

B.J. ridică fotografia. Pe el îl mai văzuse în poze dar pe soția sa, nu.

– Josh Thompson, regizorul, şi soția sa, Carolyn, care mi-a fost cea mai bună prietenă.

B.J. îşi trecu privirea peste fotografii. Iată-l pe Adam, un puşti, fluturându-şi mâna pe platforma unui tren. Iată-l pe Adam, cu schiuri, lângă Josh Thompson proaspăt bărbierit, în vârful unui munte. Ridicând o poză foarte veche, B.J. o studie pe Nora, la nouăsprezece sau douăzeci de ani şi pe Carolyn, tânără, frumoasă, în costume de balet, stând lângă bara de exercițiu.

– Ceea ce ne-a adus pentru prima dată împreună a fost dragostea comună pentru dans, explică Nora văzând la ce se uita B.J. Când am sosit în Hollywood, m-am înscris la un curs de dans ca să-mi păstrez suplețea. Am întâlnit-o pe Carolyn şi am fost prezentate una alteia numai cu prenumele. Câteva săptămâni mai târziu, i-am mărturisit cât de nervoasă eram fiindcă trebuia să dau o probă cu nebunul de Thompson. Toată lumea mă prevenise că e un tiran. Carolyn doar a râs şi m-a asigurat că sunt minunată. Apoi, văzând că eram într-adevăr nervoasă, s-a oferit să vină cu mine ca să mă încurajeze. Cât timp a durat proba, a stat liniştită într-un colț zâmbind şi dând din cap încurajator. Nora râse amintindu-şi. După probă, am luat-o de mână şi am tras-o după mine spre regizor vrând să le fac cunoştință. Imaginează-ți ce şoc când l-am văzut pe nebunul de Thompson îmbrățişând-o.

B.J. se uită uimită la actriță.

Nora râse.

– Reacția mea a fost identică. Apoi mi-au explicat că erau căsătoriți dar, fiindcă Josh era deja un om de succes, Carolyn deseori nu pomenea acest lucru în fața străinilor. În felul acesta ştia dacă oamenii o plac pentru

ea însăşi sau doar în speranța că o să se dea bine pe lângă soțul ei.

– Şi ai obținut rolul?

Nora zâmbi.

– Da. Împreună cu prietenia de-o viață a doi oameni minunați.

B.J. continuă să studieze fotografiile.

– Cine le-a făcut?

– Josh, pe majoritatea celor mai vechi. Ca regizor, avea ochiul format şi-i plăcea să facă poze. Vocea îi căpătă o nuanță caldă. Multe dintre cele de mai târziu au fost făcute de Adam. Josh i-a dăruit primul aparat de fotografiat, când Adam avea doar şase ani. De atunci nu s-a mai despărțit de el.

– Trăind într-un asemenea mediu nu v-ați gândit că Adam ar putea deveni producător de film?

Nora îşi coborî privirea şi mângâie cearşafurile.

– Hollywood-ul n-a fost niciodată oraşul lui Adam. Acolo n-ar fi trezit decât curiozitatea aşa că am avut grijă să fie un cetățean al lumii.

B.J. puse poza la loc şi se îndreptă spre pat.

– Nu prea v-a plăcut Hollywood-ul, nu-i aşa?

– O, ba da. Nu de la început, desigur. Eram new-yorkeză şi inima mea a rămas mereu aici. Dar am învățat să iubesc Hollywood-ul şi mi s-a frânt inima când am plecat. Totuşi am ştiut că sub acea strălucire se află altceva, o parte întunecată şi n-am vrut ca Adam să ajungă s-o vadă şi el.

– Dar cum se putea evita asta?

– Alungând acest oraş din viața mea o dată pentru totdeauna. În ciuda atracției pe care o exercită pentru întreaga lume, Hollywood-ul e un oraş mic unde fiecare cunoaşte secretele celuilalt.

B.J. înghiți în sec şi se strădui să vorbească.

– Şi Nora London avea secrete pe care nu le vroia comentate.

B.J. fu surprinsă să vadă că actrița zâmbeşte blând.

– Scandalul meu a zguduit, nu numai Hollywood-ul, ci şi lumea întreagă. Şi de atunci s-a ținut de mine.

– Erați la apogeul carierei când s-a născut Adam. Cea mai aclamată actriță a Hollywood-ului! Cum ați putut întoarce spatele la tot ce obținuserăți până atunci?

Vocea Norei se înmuie.

– Munca era tot ce aveam. Mama murise. Împrejurul meu erau numai familii, oameni care împărțeau mai mult decât succesul. Se uită cu înțeles la B.J. Câți ani ai, Jessica?

– Douăzeci şi opt.

– Se va întâmpla mai devreme decât crezi. Într-o zi m-am trezit şi mi-am dat seama că am treizeci şi trei de ani. Aveam avere şi succes, dar viața mea era goală. Zâmbi blând. O femeie a zilelor noastre ar fi zis că ceasul meu biologic începuse să ticăie. Ştiam doar că vroiam mai mult de la viață decât ceea ce aveam.

Vorbele se răspândiră în mintea lui B.J. atingând o coardă familiară.

B.J. îşi deschise carnețelul iar Nora închise ochii stând mult timp aşa; deschizându-i, o văzu pe B.J. privind-o îngrijorată.

– E-n regulă, Jessica. Sunt doar puțin obosită. Ei, despre ce vrei să vorbim astăzi?

B.J. îi zâmbi cu bunătate.

– Să continuăm subiectul care pare să vă facă atât de fericită. Văzând privirea întrebătoare a Norei adăugă: Familia Thompson. În ochi vi se aprinde o luminiță când vorbiți de ei. Spune-ți-mi mai multe în legătură cu ei.

Nora se cuibări mai comod în perne.

– Carolyn a fost prima mea prietenă din Hollywood şi mi-a rămas întotdeauna alături. Dragostea noastră

comună pentru dans a fost prima legătură. Dar a existat mai mult de-atât: ne plăceau şi ne displăceau aceleaşi lucruri; când vorbea cineva era de-ajuns o privire ca să ştim ce gândea cealaltă. Mă putea face să râd doar cu o uitătură sau un cuvânt.

– Şi soţul ei?

– Josh o adora. Erau cuplul cel mai fericit şi mai iubitor pe care l-am văzut. Vocea Norei se încălzi vorbind despre acest subiect. Când ne-am cunoscut, Josh era aşa de mândru de talentul ei. Era o dansatoare înnăscută, cea mai bună din câte am văzut. Eu trebuia să lucrez din răsputeri ca să le întrec pe celelalte. Dar nu şi Carolyn. Fără îndoială că ar fi devenit cea mai celebră dansatoare din istoria filmului.

– Şi de ce n-a reuşit?

Degetele Norei se jucau cu dantela de pe marginea cearşafului.

– Într-o zi, în timpul antrenamentului, a căzut. Nu era un exerciţiu greu, ci un simplu pas de dans. N-a fost rănită, mai degrabă surprinsă. Câteva zile mai târziu asta s-a repetat dar acum s-a zgâriat rău de tot. Când s-a întâmplat a treia oară, în timp ce mergeam la masă, am sfătuit-o să meargă la doctor.

În tăcerea care urmă B.J. ascultă ticăitul ceasului antic de pe polita şemineului.

– Abia după o lună s-a dus s-o vadă un doctor. Acesta i-a spus că prezintă un început de debilitare treptată şi a prevenit-o că, nu după multă vreme, va trebui să meargă în baston.

– Nu se putea face nimic?

Nora dădu tristă din cap.

– Nimic. Deşi câteva luni a mai încercat să danseze, în cele din urmă a trebuit să renunţe complet. Văzând privirea şocată a lui B.J., Nora continuă. Josh a intrat într-o stare de deprimare. A telefonat specialiştilor de

pretutindeni, a dus-o la clinicile cele mai bune din lume, dar în final a trebuit să accepte destinul.

– Şi când a avut nevoie de baston?

– Înainte să împlinească treizeci de ani. Nora indică poza cu adulții zâmbitori din jurul lui Adam şi al tortului său. Uită-te mai atentă. Ridică fotografia şi o aduse mai aproape. Vezi ce greu se sprijină Carolyn de brațul lui Josh? Bastonul a fost îndepărtat din poză. De fapt întotdeauna o fotografiam fără el.

B.J. puse poza la loc şi Nora continuă:

– Când a împlinit patruzeci de ani se deplasa într-un scaun cu rotile iar, în ultimii cincisprezece ani de viață, a fost nevoită să stea numai în pat.

– Cum a acceptat soțul ei această incapacitate a ei?

Nora privi cum pixul lui B.J. zbura pe hârtie.

– Îi era foarte devotat. Şi-a petrecut toată viața făcând-o fericită. O pereche mai potrivită ca ei n-am mai întâlnit.

B.J. ridică privirea.

– N-au avut copii?

– Nu.

– Din cauza bolii?

Nora urmări cu degetul conturul dantelei de pe cearşaf.

– Carolyn n-a vrut să dea naştere unui copil de care nu putea să aibe grijă. Chiar dacă la început Josh nu vroia să accepte verdictul doctorului, cred că ea, Carolyn, şi-a dat seama ce dificil o să fie în continuare pentru ea. Josh era un pic visător, un excentric. Întotdeauna ea era cea cu picioarele pe pământ. Aşa că ori de câte ori el aducea vorba de familie, Carolyn, cu blândețe, se împotrivea.

– Crezi c-a regretat vreodată această hotărâre?

Nora negă zâmbind.

– Îl aveau pe Adam, pe care l-au înconjurat cu dragoste şi atenție. Niciodată nu lipsea de ziua lui sau de Crăciun. Indiferent de programul de filmare a lui Josh, ei

reuşeau întotdeauna să fie cu noi în zilele importante. Iar Adam le-a răspuns cu aceeaşi dragoste şi i-a acceptat ca pe nişte membrii ai familiei. Ochii Norei străluceau. Carolyn a iubit Elveţia la fel de mult ca şi mine. Ultimele lui zile din viaţă le-am petrecut împreună, toţi trei.

– El a murit acum trei ani, dacă nu mă-nşel, murmură B.J. încă scriind.

– Da. Iar Carolyn a murit anul trecut. Am fost cu ea până în ultimele clipe. Am petrecut atât de multe vacanţe minunate în Gstaad. Acelea sunt amintirile mele cele mai fericite.

Închizându-şi carnetelul, B.J. se ridică. Actriţa o privi surprinsă. Cu un ton neobişnuit de blând, B.J. spuse:

– Ei bine, în această atmosferă fericită, vă voi lăsa să vă odihniţi.

– Dar de-abia am apucat să vorbim săptămâna asta. Trebuie să fi început să devii nerăbdătoare, Jessica.

– Am destul material de care să mă ocup.

B.J. văzu că Nora era uşurată. Oare cu ce preţ respectase întâlnirea de astăzi?

– Dacă mâine o să vă simţiţi în stare, o să mai vorbim. Îi luă mâna palidă între mâinile ei. Acum odihniţi-vă

Auzind o bătaie în uşă, amândouă se întoarseră. Adam stătu un moment cu privirea aţintită asupra mâinilor lor înlănţuite, apoi veni spre patul mamei sale.

– Gerta ar vrea să ştie dacă poţi veni diseară la cină.

– Spune-i că o să iau nişte supă şi un ceai fierbinte în cameră. Deocamdată vreau să dorm puţin.

B.J. se îndreptă spre uşă. Adam se aplecă spre mama sa şi o sărută uşor pe o sprânceană înainte să iasă din cameră.

Pe hol glasul lui deveni îngheţat.

– I-ai zis ceva care a supărat-o?

– Nu fi ridicol. De ce-aş vrea să supăr o persoană atât de încântătoare?

Nemulțumirea răzbătea din tonul lui sarcastic.

– Vrei să spui că n-ai găsit nimic murdar în trecutul ei?

– Nici nu caut aşa ceva. Sunt aici ca să înregistrez viața mamei tale. Dacă a avut o viață frumoasă, cu atât mai bine. Vocea ei coborî. Adam, crede-mă, nu încerc să pronunț sentințe în privința mamei tale.

Adam îşi trecu mâna peste ochi.

– Ştiu. Doar că arată atât de groaznic de slăbită.

– Aşa este. Mi-a spus că a răcit. A consultat-o vreun doctor?

– Flynn a avut grijă de asta dar totuşi sunt îngrijorat.

– Poate te-ai simți mai bine dacă ai vorbi cu doctorul ei.

Adam dădu din cap.

– Cred că asta o să şi fac. Când B.J. se întoarse să plece, el o prinse de mână oprind-o. Hai să luăm cina împreună, Jess.

– Nu cred că...

– Eu da. Vocea lui adâncă, atât de aproape de urechea ei, îi dădu fiori pe şira spinării.

– Ai ocolit fiecare ocazie până acum. Rămâi aici diseară!

B.J. ezita.

– O să-mi scape Gerta supa fierbinte în poală?

– Ştii bine că nu-i aşa.

– Da, ştiu. Doar te tachinam.

Se întoarse şi-l privi țintă în ochii cenuşii care se încrețiră când Adam râse.

– Rămâi?

– De ce nu? Gerta găteşte mult mai bine decât cei de la casa de comenzi.

Adam stătea lângă fereastra din sufragerie privind luminile oraşului. Senzația vagă de nemulțumire începea să se accentueze. Nora nu obişnuia să stea atât de mult în New York. Prefera viața liniştită din Gstaad sau

încântătoarea vilă din afara Parisului. De când era aici, ea şi Flynn ieşiseră aproape în fiecare zi iar atunci când nu ieşea se odihnea. Era un lucru atât de neobişnuit pentru ea.

De ce comandase oare această carte? Toată viaţa îşi apărase cu străşnicie viaţa particulară, iar acum îşi petrecea ore întregi povestindu-i lui Jess întâmplări din cariera ei sau chiar din viaţa intimă.

Şi boala asta. Nu fusese bolnavă nici măcar o zi din viaţă. Acum, pentru întâia dată de când îşi amintea, părea fragilă, vulnerabilă. Lui Adam nu-i plăcea lucrul ăsta. Dar toate încercările lui de a sta cu ea de vorbă despre toate acestea au fost respinse cu blândeţe.

Şi Flynn. Părea să-l evite. Îşi frecă braţul înţepenit. După toţi aceşti ani petrecuţi în compania Norei London, Flynn devenise o maestră în păstrarea secretelor – nu lăsa să se întrevadă absolut nimic.

Se întoarse auzind sunet de paşi.

B.J. purta un pantalon de seară de mătase neagră şi o bluză roz deschis, tot din mătase, care-i sublinia zvelteţea. Îşi ridicase părul în vârful capului prinzându-l cu piepteni împodobiţi cu pietre strălucitoare. Pieptănătura lăsa descoperită coloana albă a gâtului deasupra unui decolteu adânc în formă de V. Nu purta nici o bijuterie. Adam îşi imaginä gustul pielii ei şi se luptă cu dorinţa de a o lua în braţe.

– Vrei să bei ceva?

– Da, ce iei şi tu.

Adam se îndreptă spre bar şi turnă Scotch cu gheaţă. B.J. îl privea amintindu-şi cât de stângaci fusese ultima dată când făcuse asta. Acum părea degajat, în largul său. Se duse spre fereastră.

– Ai vorbit cu doctorul mamei tale?

Adam îi dădu paharul şi rămase lângă ea.

– Am încercat dar nu era acasă. I-am lăsat vorbă să mă sune.

Stăteau fără să se atingă privind pe geam.

– Vine şi Flynn?

– Nu, o să fim numai noi doi.

B.J. simți umbra pericolului din glasul lui dar nu o luă în seamă. Mai fuseseră singuri şi altă dată deci putea să se descurce.

– Azi mama ta mi-a vorbit de familia Thompson, Josh şi Carolyn. Se îndreptă spre canapea şi se aşeză confortabil într-un colț. Au însemnat mult pentru ea.

– Da.

O privi o clipă apoi traversă camera şi se aşeză lângă ea. O undă din parfumul ei delicat ajunse pâna la el. Era evident că renunțase la toate parfumurile şi loțiunile din camera de oaspeți şi că îl prefera pe-al ei.

– Carolyn a devenit sora pe care ea n-a avut-o niciodată.

– Trebuie să fi fost bine şi pentru tine. Probabil că mama ta a vrut să existe şi câțiva bărbați puternici în viața ta.

Adam chicoti.

– Nişte modele masculine potrivite, nu-i aşa?

B.J. se înroşi.

– E-n regulă, Jess. Nu sunt un sensibil. Se lăsă pe spate relaxat şi sorbi din băutură. Ți-ar place să-ți vorbesc de bărbații din viața mamei?

Ea îi aruncă o privire rapidă. Oare o necăjea sau chiar se oferea să-i dea nişte informații?

– A fost Martin Stone, desigur. L-ai cunoscut. Ce părere ai despre el?

– Îmi place. Iar lui părea să-i facă într-adevăr plăcere compania mamei tale.

Adam aprobă.

– E de preferat asta fiindcă face parte de peste cincizeci de ani din viața ei.

– Ție îți place de el?

– Cum ar putea să nu-mi placă?! Martin a fost întotdeauna politicianul familiei. E bun, capabil şi te poți baza pe el. Şi are mult bun-simț. E puternic, viclean în afaceri, dur şi foarte generos în ceea ce priveşte pe mama. Întotdeauna l-am privit ca pe-un unchi.

Mintea lui B.J. începu să calculeze. Oare ar fi putut Nora şi Martin să fie amanți în toți anii aceştia?

– Şi a mai fost şi Klaus, soțul Gertei. B.J. ridică privirea. Era cel mai muncitor om din câți cunosc. Un om tăcut care-şi rezolva întotdeauna îndatoririle. Avea o gândire de om politic grozavă. Tonul îi deveni meditativ. Klaus a fost cel care nu m-a lăsat niciodată să uit cât de importantă e libertatea pentru spiritul uman.

Gândurile îi fură întrerupte de Gerta.

– Masa e gata, Adam.

El ridică privirea zâmbind.

– Mulțumesc, Gerta.

Luând-o pe B.J. de mână o conduse spre masă. La simpla lui atingere, B.J. simți că i se învârte capul. Trecuseră săptămâni şi totuşi îşi amintea de focul săruturilor lui.

Lângă scaunul lui Adam se afla o frapieră. Gerta destupă sticla.

– Iată vinul pe care l-ai ales.

Adam turnă vinul de culoarea chihlimbarului în două pahare şi îi dădu unul lui B.J. care sorbind, zise:

– Mmm. Plăcut.

– Şi tu eşti la fel, Jess.

O privi fix în ochii mari, întunecați. Ca întotdeauna îi părea incredibil de ispititoare.

Tăcută, Gerta aduse două salate şi un coşuleț cu chifle proaspete de la cuptor. B.J. rupse una şi privi untul cum se topeşte. Luând o înghițitură râse.

– Sunt în mod evident mai bune decât cele de la pachet. Văzând zâmbetul destins al lui Adam spuse: Povesteşte-mi despre Stephen Hart. L-ai cunoscut bine?

Adam chicoti.

– El practic se muta la noi între două neveste.

– De ce? Adam reflectă o clipă.

– Cred că nu suporta să fie singur. Era întotdeauna înconjurat de o mulțime de oameni. Iar când ceilalți erau prea ocupați ca să-l mai cocoloşească venea la noi. Îi eram ca o familie, bănuiesc.

– Îți plăcea de el?

Ochii lui Adam erau amuzați.

– A plăcea e un cuvânt prea blând. Ar fi trebuit să-l cunoşti pe Stephen. Era complet lipsit de disciplină. Nu te puteai baza pe el, era superficial, vanitos, un nebun şi jumătate. Amintindu-şi, clătină din cap. Când vroia era amuzant şi deosebit de încântător; era prostuț şi teribil de sâcâitor. Întotdeauna l-am considerat un frate, la început, un frate mai mare dar, cu, cât creşteam mai mult, cu atât el părea să fie fratele mai mic.

– Îl faci să apară ca un paradox.

– Absolut. Inspira oamenilor sentimente foarte puternice. Pe Stephen Hart îl iubeai sau îl urai, nu exista cale de mijloc. Vocea lui Adam se îmblânzi. L-am iubit. Şi mama la fel.

Toate vechile zvonuri pe care le citise străbătură mintea lui B.J. Deci ar fi putut fi adevărat, Stephen Hart ar fi putut fi tatăl lui Adam.

După ce Gerta luă farfuriile de salată şi ridică capacele de pe două farfurii de argint pe care se afla calcan cu garnitură de cartofi şi legume proaspete, Adam o prinse de mână.

– Eşti transparentă, Jess. Nu mai încerca să găseşti un răspuns la acea enigmă.

B.J. simți că-i iau foc obrajii. Prefăcându-se interesată de cină, își retrase mâna şi începu să mănânce. Adam mai turnă vin. Privind peste marginea paharului, spuse:

– Cred că Josh Thompson a reprezentat singura influență majoră din viața mea.

– Tot ce-am citit despre el îl arată ca pe-un regizor talentat, cu toane, tiranic, care scotea din sărite vedetele cu felul lui impetuos de a fi.

Adam râse.

– E o imagine destul de apropiată de realitate.

– Îți era frică de el?

Adam o privi surprins.

– Să-mi fie frică de Josh? Cred că glumeşti.

– Dar...

– Era aşa cum scriau oamenii despre el. Era strălucitor, profund, cerând mult de la sine însuşi şi de la cei din jurul lui. Era făcut să fie cel mai bun. Adam rămase cu privirea agățată de candelabrul aflat deasupra mesei în a cărui lucrătură era evidentă mâna unui artist. A adus asta din Irlanda. Când a sosit, l-am văzut examinând fiecare prismă ca să fie sigur că nici nu a fost ciobită în timpul transportului pe mare. Era un dar pentru mama şi vroia să fie impecabil. Îi zâmbi lui B.G. Era tipul perfecționistului. Nu se simțea bine cu multă lume împrejur dar când eram numai noi doi îi simțeam toată atenția concentrată asupra mea. Nu contează cât de încărcat îi era programul, pentru mine avea întotdeauna timp. Era bun, grijuliu. Când mi-a adus primul aparat de fotografiat, m-a luat în oraş şi mi-a arătat cum să încadrez poza, cum să mă uit, să văd cu adevărat prin obiectivul aparatului. Tocmai terminase turnarea unui film cu care, în cele din urmă, a câştigat un premiu al Academiei. Era foarte obosit şi totuşi şi-a făcut timp să-mi dezvăluie tainele fotografiatului. Vocea lui Adam devenea mai caldă pe măsură ce-şi amintea. Ăsta era felul de a fi

a lui Josh Thompson. Când eram mic îmi doream să fie tatăl meu.

– Şi acum?

O privi şi chipul i se întunecă.

– Acum nu mai contează.

– Nu nega, Adam. Încă mai contează şi va conta întotdeauna. Ai dreptul să ştii. N-ai întrebat-o niciodată pe Nora?

Adam zâmbi văzându-i furia. Acoperindu-i mâna zise:

– A fost ca o interdicţie neexprimată. Când eram mic şi o întrebam, se retrăgea în ea, era îndurerată.

– Şi acum?

– Acum nu mai pomenesc de asta. Nu aş putea suporta s-o rănesc.

Îi ridică mâna comparând moliciunea palmei mici cu mâna lui puternică.

– Dar o să fie tipărit, Adam. O să ştie toată lumea.

Privirea lui Adam se mută pe chipul ei.

– Eu ştiu de ce sunt supărat dar tu de ce eşti aşa de furioasă, Jess?

De ce? Nu ştiu. Era ca şi cum – şi gândul o uimi – împărţea durerea lui. Era ridicol. Venise aici ca să-şi facă munca nu să se implice. Şi totuşi suferea pentru el.

– Fiindcă nu este cinstit. Ai dreptul să ştii cine e tatăl tău.

– O să ştiu. O studie în lumina candelabrului. Cine a zis că viaţa e cinstită?

B.J. îşi retrase mâna şi se ridică brusc.

– Nu mai fi atât de afurisit de înţelegător în privinţa asta. Scriu o carte despre viaţa mamei tale, Adam. Şi e şi viaţa ta.

Vocea lui era un scrâşnet înfundat din cauza furiei reţinute.

– Ai impresia că eu nu ştiu? Ai uitat cât m-am zbătut să împiedic acest proiect? Rămase tăcut mult timp cu

privirea ațintită asupra spatelui ei drept. Tăcerea era punctată de ticăitul ceasului vechi din hol. Glasul i se îmblânzi. A trebuit să învăț să trăiesc cu dezonoarea şi-am devenit un maestru în a vedea partea bună a lucrurilor.

Gerta intră şi începu să strângă vasele. Un moment mai târziu aduse o tavă de argint cu cafeaua şi desertul.

Adam îi zâmbi.

– Mulțumesc, Gerta. A fost o cină minunată. Duc eu asta în sufragerie.

Privirea bătrânei zăbovi pe chipul lui o clipă după care îi zâmbi cald. Zâmbetul însă i se stinse când dădu cu ochii de B.J. care stătea stânjenită lângă scaun.

Ridicând tava, Adam o luă înainte spre sufragerie. O aşeză pe o măsuță şi-i turnă o ceaşcă de cafea lui B.J. care se învârtea fără astâmpăr prin cameră, oprindu-se ca să atingă vreo figură mai neobişnuită sau să studieze semnătura vreunui tablou deosebit. Era, în mod evident, agitată ca şi cum, îşi dădu seama Adam, trecea prin aceeaşi suferință cumplită ca şi el.

– Jess.

Ea se opri.

– Cafea sau vin?

– Am băut destul vin. Nu pot să mai gândesc.

Adam îi întinse o farfurie cu vişine în ciocolată.

– Nici nu-i nevoie să gândeşti. Vino şi gustă desertul făcut de Gerta.

Brusc, B.J. izbucni în râs.

– Văd că-mi cunoşti slăbiciunile.

În timp ce ea se apropia tonul lui coborî.

– Fac o listă cu ele ca să le folosesc în avantajul meu.

– Atunci mai bine beau o cafea ca să-mi limpezească capul.

Lăsându-se să cadă pe canapea, B.J. luă o bomboană şi savură vişina şi ciocolata consistentă.

– Mmm... E dumnezeiesc.

– Îți poți permite să mai mănânci câteva.

Privirea lui Adam cântări silueta ei subțire după care se opri pe buze, în timp ce B.J. devora o a doua bomboană. Se așeză lângă ea, cu brațul de-a lungul spătarului canapelei.

B.J. simți fiori de excitare începând să-i destrame calmul. Cafeaua și dulciurile rămaseră uitate pe tavă. O să o sărute. Deși Adam nu făcuse nici o mișcare, ea aproape că simțea apăsarea buzelor lui pe ale ei.

Adam îi privi chipul știind ce gândește. Îi anticipa fiecare mișcare de-a lui; ea era cea imprevizibilă, surprinzându-l întotdeauna nepregătit prin comportamentul ei schimbător. Dar era timpul să se mai înșele și ea. Deși buzele ei calde și îmbietoare, se aflau numai la câțiva centimetri de ale lui, Adam rezistă ispitei. Se aplecă spre ea.

– Îmi placi cu părul prins așa...

Ochii ei se măriră pentru o fracțiune de secundă.

– ...fiindcă gâtul tău e așa de accesibil.

Adam trase cu degetul conturul bărbiei și al gâtului. Hipnotizată, B.J. se înclină spre degetul lui. Pe neașteptate, gura lui atinse gâtul alb ca zăpada.

B.J. se sprijini cu o mână de pieptul lui ca să-și păstreze echilibrul. Venele îi erau străbătute de mici unde de plăcere. Observându-i expresia buimăcită, Adam își trecu buzele de-a lungul celeilalte părți a gâtului, apoi și le cufundă în mica adâncitură dintre sâni.

Mâna ei se agăță de cămașa lui și Adam o prinse, ținând-o strâns în timp ce buzele își continuau sărutările ușoare pe piele. Undele se transformară în valuri uriașe de senzații impetuoase ce o înfiorau în mișcarea lor. Îmbătată, B.J. își ridică fața spre el.

Adam îi studie buzele deschise, îmbietoare. Caldă, amețită de vin, îi aștepta sărutul, îi lipsea pericolul, excitarea dată de atingerea lui, tânjea după el.

Văzând-o cu ochii întredeschişi, cu buzele aşteptându-l, Adam trebui să se lupte cu dorința care se dezlănțuise. Dar o va face să-l dorească tot atât de mult cum o dorea şi el. Gândul la ea îl torturase, îi alungase somnul, îl împiedicase să se concentreze. Acum va simți şi ea aceeaşi pasiune.

Dându-i drumul la mână, se întinse şi-i luă pieptenii din părul care i se revărsă în valuri pe umeri şi pe față. Adam simți că i se strânge stomacul. Ar fi vrut să-şi cufunde mâinile în el şi să se desfete cu moliciunea lui. Îi luă fața în palme, îi atinse pleoapele cu buzele, apoi urmări curba obrazului înainte să se mute spre ureche. Totuşi nu-i atinse buzele.

Fără respirație, aşteptând sărutul, B.J. gemu de nerăbdare. Pasiunea se transformase într-o foame crudă care-o lăsa slăbită şi neputincioasă.

Adam se strădui să ignore pasiunea ce-i pulsa în corp, negând dorința de a o trage spre el, să-i simtă moliciunea trupului. Cu mâinile cufundate în părul ei, cu buzele atingându-i urechea, fără să fie conştient de asta, Adam îi murmură numele şoptindu-l pe pielea ei. Luându-i lobul urechii între dinți, îl rontăi şi o auzi gemând de plăcere. Încercă să nu-şi piardă capul din cauza mirosului delicat al parfumului ei şi, cu o tandrețe neobişnuită, o sărută pe tâmplă, pe frunte, pe pleoape până când auzi din nou geamătul.

B.J. ar fi vrut să-l tragă spre ea dar nu mai avea putere. Stătea amețită pe pernele de pe canapea, cu ochii închişi, simțind pe piele respirația lui fierbinte, în timp ce el continua să o sărute uşor pe față.

– Adam, te rog. Vocea ei era joasă, adâncă.

– Ce?

– Ia-mă în brațe.

– Nu pot.

B.J. deschise ochii.

– Dar acum ai două brațe sănătoase.

– Însă nu te pot îmbrățișa, Jess. Glasul lui era tot atât de răguşit ca şi al ei în timp ce se lupta cu dorința aproape copleşitoare de a o strivi la piept.

Excitarea lui Adam căpătă şi mai multă forță când îşi dădu seama de puterea pe care o avea asupra ei. Cu puțină insistență B.J. i-ar ceda şi această teribilă tensiune dintre ei ar dispărea. Dar acum nu asta era ceea ce vroia el. Oare ce i se întâmpla? Vroia tot. Mintea ei. Corpul ei. O vroia caldă şi doritoare, la fel de flămândă ca şi el. Vroia să-i cunoască trecutul aşa cum şi ea îl ştia pe-al lui, să ştie ce-i plăcea, ce temeri o frământau, ce o determina să pună atâta suflet în tot ceea ce făcea.

B.J. respira sacadat. Inima îi bătea nebuneşte şi ochii i se întunecaseră de dorință.

– Când? Fu uimită de cât de dificil îi era să vorbească.

– Când o să ştii ce vrei, Jess.

– Adam.

El veni mai aproape. Buzele îi zăboviră deasupra buzelor ei şi îi trebui toată voința ca să n-o sărute, să n-o aibă chiar în acel moment.

– Când o să te hotărăşti, dă-mi de ştire, Jess.

Îşi dădu seama că îi face curte. Un cuvânt atât de ciudat, de demodat care suna ca ceva de pe vremea bunicii şi nu era potrivit pentru nici unul din ei. A face curte – preludiul angajamentului total. Al căsătoriei. Şi, cu munca lui, Adam nu putea lua asta în considerație. Doar nu putea să-şi ia nevasta cu el în război. Atunci ce vroia? În momentul ăsta o vroia pe ea. Atunci ce-l reținea? Prevederea sau frica? Orice era, îi storcea toată puterea.

Adam ieşi din cameră, nesigur pe picioarele care puteau să cedeze şi o lăsă pe B.J. singură şi pustiită.

Capitolul șapte

Ai putea să-ți faci bagajele în după-amiaza asta?

B.J. o privi fix câteva secunde pe Flynn. Se afla în camera ei încercând să ignore aroma atât de ispititoare de cafea ce venea din bucătărie până când nu era sigură că Adam a terminat micul-dejun. Îşi spuse că de fapt nu-l evita, că pur şi simplu avea nevoie să fie singură. Fără cofeină creierul refuza să-i funcționeze.

– Să-mi fac bagajele?! De ce?

– Domnişoara London s-a hotărât să petreacă sărbătorile în Gstaad:

– Ah.

B.J. simți o mică împunsătură de durere. Sperase că o să petreacă sărbătorile lucrând şi în felul acesta să pretindă că ele nu există. Pentru ea, sărbătorile reprezentau întotdeauna o amintire dureroasă a vremurilor de demult, când mama ei obişnuia să împodobească, să coacă, să facă cumpărături şi apoi să aştepte lângă telefon în speranța că soțul ei o să-şi anunțe venirea. Până la acel telefon, B.J. nu ştia niciodată dacă va fi o zi veselă sau una deprimantă. Îşi aminti de acele sărbători întunecate de după moartea tatălui ei. Zilele păreau interminabile iar nopțile şi le petrecea ascultând plânsul înnăbuşit al mamei sale.

– Crezi că e destul de întremată ca să facă o călătorie?

– Se pare că ea aşa crede. Flynn rămăsese în aşteptare în uşa camerei lui B.J.

Muşcându-şi buza de jos, B.J. clătină din cap.

– Perioada sărbătorilor e ceva personal. Nora şi Adam merită să le petreacă singuri, fără prezența mea. Eu am destul de lucru ca să-mi ocup timpul aici. Spune-i domnişoarei London că m-am hotărât să mă întorc în apartamentul meu până veniți înapoi.

Flynn dădu din cap că a înțeles.

Indiferentă, B.J. începu să-şi strângă lucrurile. Închise maşina de scris portabilă apoi începu să-şi sorteze notițele. Probabil că până ce Nora şi anturajul său vor veni iarăşi în New York ea va fi cu manuscrisul la zi.

Auzind o altă bătaie în uşă, se opri.

– Domnişoara London insistă să vii cu noi. Părerea ei e că biografia va avea de câştigat dacă o să vezi la fața locului viața pe care o duce în Elveția.

Avea dreptate dar totuşi B.J. nu vroia să fie o intrusă.

– Nu cred că...

– De vreme ce s-a hotărât, domnişoara London nu acceptă nici o scuză. Plecăm la aeroport la trei.

B.J. rămase privind-o pe Flynn care se îndepărta. La ora trei. N-avea timp să se mai gândească. Oare ce Dumnezeu să-şi ia cu ea? Alergă la dulap şi începu să scotocească prin haine.

La ora trei fix, două limuzine aşteptau lângă trotuar. Nora, Gerta, Adam şi B.J. intrară în prima iar Flynn se sui în cea de-a doua cu bagajul.

În agitația aeroportului B.J. o privi cu admirație pe Flynn cum se ocupă de toate: o duzină de diverse valize au fost cântărite şi etichetate, fiecare a primit biletul de avion iar Nora şi Gerta au fost suite într-o maşinuță electrică şi duse fără efort până la poartă.

– Ai ştiut de asta? îl întrebă B.J. pe Adam, în timp ce mergeau pe interminabilul coridor spre poartă.

– Glumeşti! O luă de cot atunci când trecură printr-o mulțime de oameni. Ultima oară ştiam că mama de-abia se putea târa din pat iar în dimineața asta era hotărâtă să plece.

– E ceva caracteristic pentru ea, Adam?

El zâmbi şi B.J. observă că trăsăturile lui obosite se destind.

– Mi-e teamă că aşa este. Am crescut neştiind niciodată unde o să-mi petrec ziua de mâine. Îi aruncă o privire. Îmi place lucrul ăsta fiindcă mă ţine în formă.

Era o explicaţie pentru neastâmpărul lui din New York şi, de asemenea, pentru dorinţa lui de a pleca în războaiele din toate acele ţări căci nici acum nu ştia unde o să-şi petreacă ziua de mâine. B.J. scrâşni din dinţi. Aşa-i plăcea lui să trăiască.

Cursa 747 plecă la timp şi curând erau cu toţi în plin zbor. B.J. era uimită de vitalitatea Norei care, deşi mâncă puţin, citi şi discută până aproape de miezul nopţii când stinse lumina.

B.J. neliniştitor de conştientă de prezenţa lui Adam lângă ea, se lupta cu sentimentul de dezorientare până când oboseala o doborî. Ca prin vis îl simţi pe Adam cum o înveleşte cu o pătură şi-i aşează o pernă sub cap. I se păru că degetele lui îi zăbovesc mult timp în păr, dar apoi totul fu uitat – adormise.

O mână îi mângâie părul de pe tâmplă şi un sunet uşor, şoptit îi arătă că transperantul era ridicat de pe fereastra rotundă a avionului. Lumina blândă o învălui în strălucirea ei. B.J. deschise ochii. Faţa lui Adam era aproape de a ei, privind scânteietorul răsărit de soare de la orizont.

– N-am vrut să te trezesc. Vroiam doar să te privesc în lumina dimineţii. Respiraţia lui caldă îi mângâie pielea dându-i un fior pe şira spinării.

– Cât e ceasul?

– E-n zori. Priveşte cât de ospitalier ne întâmpină Londra.

B.J. îşi întoarse capul ca să studieze panglicile purpurii care străbăteau cerul de iarnă.

Adam o cercetase deschis, nestingherit, în timp ce ea dormea, iar acum, după ce se trezise, o privea cum încearcă să-şi vină în fire. Fu uimit de valul de sentimente ce-l străbătu când ea îl atinse.

– E atât de frumos! Cât mai avem de mers?

– O să petrecem vreo două ore aici, la Gatwick, unde trecem prin vamă. La Berna vom ajunge în jurul prânzului.

După controlul de la vamă luară micul-dejun la aeroportul internațional apoi se mutară într-un avion mult mai mic pentru zborul spre Berna, Elveția.

În timpul celor două ore de zbor spre capitala Elveției, B.J. stătu cu fața lipită de mica fereastră a avionului, privind cum terenul plat se transformă încetul cu încetul în munți maiestoşi.

– Aşa am sperat că va arăta Elveția. Dar Adam, parcă nu e adevărat, parcă e o pictură. Adam chicoti.

– E aproape prea frumos, nu-i aşa?

B.J. confirmă dând din cap, încântată că el înțelesese ceea ce vroia ea să spună. Rămaseră într-o tăcere prietenoasă, bucurându-se de priveliştea ce-ți tăia respirația, a munților acoperiți de zăpadă şi a satelor minuscule, izolate.

La aeroport, în timp ce erau ajutați să se urce în limuzinele ce-i aşteptau, Adam îi murmură lui B.J.:

– Cred că o să-ți facă plăcere această parte a călătoriei, Jess. Mama întotdeauna obține un vagon special de la Căile Ferate Elvețiene.

B.J. o privi pe Nora. Înfăşurată într-o blană lucioasă de samur arăta exact ca o vedetă de cinema, începând cu haina elegantă ce-i atingea vârful cizmelor până la pălăria asortată aşezată vesel într-o parte pe părul argintiu. Deşi fața îi era încă palidă şi trăsăturile obosite, pasul îi părea mai vioi în timp ce se îndrepta spre gara Montreux-Oberland de unde urmau să străbată ultimile 60 de mile până la destinație.

În vagonul luxos, Nora se aşeză într-un fotoliu elegant. Flynn îi puse pe picioare o pătură de mohair iar Gerta începu să pregătească o gustare din alimentele aduse într-un coş uriaş. Înainte ca trenul să pornească, cu toţii beau şampanie şi mâncau caviar, biscuiţi şi minunata brânză elveţiană.

Adam privi chipul lui B.J. în timp ce ea se uita pe fereastră la mulţimea de oameni. Vocile răsunau în franceză, germană, italiană şi engleză. Când trenul se puse în mişcare B.J. văzu cum străzile vechi şi arcadele capitalei – numit de locuitori Oraş Federal – îi trec prin faţa ochilor. Pretutindeni existau fântâni frumoase şi clădiri vechi cu ferestre gotice şi cu turnuleţe; scările de gresie erau tocite de generaţii de elveţieni care, de-a lungul secolelor, trecuseră pe aici.

Odată ieşiţi, B.J. privi cu gura căscată de admiraţie acel peisaj rural cu păduri, gheţari şi mici lacuri montane acoperite cu zăpadă şi scânteind ca diamantele în soarele strălucitor. După o oră trenul se opri.

– Am ajuns. Vocea lui Adam, atât de aproape de urechea ei, îi făcu inima să-i tresară.

Micuţul sat Gstaad era cuibărit în valea Saane. Lângă gară o sanie trasă de doi cai îi aştepta.

– Otto!! Faţa Norei se lumină când vizitiul bărbos îşi ridică şapca şi se înclină uşor.

Întinzându-i mâna actriţei o ajută să se suie în sanie şi-o acoperi cu o pătură de blană după care se ocupă de ceilalţi.

– Otto, ţi-o prezint pe domnişoara Conover.

– Încântat domnişoară, o salută ducând mâna la şapcă, apoi îi înmână lui Adam o pătură pe care acesta o puse imediat pe picioarele lui B.J.

– De ani întregi Otto ne aşteaptă la tren şi, înaintea lui, tatăl lui ne-a fost vizitiu, îi şopti Adam lui B.J. Uită-te la mama acum, Jess.

B.J. se întoarse s-o privească pe actriță. Ochii Norei jucau de nerăbdare, buzele aveau un zâmbet de mulțumire iar pielea îi lucea în aerul înghețat.

Otto şi un alt bărbat încărcară grămada de bagaje într-o căruță ce urma să vină după sania lor. În timp ce zăpada continua să cadă, înnăbuşind zgomotul copitelor, sania alunecă prin satul plin de culoare, pe lângă magazine strălucitoare şi case ca de turtă dulce cu acoperişuri înclinate. Clopoțeii răsunară în tăcerea înghețată trecând de o turmă de vaci. După ce se opintiră urcând o pantă abruptă, se opriră lângă o cabană elegantă.

În timp ce bărbații se ocupau de bagaje, femeile intrară grăbite înăuntru. B.J. se opri în mijlocul unei camere mari privind împrejur cu o expresie de uimire şi admirație de chip.

Tavanul era din grinzi masive de lemn neacoperite. Pereții şi podeaua erau tot din lemn pe al cărui luciu se simțea patina vremii. Carpete viu colorate erau împrăştiate prin cameră dând un plus de căldură şi originalitate. Un şemineu deschis domina încăperea iar împrejurul lui se aflau fotolii de un alb virginal. Perne decorative, cusute cu flori şi păsări, împodobeau nepretențios mobila.

În timp ce ceilalți umblau încoace şi încolo, B.J. cercetă camera, figurinele de ceramică pictate de mână, tablourile cu semnătură, toate adăugând încăperii căldură şi dragoste. Ridică o vază delicată şi studie inițialele.

– E a Carolynei.

B.J. se întoarse auzind glasul lui Adam.

– Toate acestea? Arătă cu un gest vazele, animalele, florile, toate făcute din ceramică.

– Da. După ce a fost obligată să stea în scaunul cu rotile, a avut nevoie de o supapă pentru energia şi creativitatea ei.

– Şi picturile sunt făcute tot de ea?

Adam confirmă.

B.J. cuprinse camera dintr-o privire.

– Văzând locul acesta cred că o cunosc mai bine. Nu-i de mirare că mama ta a iubit-o atât de mult. Vitalitatea şi dragostea de viaţă răzbat din toate lucrările ei.

– Dacă Josh avea geniu, Carolyn avea imaginaţie. Adam zâmbi studiind vaza din mâinile lui B.J. În timp ce el m-a învăţat să văd adevărul prin obiectivul aparatului de fotografiat, ea m-a învăţat să apreciez frumuseţea.

– Ai fost norocos că i-ai cunoscut.

Cu degetele, Adam urmări curba obrazului ei.

– Vreau să te cunosc şi pe tine, Jess. Să te cunosc cu adevărat.

B.J. simţi atracţia senzuală spre el şi făcu un pas înapoi ca să rupă vraja. Totuşi privirea lui o reţinea.

– Jessica. Nora se opri în uşă surprinsă şi încântată de ceea ce văzu pe feţele lor.

B.J. îşi feri privirea, temându-se de ceea ce puteau descoperi ochii cercetători ai actriţei. Nora zâmbi.

– Te conduc la cameră, Jessica. Pe drum actriţa îi explică: de fapt casa e formată din două corpuri. Acesta e corpul principal, cu camera mare, bucătărie, sufragerie şi camerele mele, ale lui Flynn şi ale Gertei care acum ocupă camera ce a fost odată a lui Adam. Casa de oaspeţi e separată de acesta printr-o piscină acoperită şi o saună şi a fost iniţial construită pentru Josh şi Carolyn. Are propria ei bucătărie, un salon şi două dormitoare separate printr-o baie comună. În cel de-al doilea dormitor stătea servitoarea personală a Carolynei, cea care o spăla, o îmbrăca şi o pregătea pentru zi şi pentru noapte. Nora zâmbi vesel. Acum dormitorul principal e a lui Adam, iar tu cred că o să te simţi foarte bine în cel alăturat.

În timp ce Nora vorbea, B.J. privea cu ochi mari camerele frumos aranjate. Deşi incredibil de luxoase, ele păstrau confortul intim reflectat de obicei de stilul de viaţă mai simplu.

Dar de-abia după ce trecură de piscină şi intrară în casa de oaspeţi, B.J. îşi dădu seama că ea şi Adam urmau să împartă un spaţiu foarte intim: două dormitoare luxoase cu aceeaşi baie enormă, cu cadă îngropată şi separeuri pentru haine.

Nora o lăsă la uşa camerei, şi înăuntru B.J. constată că valizele fuseseră deja desfăcute, hainele erau puse ordonat în dulap, iar articolele de toaletă fuseseră aranjate pe o măsuţă cu oglindă.

Îşi aruncă pantofii şi se trânti în pat cu privirea aţintită în tavanul înalt din bârne. Era prea mult ca să se poată obişnui. Crăciunul în Alpi, sănii cu clopoţei, zăpada care părea mai albă decât orice văzuse ea în New York, vârfurile crestate ale munţilor. Şi Adam în camera de alături. Copleşită, adormi.

– Somnoroaso!

B. J. reveni din tunelul întunecat al somnului şi cu un efort uriaş reuşi să deschidă un ochi. Privi dezorientată camera nefamiliară înainte să-şi amintească unde se afla. Atunci se trezi imediat.

Adam stătea în prag.

– Trebuie să merg la lebensmittel. Văzându-i privirea uimită, explică: la băcănie. Vrei să dăm o raită prin sat?

– Mi-ar place. Sunt gata în cinci minute.

Îşi trecu peria prin păr, se încălţă cu nişte cizme călduroase şi se îmbrăcă cu o haină lungă peste blugii şi pulovărul de pe ea. Adam o aştepta în hol.

O luă de mână şi o ajută să coboare panta înclinată care ducea la drumul principal, mai larg, care traversa satul.

– Ai o casă minunată, Adam.

El zâmbi.

– Întotdeauna m-am simţit ca acasă venind aici, căci există ceva familial în toate. Vacanţele le-am petrecut aici ori de câte ori am avut posibilitatea.

– Trebuie să fie foarte importantă pentru mama ta. Călătoria asta a fost un efort destul de mare pentru ea.

Adam fu de acord.

– Eram îngrijorat pentru ea, dar văzând cât de fericită este, îmi dau seama că a fost o hotărâre foarte bună. Se odihneşte acum, dar până mâine se va simți mult mai în formă.

Trecuseră deja de brutărie când B.J. se opri.

– Mmmm... De la ce vine mirosul ăsta minunat?

Adam privi pe fereastră.

– Prăjiturele din zahăr. Vrei şi tu una?

– Da. Nu. Mai bine două.

El zâmbi şi cumpără o pungă de napolitane, stropite cu cristale de zahăr colorate, calde încă de la cuptor. Nici nu ieşiseră din magazin când B.J. băgă mâna în pungă, scoase o napolitană şi începu s-o mănânce cu poftă.

– Priveşte, Adam. Un magazin de jucării.

Îşi lipiră nasurile de fereastră încântați de mulțimea de trenulețe, maimuțoi şi păpuşi. B.J. îşi ținu respirația.

– Ooh. Uite-o.

– Ce?

B.J. arătă.

– Păpuşa aceea veche. Am văzut una la fel când eram copil. Râse şi sunetul vesel, de clopoțel, răsună în aerul înghețat. M-am îndrăgostit de ea şi i-am spus tatălui meu că e singurul lucru pe care îl vroiam în anul acela de Crăciun.

– Şi ai iubit-o şi-ați trăit fericite până când s-a stricat.

Tăcerea bruscă îl făcu să se uite la ea, dar B.J. îşi feri privirea.

– Tata n-a reuşit să vină acasă în acel an. Hai să mergem să găsim lebens... băcănia de care vorbeai.

Îl trase de mână nerăbdătoare să plece de acolo. Adam luă o prăjitură şi se lăsă dus de ea.

La magazin Adam scoase lista dată de Gerta şi, în timp ce îngrămădeau produsele pe tejghea, B.J. întrebă:

– Pentru ce Dumnezeu sunt necesare toate astea?

– De sărbători Gerta intră într-un fel de frenezie a gătitului. Eu doar ascult ce-mi zice şi mă feresc din calea ei până ce termină. E un fel de ritual feminin pe care nu l-am înţeles niciodată. Dar trebuie să recunosc, murmură el luând o sticlă cu nişte condimente exotice, că întotdeauna am fost încântat de roadele muncii ei.

– Mă întreb dacă m-ar lăsa să o ajut.

Adam, care în acel moment achita cumpărăturile făcute, păru surprins.

– Tu găteşti?

B.J. îi deschise uşa în timp ce el ridică plasa grea cu alimente.

– Gătesc destul de prost dar nu sunt o neştiutoare în ale bucătăriei. Râse văzând privirea lui neîncrezătoare. Ştiu să fac omletă şi nu dau cafeaua în foc. Şi o dată pe an îmi încerc norocul pregătind ceva special.

Urcând drumul spre casă, Adam ridică din umeri.

– Poţi s-o întrebi. În ceea ce mă priveşte îmi place să stau la distanţă de Gerta când e ocupată, de teamă că o să mă preseze în aluat sau ceva de genul ăsta.

B.J. îşi îndreptă umerii.

– Eu mă ofer voluntară.

Adam deschise uşa casei.

– E-n regulă, zise el punându-i în braţe plasa cu cumpărături. Dar dacă o să te atace cu făcăleţul, să nu-mi spui că nu te-am prevenit.

Plecă grăbit şi B.J. duse plasa pe masa lungă de lemn din bucătărie. Gerta se întoarse.

– Sper că am cumpărat tot ce aveai nevoie.

Bătrâna dădu din cap şi începu să scoată borcanele şi sticlele din sacoşă. B.J. tuşi.

– Mă întrebam dacă te-aş putea ajuta cu ceva,

Ochii de un albastru deschis o cercetară.

– Ce ştii să faci?

B.J. îşi aminti de vorbele lui Adam.

– Aş putea întinde nişte aluat. Să sparg nuci. Să măsor ingredientele. Orice ai nevoie.

Cu mâinile în şoldurile masive, femeia o studie câteva clipe. Apoi se întoarse.

– Bine. Poţi să începi să întinzi aluatul acela rece şi să decupezi figurine cu formele astea.

Zâmbind fericită, B.J. îşi suflecă mânecile şi se apucă de treabă.

– O să fie nevoie de o armată ca să mănânce toate astea, zise ea mai târziu, aşezând prăjiturile pe o tavă şi mâncând şi ea una.

Gerta o lovi uşor peste degete cu o lingură de lemn.

– Nu mânca aluat crud. Aşteapă să se coacă. Oftă văzând zâmbetul poznaş a lui B.J. Nepoata mea are trei copilaşi care pot mânca şi trei duzini de prăjituri.

– Ai familie aici?

Gerta confirmă.

– Pe fata fratelui meu. Se uită un moment pe fereastră. El a fost primul care a scăpat.

B.J. ridică brusc capul. Mintea ei de reporter sesizase ceva profund aici.

– Care a scăpat?!

Gerta o privi. Ştergându-şi mâinile de şorţ, spuse blând.

– Din ţara mea natală. Germania de Est. Kurt a traversat Alpii împreună cu soţia lui. O lună mai târziu, eu şi cu soţul meu, Klaus, i-am urmat.

– Nu v-a fost frică?

Bătrâna îşi feri privirea dar nu înainte ca B.J. să-i vadă expresia ochilor.

– Am fost îngrozită. Dăduseră drumul la câini şi îi puteam auzi lătrând. Când s-au apropiat prea mult, Klaus m-a lăsat să-mi continui drumul singură. Altfel, a zis el, urma să fim amândoi prinşi.

– Şi cum a scăpat?

Prăjiturile fuseseră uitate. B.J. făcu un pas înspre Gerta.

– N-a scăpat. S-a predat ca să mă salveze pe mine.

B.J. îşi duse speriată mâna la gură şi, aproape în şoaptă, întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu el?

– A fost dus la închisoare. Vestea asta am aflat-o prin nişte membri ai familiei. Ochii i se înceţoşară. Mi-aş fi pierdut orice speranţă dacă nu era domnişoara London.

– Ce a avut ea de-a face cu asta?

– Când am ajuns aici, aveam nevoie de o slujbă. Un oficial al oraşului m-a trimis aici. Când domnişoara London a auzit povestea mea, s-a jurat că o să facă tot ce-i stă în putere ca să-l scape pe Klaus.

– Şi cum a reuşit?

Bătrâna clătină din cap.

– Asta n-am ştiut niciodată. A telefonat tuturor celor pe care îi ştia că au ceva influenţă. I-au trebuit cinci ani dar a reuşit. Odată, în ajunul Crăciunului, când am sosit în Gstaad, Klaus mă aştepta. Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii Gertei. De atunci, ajunul Crăciunului a fost întotdeauna ceva deosebit. Klaus a reprezentat totul pentru mine: viaţa mea, dragostea mea. Iar el a venerat şi pământul pe care călca Nora London.

B.J. îşi înghiţi lacrimile.

– N-aţi avut copii, Gerta?

Femeia clătină din cap.

– Nu, dar l-am avut pe Adam. Cât de mult l-a iubit Klaus! Îşi petrecea atâta timp cu el când era mic! A vrut să-l înveţe să aprecieze libertatea pe care Adam o considera ca de la sine înţeleasă. Dragul meu Klaus pe care Nora mi l-a redat! Datorită ei am avut şansa să ne petrecem restul zilelor împreună. Nimeni nu va şti vreodată ce femeie minunată este. Glasul îi era întrerupt de suspine. Poţi să mă condamni că vreau s-o apăr – chiar şi de tine?

Încurcată, B.J. atinse umărul bătrânei. Vocea îi tremura.

– Nu. Nu. Ah, Gerta, îți sunt atât de recunoscătoare că mi-ai povestit toate astea.

Bucătăreasa îşi şterse lacrimile şi se întoarse spre sobă. Glasul îi răsună spart.

– De ce ne pierdem timpul în felul ăsta? Eu trebuie să dau de mâncare unor oameni flămânzi – familia mea adoptivă. Iar mâine voi fi împreună cu cealaltă familie a mea – nepoata şi copilaşii ei.

Punând tava cu prăjituri în cuptor, B.J. medită asupra lucrurilor pe care le aflase despre Nora London. Sfântă sau păcătoasă, nu mai avea importanță. La fel ca toți cei care intrau în contact cu Nora, B.J. începuse să țină profund la actriță. Şi spera că nu o să descopere nimic care s-o facă să-şi schimbe părerea.

În Alpii elvețieni, ziua de ajun a Crăciunului se ivi clară şi luminoasă. B.J. şi Adam erau aşezați într-un colț vesel amenajat al bucătăriei, sorbindu-şi cafeaua. Lumina dimineții cobora de pe crestele strălucitoare ale munților transformând vârfurile lor înzăpezite în nuanțe sclipitoare de roşu, purpuriu şi ocru. Soarele umplea încet valea de dedesubt scăldând totul în razele lui.

– Văd că Gerta nu te-a azvârlit afară din bucătărie.

B.J. zâmbi.

– Buna mea prietenă Gerta? De ce ar face una ca asta?

Adam clătină din cap chicotind.

– Prietene bune zici? Care ți-e secretul, Jess?

Ea înclină capul.

– Muncesc din greu şi ştiu să ascult.

Să asculte. Adam sorbi din cafea şi o privi peste buza ceştii. Da, la asta se pricepea foarte bine. Dar niciodată nu vorbea despre ea însăşi.

– Ce ai de gând să faci astăzi?

– M-am gândit să mai lucrez puțin. Mai am de bătut la maşină o mulțime ca să ajung la zi.

– Să munceşti?! E ajunul Crăciunului, Jess!

Adam observă expresia care apăru în ochii ei. Durere. Fusese ceva trecător, rapid, ce dispăru într-o clipă.

– Totuşi, trebuie să-mi fac munca.

– Nu astăzi. O prinse de încheieietura mâinii. Ce s-a întâmplat, Jess? Această zi nu s-a ridicat niciodată la nivelul aşteptărilor tale?

Ochii lui B.J. se măriră.

– Haide!

– Unde mergem?

– Să urcăm pe munte.

– Las-o baltă!

– Vrei brad de Crăciun sau nu?

B.J. îl privi neîncrezătoare.

– Care-i poanta?

– Aici, în Alpi, chiar noi tăiem brazii de Crăciun.

Ea se întoarse pe călcâie.

Dă-mi un minut să-mi iau haina!

Adam se dădu înapoi şi o privi pe B.J. cum aşează ultimul ornament în bradul care, cam cu o jumătate de metru mai înalt ca Adam, răspândea un miros puternic de pădure, sclipind şi luminând sub mantia de lumini şi globuri colorate.

B.J. se dădu şi ea înapoi.

– E minunat!

– Cred că este cel mai frumos brad pe care l-am avut vreodată.

B.J. oftă şi băgă instalația în priză.

– N-am tăiat niciodată un brad pentru Crăciun. E ceva deosebit.

– Orice Crăciun ar trebui să fie deosebit, Jess.

Ea se aplecă, ridicând hârtiile şi cutiile de carton. Ținându-le la piept, se întoarse.

Înfăşurată într-un halat de catifea, Nora intră în cameră.

– A, dragii mei! Ce brad frumos!

– L-am tăiat de la poalele muntelui.

– Adam, i-ai spus Jessicăi ce-am hotărât pentru diseară?

– Nu, mamă, te las pe tine s-o faci. Adam se sprijini cu şoldul de şemineu şi-şi aprinse o ţigară.

– Gerta pregăteşte o gâscă, deci vom avea o cină festivă. Fără invitaţi. Aceasta este o seară numai pentru familie. Zâmbetul Norei se accentuă. Şi asta include pe Flynn, pe Gerta şi pe tine, Jessica.

B.J. se străduí să nu-şi trădeze emoţiile pe care le simţea.

– Există o mănăstire încântătoare sus, pe deal. Călugării de acolo au unul dintre cele mai bune coruri din câte am auzit. Întotdeauna, în ajunul Crăciunului, mergem acolo şi ascultăm slujba de la miezul nopţii. E ca şi cum am fi în compania îngerilor. Vii şi tu cu noi, Jessica, nu-i aşa?

B.J. simţi un nod de nesiguranţă în stomac. Nu era în elementul ei dar, înfrânându-şi teama, zâmbi.

– Mi-ar face plăcere.

Nora flutură delicat din mână.

– Minunat. Ne vedem cu toţii peste o oră la cină. O privi pe B.J. Sper că ţi-ai adus ceva elegant de îmbrăcat.

B.J. râse.

– Nici măcar nu m-am gândit, dar o să mă descurc.

Rochia era de mătase, cu o nuanţă de opal irizant, cu guler drapat şi mâneci lungi, conice. B.J. îşi pieptănase părul lăsându-l liber pe spate şi doar într-o parte îl prinsese cu un pieptăn strălucitor. Cerceii cu opale se legănau la urechi, şi când mergea, rochia căpăta şi reflecta luminile pâlpâitoare ale lumânărilor ce ardeau în cameră.

Adam puse un buştean pe foc şi se ridică. Ascuns în umbră o privi pe B.J. al cărui mers îl înnebunea. Privirea lui o învălui observând părul care-i cădea în cascadă pe un umăr şi ochii care-i străluceau. Era atât de încântătoare încât îi tăia respiraţia.

Masa era pusă pentru cinci persoane, cu faţă de masă de dantelă, cristaluri, porţelanuri şi tacâmuri de argint. Gerta aduse friptura de gâscă pe un platou de argint şi masa scârţâi sub greutatea festinului pe care servitoarea îl pregătise cu dragoste.

Flynn pluti pe scări într-o rochie de mătase de culoarea smaraldului, cu o jachetă asortată din catifea. În spatele ei, Nora coborî îmbrăcată într-o rochie de dantelă veche, de un roz foarte deschis şi o haină de aceiaşi culoare din caşmir.

– Doamnelor, sunteţi încântătoare. Silueta din spatele lui Adam ieşi din umbră.

Nora scoase o exclamaţie de încântare.

– Martin! Oh, nu-mi vine să cred! Ce bine! Cum ai reuşit să vii?

El o sărută pe obraz.

Când am auzit că aţi plecat spre Gstaad, m-am hotărât să vă urmez. Nu mai suportam alte sărbători în California. Şi New York-ul ar fi fost pustiu fără tine, iubito.

Ochii Norei se luminară.

– Mulţumesc, dragul meu. Ridică privirea. Gerta pune încă un tacâm la masă. O să fie o sărbătoare minunată.

B.J. nu-şi amintea să fi petrecut o seară mai deosebită ca aceasta. Băură şampanie, mâncară stridii, gâscă, salată, chifle proaspete, discutară şi se distrară în timp ce flăcările pâlpâitoare ale şemineului răspândeau o strălucire caldă ce învăluia camera şi pe ocupanţii ei. Când, la sfârşitul mesei, au ajuns la prăjiturile cu marţipan şi la cafeaua tare, discuţia alunecă spre amintirile fericite din trecut.

Martin aruncă o privire spre diamantele de la gâtul Norei.

– Josh ți le-a dat în... Se gândi un moment...'46, nu-i aşa?

– În '47, zise Nora încet, după ce am terminat filmările la *Piratul.* A fost un chin interminabil. Atâtea lucruri au mers prost că e de mirare că până la urmă l-am terminat. Noua mireasă a lui Stephen obişnuia să apară pe platou şi să se holbeze la mine în timpul scenelor de dragoste. Îl privi pe Martin şi râse. De câte ori a trebuit să vii şi să aplanezi lucrurile?

– De zeci de ori. Martin chicoti. Ai izbucnit în lacrimi de atâtea ori, că în cele din urmă l-am convins pe Josh să comande un platou închis.

B.J. aprobă.

– Carolyn se gândea la posibilitatea de a ceda şi a accepta un scaun cu rotile. Asta îl distrugea pe Josh. Şi eu eram atât de neliniştită. Viața mea era total nesatisfăcătoare... Vocea i se poticni.

Toți ceilalți din jurul mesei amuțiră.

Adam, aşezat lângă B.J. o prinse de mână şi o strânse puternic. B.J. îşi feri privirea căci nu vroia să-l lase să-i vadă gândurile. 1947 era anul când Nora London părăsise Hollywood-ul în dizgrație.

Martin fu cel care rupse tăcerea stânjenitoare. Dădu scaunul în spate, înconjură masa şi-o îmbrățişă pe actriță.

– Diamantele au fost un cadou perfect pentru tine, iubito. Calde, strălucitoare, neprețuite. Cea mai dură piatră din lume. Nimic nu le poate sparge. O prinse de bărbie şi-i zâmbi. Şi tu eşti la fel. Haide. Se întoarse ca să-i cuprindă cu privirea şi pe ceilalți. Hai să mergem la mânăstire şi să ascultăm îngerii.

Capitolul opt

Aerul nopții era atât de înghețat, de înțepător, încât respirația devenea dureroasă. Clopoțeii anunțau săniile trase de cai care alunecau fără efort prin peisajul încremenit. Pretutindeni se simțea o așteptare liniștită. Înfofolită într-o haină de blană, alături de Adam, B.J. se cutremură. Noaptea era magnifică.

Ca să-i redea buna dispoziție Norei, Martin începu să fredoneze un cunoscut cântec de sărbători şi, nu după multă vreme, toți i se alăturară. Vocile lor vesele, subțiindu-se la notele înalte, răsunau spre cerul nopții.

Turla unei biserici se ivi din întuneric. Apropiindu-se, începură să vadă oamenii ce se îndreptau spre clădirea singuratică, mulți pe jos sau pe schiuri, unii cu maşina şi câțiva în tradiționalele sănii trase de cai.

Mănăstirea era o construcție impozantă, din calcar îngălbenit, tăiat din munții dimprejur. Vitraliile străluceau de la lumina sutelor de lumânări. Crengi proaspete de brad, legate cu panglici roşii de satin, înconjurau canaturile uşilor masive de lemn.

Adam şi Martin ajutară femeile să coboare din sanie. Înăuntru, aerul era greu de mirosul dulce de tămâie. Când grupul lor se aşează într-o strană din spate, intră şi grupul de călugări îmbrăcați în negru, care se îndreptă spre altarul din centru, fiecare cu o lumânare aprinsă în mână, cântând cuvinte de neînțeles pentru B.J.

Când corul se aşează în nava bisericii, orga atacă primele note ale unui imn. Muzica clasică se rostogolea şi

răsuna în întreaga mănăstire reverberându-se în cupola impunătoare. Adam o prinse pe B.J. de mână, întorcându-se spre ea cu un zâmbet cald. În pofida căldurii degajate de înghesuiala sutelor de oameni, B.J. fu scuturată de un fior. Simțindu-i tremurul, Adam îi prinse mâna în căuşul palmelor.

– Ți-e frig?

– Nu. Doar asta... Făcu un semn ca să includă stranele vechi tocite de secole, altarul masiv din marmură lucioasă, candelabrele pâlpâitoare luminate de sute de lumânări albe. Îți inspiră venerație. Nu mai adăugă că, în realitate, cauza fiorului fusese faptul că împărtea cu el toate astea.

Fascinată de pompa ceremoniei de la miezul nopții, B.J. se relaxă în cele din urmă, lăsându-se prinsă de atmosfera sărbătorească. Poate asta era ce-i lipsise în viață. Tradiția, ritualurile, sentimentul continuității. De la moartea tatălui ei, încercase să ignore toate sărbătorile care-i aminteau de dezamăgirile din trecut.

B.J. o privi pe Nora. Cu o atenție fascinată, era pierdută în frumusețea muzicii. Privirea îi era ațintită asupra siluetelor în mărime naturală din frescele ce acopereau cupola. Pentru prea mult timp trebuise să poarte povara de a fi o persoană care, pentru mulți, era supraumană. Dar B.J. îşi dădu seama că, în realitate, era un om din carne şi sânge, o femeie care iubeşte, râde, plânge.

Slujba se sfârşi mult prea devreme. Valurile de oameni ieşiră, după călugări, în aerul înghețat. Urările răsunau în franceză, germană, italiană, engleză.

Sania străbătu drumul întunecat şi, curând, îi lăsă la cabană.

– Gerta, o să luăm o cafea şi-un coniac lângă şemineu în timp ce o să deschidem darurile, strigă Nora intrând teatral pe uşă şi rotindu-se, îmbrăcată încă în haina de blană.

– Te ajut eu, Gerta.

B.J. îi dădu în grabă haina lui Adam şi o urmă pe servitoare în bucătărie. Zâmbind conspirativ, cele două femei deschiseră uşa bufetului şi începură să pună pachetele învelite pe o tavă de argint. În timp ce Gerta pregătea cafeaua şi coniacul, B.J. făcu câteva funde vesele cadourilor. Când totul fu gata, amândouă ieşiră din bucătărie.

– Ce-i asta? Adam împinse cu degetul un pachețel de pe tava lui B.J.

– Nu pune mâna. E o surpriză.

– Dar n-ai avut timp să faci cumpărături.

– Aşa e. Însă am avut timp să fac prăjituri.

Nora înalță capul.

– Ne-ai pregătit ceva, Jessica?

B.J. confirmă dând din cap.

– Cât am ajutat-o pe Gerta. Râse. Am vrut să fie ceva personal şi asta-i tot ce am reuşit. Prăjituri din turtă dulce.

Pe prima o dădu Norei care, desfăcând ambalajul cu grijă, zâmbi.

– O stea.

Cristale de zahăr fuseseră presărate pe glazură ca s-o facă să strălucească.

– Foarte potrivit, chicoti Martin.

– Asta e a ta, Flynn, zise B.J.

Secretara rupse folia de pe pachet. Prăjitura avea o formă pătrată şi era plată. Din glazură albă, B.J. făcuse linii iar un băț de glazură galbenă vroia să sugereze un creion.

– Nu prea seamănă cu un carnețel, murmură B.J.

– E perfect. Cred că o s-o agăț în pom în loc s-o mănânc. Flynn se întoarse şi pentru prima dată îi aruncă lui B.J. un zâmbet cald. Mulțumesc, Jessica.

B.J. se îndreptă spre servitoare.

– Pentru tine, Gerta.

Bătrâna păru surprinsă şi emoţionată că nu fusese uitată. Când rupse ambalajul, descoperi o turtă dulce în formă de făcăleţ. Toată lumea râse.

– Martin, n-am ştiut că vii. Dar, cum am făcut câteva prăjituri în plus, ţie ţi-o dau pe asta fiindcă îmi aminteşte de tine.

Pachetelul lui Martin conţinea un Moş Crăciun.

– Dacă nu te deranjează, eu o s-o mănânc pe-a mea, spuse el râzând şi muşcând Moş Crăciunul de cap. E minunată. Eşti o bucătăreasă foarte bună, Jessica. Dacă te hotărăşti vreodată să renunţi la scris, poţi să vii să găteşti pentru mine.

– Dar te-ai sătura repede de turtă dulce. B.J. râse şi dădu ultimul pachet lui Adam. Asta e pentru tine, zise ea aproape timid.

Ochii lui o fixară o clipă înainte să deschidă cadoul. Era un om de turtă dulce al cărui braţ fusese rupt şi lipit cu glazură în forma unei eşarfe.

– N-o să-ţi vină să crezi. Iniţial am vrut să-i pun în mână un aparat de fotografiat dar, din întâmplare, braţul s-a rupt. Atunci mi-a venit ideea să-i pun un bandaj.

Adam râse şi dădu şi celorlalţi figurina ca să o admire.

– Am să fac şi eu ca Flynn şi o să o agăţ în brad. E ceva prea special ca să o mănânc aşa, pur şi simplu. O fixă între crengile pomului; apoi o sărută uşor pe obraz. Mulţumesc.

B.J. simţi mici fiori de plăcere pe şira spinării.

Ceilalţi începură să schimbe cadouri între ei. Flynn primi un halat de caşmir de la Nora. Adam puse un pachet plat în poala mamei lui pe care aceasta îl deschise cu o privire uimită. Înăuntru se aflau zeci de fotografii mărite. Nora îi zâmbi fericită.

– Oh, Adam. Toate fotografiile acelea vechi şi decolorate... Le-ai făcut ca noi.

– Ştiu cât ţineai la ele, murmură Adam aplecându-se spre ea şi sărutând-o.

– Jessica, o chemă Nora. Asta e pentru tine.

B.J. fu surprinsă şi mişcată că actriţa se gândise şi la ea, într-un moment atât de special. Luând pachetul şi desfăcându-l găsi înăuntru un reportofon de buzunar.

– Degetele tale aleargă întotdeauna pe hârtie cât timp eu vorbesc. M-am gândit că ăsta o să te ajute să economiseşti ceva timp.

– Mulţumesc. Nu mă prea pricep eu la astfel de aparate, dar sunt sigură că, cu puţin exerciţiu, o să mă descurc foarte bine.

– Pentru tine, Adam.

Nora îi înmânã o mapă de documente. El scoase hârtiile, le cercetă şi ridică brusc privirea.

– Sunt actele pentru cabană. Nu înţeleg.

Nora îl privi în ochi.

– Ai iubit întotdeauna casa asta. Vreau să ţi-o dăruiesc.

– Dar este a noastră, mamă. A ta şi a mea. De ce să mi-o dai?

– Adam, răspunse Nora cu răbdare, tot ce-mi aparţine o să fie al tău după moartea mea. Dar am eu plăcerea să ţi-o fac cadou acum. Cabana aceasta a fost mereu ceva special pentru noi. Şi cum el făcu o mişcare să protesteze, Nora ridică o mână ca să-l împiedice. Te rog, fă-mi această bucurie, Adam.

Punând actele înapoi în plic, Adam se aplecă şi o sărută.

– Mulţumesc, mamă. Ştii că o să o păstrez cu sfinţenie.

B.J. se aşeză jos lângă şemineu şi sorbi din coniac, simţind cum dragostea şi căldura împărtăşită de aceşti oameni o cuprind şi pe ea. Indiferent prin câte dureri trecuseră, în viaţa lor fusese şi foarte multă dragoste.

Adam se aşează lângă ea şi-i aruncă un pachet mare în poală.

– Ce-i asta?

– Deschide-l. Vocea lui era solemnă dar privirea care-o cerceta era plină de căldură.

B.J. privi ţintă pachetul câteva momente trecându-şi mâinile peste el ca şi când i-ar fi fost teamă să nu dispară. Apoi, rupând hârtia lucioasă ce acoperea cutia, scoase capacul. Dând la o parte foiţa de deasupra scoase o exclamaţie înnăbuşită şi, fără să vrea, lacrimile îi ţâşniră din ochi.

– Oh, Adam. Uşor, aproape cu respect, ridică păpuşa. Oh, Adam.

Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji. Incapabilă să găsească nişte cuvinte potrivite, strânse păpuşa la piept, apoi îşi trecu braţele peste umerii lui Adam şi-şi îngropă faţa udă la pieptul lui. Un moment Adam stătu nemişcat. Dar văzând că B.J. nu vroia ca ceilalţi să-i observe suspinele, o trase înspre el şi o ţinu în braţe până când ea se liniştiţi. Îi ridică faţa şi-i şterse lacrimile cu degetele.

– În fiecare dintre noi e ascuns un copil, îi murmură el lângă tâmplă. Mama, de exemplu, are mare nevoie să fie independentă, să-şi dovedească sieşi ceva sau poate să dovedească ceva mamei ei moarte cu mult timp în urmă. Eu, din când în când, simt nevoia să mă întorc aici, să revăd locul care a reprezentat întotdeauna o ancoră pentru mine şi unde am fost atât de fericit în copilărie. Glasul lui cald o învăluia făcând-o iar să plângă. Dacă aş putea, Jess, ţi-aş da tot ceea ce ţi-a lipsit în copilărie.

Buştenii din şemineu răspândeau o lumină roşiatică, lumânările festive ardeau încet, munţii şi pădurile de dincolo de ferestre erau înghiţiţi de întunericul nopţii. Învăluită într-o aureolă cețoasă, Nora sărută pe fiecare de noapte bună şi, sprijinindu-se de braţul lui Martin, se duse sus.

– Haide, Jess.

Adam o ajută să se ridice observând cu un zâmbet că B.J. încă avea păpuşa într-o mână, în timp ce în cealaltă ţinea pantofii.

Trecură de piscină şi de saună îndreptându-se spre camerele lor şi se opriră în dreptul uşii lui B.J.

– N-am să uit asta niciodată, murmură ea.

Adam o privi încântat de expresia caldă de mulţumire care-i îmblânzea trăsăturile. Cu un deget îi atinse faţa.

– Ai obrajii fierbinţi.

– Din cauza focului. Sau a coniacului. Probabil că ambele au fost în exces.

Adam o mângâie pe bărbie cu vârfurile degetelor, apoi coborî mâna spre pulsul care-i bătea pe vena gâtului şi care tresărea la simpla lui atingere.

– Mai bine îţi deschid eu uşa.

O deschise larg, îi luă pantofii din mână şi îi puse în dulap. B.J. aşeză păpuşa pe măsuţa de toaletă şi rămase cu privirea aţintită asupra ei. Când ridică privirea îl văzu pe Adam urmărind-o prin oglindă. Îl privi cum se apropie, se opreşte exact în spatele ei şi-o cuprinde cu braţele de după mijloc. Încercă să nu se lase pătrunsă de căldura declanşată de atingerea lui. Adam îşi înclină capul atingându-i părul cu buzele.

– Nu ţi-ai luat notiţe.

B.J. îl privi mirată.

– Poftim?

Adam chicoti şi ea simţi căldura sunetului înnăbuşit de părul ei.

– Astă seară. Cina, mănăstirea, cadourile. N-ai luat deloc notiţe.

B.J. se răsuci în braţele lui. Întâlnindu-i privirea veselă îl întrebă:

– Ce te face să crezi că nu o să mă apuc acum de ele?

– N-o să te apuci.

Glasul lui răguşit o făcu să simtă fiori pe şira spinării. Adam îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz şi cu vârful degetelor urmări curba obrazului şi a bărbiei. B.J. înghiţi în sec.

– De ce nu?

– Fiindcă n-o să te las eu.

Îi luă pieptănul din păr şi privi cum valurile grele ale buclelor i se răspândesc pe gât şi pe umeri.

– Şi cum o să mă împiedici? Simţi că ceva se strânge în interiorul ei.

– În noaptea asta am de gând să te fac să fii mult prea ocupată ca să te mai gândeşti la manuscris. Avem lucruri mai plăcute la care să ne gândim.

Îşi înfundă mâinile în părul ei şi o trase mai aproape.

– Adam.:.

Vorbele îi fură întrerupte de apăsarea buzelor lui. Cu mâinile cuprinzându-i faţa, Adam o sărută pe colţul gurii, pe obraji, pe tâmplă, pe pleoape. B.J. închise ochii, vrăjită de senzaţia dată de buzele lui pe piele. Respiraţia lui avea un puternic iz de coniac, hainele păstrau mirosul focului de la şemineu iar pielea mirosea proaspăt, curat, a brad. B.J. deschise ochii şi privi ţintă în ochii aceia cenuşii care odată păreau duri ca oţelul. Acum în ei citi căldură şi dorinţă.

Braţele lui o cuprinseră trăgând-o mai aproape. Ea îl înconjură după mijloc şi-l sărută pe gât simţind cum lui i se opreşte brusc respiraţia. Adam o strânse şi mai tare în braţe.

– Jess.

Ea ridică privirea.

– Da?

O sărută pe vârful nasului.

– Acum ştii ce vrei?

O sărută pe bărbie, apoi îşi îngropă buzele în adâncitura de la baza gâtului ei. Arcuindu-se în braţele lui, B.J. se înfioră de senzaţiile date de atingerea lui, pe care le resimţea în adâncul ei. Mâinile lui îi alergau pe spate, strivind de el trupul ei flexibil şi dornic să se contopească cu al lui. Buzele lui Adam coborâră spre umărul lui B.J., mâinile i se strecurară pe talie până când ajunseseră la sâni mângâindu-i peste învelişul de mătase al rochiei.

Dorinţa o copleşi făcând-o să-şi piardă şi puţinul autocontrol pe care-l mai avea. Prinzându-i strâns capul între mâini îl sărută – un sărut fierbinte, flămând. Totuşi, degetele lui continuară s-o mângâie până o făcură să geamă.

– Spune-mi, Jess, îi zise cu gura lipită de buzele ei. Spune-mi!

B.J. nu-şi dăduse seama ce greu îi va fi să vorbească. Cuvintele păreau zăvorâte în gât. Cu o şoaptă pierdută, murmură:

– Pe tine te vreau, Adam.

Adam o strivi de el. Sărutul deveni o dorinţă disperată care-i transporta dincolo de raţiune. B.J. se agăţă de el, temându-se că picioarele o să-i cedeze.

Incomodate de rochie, mâinile lui Adam se mutară spre spatele ei, căutând fermoarul. B.J., cufundată în dorinţa frenetică, de-abia simţi când el îi desfăcu fermoarul şi o dezbrăcă. O ridică în braţe şi o duse spre patul masiv din camera lui.

Adam nu era conştient de ceea ce făcea. Nu-şi amintea cum se dezbrăcase. Tot ce simţea era nevoia atât de disperată, foamea atât de profundă pe care numai această femeie i-o putea potoli. Dorise ca acest moment să fie plin de tandreţe dar, în clipa când se întinse lângă ea şi o luă în braţe, tandreţea dispăru înlocuită de o intensitate aproape sălbatică.

– Doamne, Jess, eşti mai frumoasă ca în visurile mele.

Privirea lui o ardea ca şi cum ar fi vrut să reţină orice detaliu al trupului ei. B.J. stătea pe-o parte, cu un picior uşor îndoit. Degetele lui urmăriră conturul genunchiului, apoi alunecară pe coapsă spre arcuirea şoldului. Cu palma deschisă Adam îi cuprinse mijlocul subţire parcă dorind să-l măsoare, după care se mută pe curba sânilor observând cum, la atingerea lui, culoarea ochilor ei se întunecă.

B.J. se întinse spre el trăgându-l mai aproape. Cu vârful degetelor atinse o cicatrice noduroasă aflată pe umărul lui.

– Ce-i asta? întrebă ea urmărind conturul cu degetele.

– De la un accident. Acum nu mă mai doare. E doar o amintire de război. Glasul îi deveni mai profund. Am o mulţime de cicatrici, Jess.

Adam îşi lipi buzele de sfârcul întărit auzind-o cum geme de plăcere. Gura lui se plimbă pe întreg corpul ei, tachinând, provocând, până când trupul ei se crispă de o dorinţă nestăpânită.

– Adam.

Nu era sigură dacă într-adevăr rostise numele sau doar îl gândise. El ridică o clipă capul, apoi îi acoperi gura într-un sărut pătimaş. Acum era a lui şi el era al ei. Era în ea, în fiecare părticică a corpului ei. Respiraţia lui era fierbinte, tremurătoare, pielea îi mirosea a mosc. Chiar şi bătăile inimii lui îi răsunau ei în piept în ritm cu bătăile nebuneşti ale propriei inimi. Erau doar unul, contopindu-se, despărţindu-se şi contopindu-se iarăşi. B.J. se încleştă de Adam potrivindu-se forţei şi mişcărilor lui.

– Jess. Adam se simţi cuprins de un fel de nebunie. Nu mai era conştient decât de parfumul, de gustul ei; se pierduse cu totul în ea. Rămâi cu mine, Jess. Lasă-mă să te iau. Vino cu mine, Jess.

Nebunia lui o cuprinse şi pe B.J. Ceva din ea era acum Adam şi acea parte nu va mai fi niciodată aceeaşi. Ritmul mişcărilor lor se mări până la dispariţia raţiunii. Nu mai rămăsese decât dorinţa, fierbinte şi arzătoare. Împreună se înălţară, explodară şi apoi plutiră imponderabili prin spaţiu.

Epuizat, Adam îşi îngropă faţa în umărul lui B.J. Respiraţia lui era la fel de gâfâitoare ca şi a ei. Încă lipiţi rămaseră încleştaţi, speriaţi parcă să rupă legătura subţire care îi unea.

– Ţi-e frig?

– Hm? Nu. B.J., goală, era întinsă lângă Adam, cuibărită sub o pătură de puf.

– Cred că o să fac focul. Totuşi nu se mişcă, fiindu-i greu să se desprindă de lângă ea.

– O.K. Întrucât te oferi voluntar, cred că totuşi e cam frig aici.

– Dar nu atât de frig încât să te scoli şi să faci ceva în privinţa asta, râse Adam.

– Asta aşa e.

Adam aruncă pătura de pe el, se îndreptă spre şemineul plin de lemne şi aprinse focul. Ridicând un colţ al draperiei, comentă:

– E încă întuneric afară. Vrei nişte şampanie? E încă ajunul Crăciunului.

– Ai şampanie?

Adam se îmbrăcă cu nişte pantaloni de velur.

– Mă întorc într-o clipă.

Reveni cu o tavă de argint pe care se aflau două pahare, o sticlă de şampanie şi o farfurie cu friptură rece, brânză şi biscuiţi.

– O să faci fărâmituri în pat, bombăni B.J. în timp ce Adam scotea dopul de la şampanie.

– Atunci o să mâncăm pe partea ta de pat.

Turnă două pahare şi-i dădu ei unul.

– Ce băiat bun! Atunci va trebui să dorm pe partea ta.

Adam zâmbi.

– Mie îmi convine. Asta am şi urmărit.

– Nu-ţi scapă nimic din vedere, nu-i aşa?

El o sărută pe vârful nasului.

– Profit de orice avantaj.

– Da, mi-ai spus. Bătu perna din spatele ei, apoi, înfăşurată în cearşaf, se ridică în capul oaselor. Vocea i se îmblânzi. Mi-a făcut plăcere să petrec Crăciunul cu tine şi cu mama ta. Sunt nişte sărbători minunate!

– Ai familie, Jess?

Adam tăcu, întrebându-se dacă avea dreptul s-o iscodească şi sperând că va căpăta un răspuns. B.J. deveni serioasă.

– Am o mătuşă, care locuieşte în casa mamei mele în New Jersey, şi câţiva veri.

– N-ai fraţi sau surori?

Ea clătină din cap.

– Povesteşte-mi despre părinţii tăi.

Adam stătea pe marginea patului, privind-o. Îi cunoştea trupul în intimitate; acum vroia să ştie totul despre ea.

B.J. privea ţintă paharul.

– N-am prea multe de spus. Mama a murit anul trecut iar tata când aveam zece ani.

– Eraţi apropiaţi?

Ea se uită la el şi ridică din umeri.

– N-am avut timp să ne apropiem. Tata era pilot în marină şi era mereu mutat de la o bază la alta. Eu şi mama trebuia să-l urmăm.

Aşa deci, gândi el sumbru. Avea o experienţă de primă mână în ceea ce priveşte serviciul militar.

– Şi mama ta?

Adam îi văzu ochii îndureraţi de această amintire.

– Ea părea să păstreze totul pentru tata. Revenea la viaţă numai când era el prin preajmă. În restul timpului –

B.J. îşi feri privirea – părea să trăiască într-un fel de lume a viselor în care nu mai era loc şi pentru mine.

– Cum a murit tatăl tău?

B.J. îl privi. Ochii ei erau mai verzi ca niciodată.

– El pilota elicoptere în Vietnam. Serviciul lui se terminase dar ne-a sunat să ne spună că s-a oferit voluntar pentru încă o misiune şi că nu va veni până la Crăciun. Vocea îi scăzu în intensitate. Se cutremură şi puse paharul pe noptieră. Mie frig, Adam.

– Ține.

Adam îi dădu un halat de catifea. B.J. îngenunchie în pat ca să poată să-l îmbrace, apoi se duse spre şemineu. Rămase cu ochii ațintiți asupra flăcărilor, cu spatele la Adam care o privi timp îndelungat. Pe polița şemineului ceasul bătu ora exactă. Rupând tăcerea, el puse acea întrebare deşi cunoştea răspunsul.

– Şi a venit acasă de Crăciun?

B.J. se întoarse. Glasul îi era monoton ca să ascundă durerea.

– Da.

Adam fu surprins.

– L-am întâmpinat la avion. Îmi amintesc cum stăteam acolo tremurând de frig căci îmi uitasem mânuşile acasă. Mama avea altele în minte şi nu voiam să-i spun cât de frig îmi era. De dragul lui tata ea stătea foarte dreaptă ca să nu pară slabă şi fragilă în fața acelor militari.

Adam o privi. B.J. părea că se pierde în halatul lui mult prea mare pentru ea.

– Continuă, Jess.

– Apoi i-am văzut pe toți că salută. Eu şi mama stăteam acolo şi ne uitam cum cascheta lui era coborâtă din avion şi dusă la dricul care aştepta.

– O, Doamne!

Adam se ridică, înjurându-se în gând. Acum, în sfârşit, înțelegea de ce ura ea războiul. B.J. continuă în grabă, simțind nevoia să i se destăinuie.

– După aceea mama a trăit pe altă lume. Râdea de glumele pe care odată le făceau împreună, glume de neînțeles pentru mine. Ochii i se luminau ori de câte ori vorbea de el. Îi păstra uniforma în dulapul ei şi şi-a petrecut restul vieții repetându-mi cât de mândră ar trebui să fiu că tata şi-a dat viața pentru țară. Ochii i se umplură de lacrimi care străluceau pe gene alunecându-i apoi pe obraji. Le şterse cu o mişcare nervoasă. Vocea i se îngroşase din cauza furiei reținute. Cum aş putea fi mândră că a preferat să participe la acel război în loc să fie acasă cu noi?!

Adam traversă cu paşi repezi camera şi o cuprinse în brațe. B.J. rămase rigidă luptându-se cu furia şi revolta pe care le acumulase în toți aceşti ani.

Dă-i drumul, Jess, îi murmură Adam cu gura lipită de părul ei. Acum că ai spus totul cu voce tare, termină. Lasă lacrimile să spele tot.

– Nu vreau să plâng. Vreau să țip, să spun lumii întregi cât de urât este războiul.

Atingerea lui era blândă, vorbele pline de bunătate.

– Atunci, fă-o! Dar mai întâi lasă totul să dispară. Plângi!

– Oh, Adam!

Vocea ei era un strigăt de durere. Hohotele îi scuturau trupul subțire. În brațele care-o țineau strâns, B.J. se prinse de mijlocul lui Adam şi-şi îngropă fața la piepul lui, plângând până la epuizare.

Adam fu copleşit de o tandrețe pe care n-o mai simțise niciodată. Durerea ei devenise şi a lui. Dorea atât de mult să-i aline suferința! Tăcut, o mângâie pe cap şi o ținu în brațe până când suspinele se potoliră. Unele cicatrici, gândi el cu o intuiție bruscă, nu sunt vizibile dar sunt tot atât de reale ca cele care-i străbăteau lui spatele şi umărul şi îşi fac simțită prezența în cele mai neobişnuite momente.

Când ea se linişti, Adam o duse în pat şi turnă nişte şampanie. Dându-i paharul, îi şopti:

– Mulţumesc.

B.J. ridică privirea.

– Pentru ce?

– Pentru darul pe care tocmai mi l-ai făcut.

– Ce dar?

Adam zâmbi şi o prinse de mână.

– Darul încrederii. De când ai venit la noi ai aflat totul despre naşterea mea, despre copilărie, despre întreaga mea viaţă. Tu însă ai rămas un mister. Ştiu că n-a fost uşor să vorbeşti despre tine dar, acum că ai făcut-o, te cunosc mai bine. Ţinându-i mâna într-a lui, îi studie palma. Ai mâini de artist, cu degete lungi şi subţiri. Sensibile. Ridicându-i-o, o sărută. Eşti o femeie puternică, Jess.

O flacără începu să pâlpâie în adâncul lui B.J. Prinvind-o în ochi, Adam îi sărută fiecare deget, apoi ridică spre buze şi cealaltă mână. B.J. se lupta cu focul care începuse să-i scape de sub control, înfierbântându-i trupul şi alungându-i raţiunea.

– Şi braţele tale... Ridică mânecile halatului mult prea mare şi începu s-o sărute pe încheietura mâinii, pe pielea de pe interiorul braţului. Stăteam treaz noaptea şi visam braţele astea în jurul meu.

Luându-i şi cealaltă mână o sărută pe încheietură simţind bătăile nebuneşti ale pulsului. Dorinţa îl copleşi dar se luptă cu impulsul de a o avea imediat. Prima dată totul fusese atât de intens, de epuizant de parcă trecuseră printr-o furtună furioasă. Acum era momentul să savureze, să se descopere unul pe celălalt. Îşi înfrână dorinţa şi se forţă să ia totul încetul cu încetul. Mâinile i se mutară pe umerii lui B.J.

– Ai un gât incredibil de frumos, Jess.

Cu o mişcare alunecoasă îi descoperi umerii şi-şi frecă buzele de scobitura de la baza gâtului. B.J. se cutremură şi-l trase mai aproape.

– Ştii ce-mi faci?

În ochii lui apăru o sclipire de triumf.

– Sper că da. Profit de orice avantaj – îţi aduci aminte, nu?

B.J. râse răguşit dar râsul se transformă în geamăt când buzele lui se mutară pe sâni. Încet, limba lui Adam îi mângâie un sfârc până ce acesta se întări, îl luă în gură şi-l rontăi după care trecu la celălalt.

Afară, vântul vuia în munţi, zgâlţâind ferestrele şi izbindu-se de uşi. Zăpada era spulberată în rafale ce învăluiau casa. Înăuntru, în camera caldă şi intimă, B.J. se lăsă purtată de un val de senzaţii plăcute. Epuizată de lacrimi, somnoroasă din cauza şampaniei, îşi trecu mâinile prin părul negru al lui Adam trăgându-l spre ea. Degetele ei urmăriră conturul muşchilor pe umerii lui. Mângâind braţul ce fusese nu demult prins în ghips, fu surprinsă să observe câtă forţă avea. Îşi plimbă vârful degetelor pe spatele lui, pe o parte a corpului, apoi coborî mai jos, simţindu-l cum îşi ţine brusc respiraţia înainte să o sărute şi mai profund.

Mâinile şi buzele lui Adam lăsau urme de foc pe pielea lui B.J. Nu exista nici o părticică a corpului ei pe care să n-o fi explorat. Traseul era lung şi chinuitor căci pasiunea răbufnea, scăpând de sub control.

B.J. nu se mai simţea deloc toropită. Energia fierbea în ea. Era străbătută de o dorinţă copleşitoare de a se mişca în ritmul lui, de a-l atinge, de a fi alături de el. Împreună, se prăbuşiră într-o lume a senzaţiilor. Dorinţa îi ducea la disperare.

Înconjurându-i talia cu braţele, B.J. îl trase înspre ea. Nu mai putea vorbi ca să-i spună cât de mult îl vrea. Cu un geamăt de plăcere, îşi lipi gura de gâtul lui.

Adam ştia că nu mai putea fi blând. Nebunia îl cuprinse încă o dată. Trecuseră de la o înălțime amețitoare la alta. Când buzele lui găsiră sânul, o simți cum se cutremură şi-şi ridică gura spre a ei.

Pentru B.J. nu mai conta nimic în afara acestui bărbat. Era a lui în întregime. Dacă mâine drumurile lor urmau să se despartă, cel puțin aveau această noapte. Se avântă spre el, puternică şi amețită de pasiune. Numele lui îi fu smuls de pe buze.

Şi iarăşi erau prinşi de valurile zguduitoare ce veneau unul după altul, tot ce puteau să facă fiind să se agațe în tăcere unul de celălalt.

Adormiseră îmbrățişați. Când se treziră, primele raze de un roz palid brăzdau cerul dimineții. Adam deschise ochii şi o văzu pe B.J. studiindu-l. Sărutând-o uşor, murmură:

– Bună dimineața. Ce-i cu înfățişarea asta serioasă?

Glasul ei răsună şoptit în tăcerea dimineții.

– M-am trezit şi mi-am dat seama că nimic nu s-a schimbat. Ceea ce scriu s-ar putea încă să te rănească şi nu vreau asta. Însă sunt legată de această carte.

Adam simți o împunsătură dureroasă, rapidă, şocantă. Buzele lui îi mângâiară tâmpla.

– Ştiu, Jess. Iar eu o să mă întorc – oftă – la micile războaie murdare. O trase mai aproape. Vocea lui adâncă, şoptită pe buzele ei, îi dădu fiori reci pe şira spinării. Să nu ne mai gândim la asta. Pentru un timp avem altceva mai bun.

Înnăbuşindu-i protestul, îi acoperi gura într-un sărut pasionat. Brațele ei îi înconjurară mijlocul. Trupurile lor goale, înlănțuite în cearşafuri, se încălziră. Dorința ieşi iar la suprafață şi, încă o dată, temerile lor fură îndepărtate de pasiune.

Capitolul nouă

B.J. se trezi în clinchetul clopoțeilor unei sănii trase de cai ce trecu pe lângă cabană şi se pierdu în depărtare. Clopotele zecilor de biserici răsunau în munți, apoi sunetul se reverbera în satul de la poale. Clopote, se gândi ea. Clopotele raiului. Deschise ochii şi genele ei mângâiară obrazul aspru, zgâriat, a lui Adam care dormea pe burtă cu fața alături de a ei şi cu brațul trecut protector peste mijlocul ei. Când B.J. făcu o mişcare brațul lui se încordă, strângând-o lângă el.

– Nu pleca! E aşa de bine cu tine...

– Nu plec nicăieri. Vroiam doar să aprind focul.

– Ce-ar fi să mă aprinzi pe mine?

Adam îşi frecă nasul de gâtul ei simțind căldura râsului când ea se lăsă moale în brațele lui.

– Eşti incorigibil.

– Nu, sunt nesătul.

O cuprinse într-o îmbrățişare fierbinte şi fu uimit de valul de sentimente care-l străbătu. Până acum nu mai cunoscuse o femeie care să-l poată excita numai cu un cuvânt sau un gest. Nu se mai sătura de ea.

– Ce faci de obicei de Crăciun? întrebă ea întrerupându-i gîndurile.

Adam se aplecă spre ea şi cu degetul mare îi urmări conturul buzelor.

– Mă bărbieresc, fac un duş, mă îmbrac şi caut un loc unde să pot lua un mic-dejun decent.

– Vreau să zic ce făceai când erai cu mama ta.

Adam zâmbi.

– Ştiu ce vrei să spui. Gerta ne va pregăti un micdejun princiar. Apoi mama, Flynn şi Martin o vor duce pe Gerta la nepoata ei şi îşi vor petrece restul zilei vizitând prietenii de prin sat. Oamenii aceştia sunt ca o familie. Şi cum Gerta n-o să fie diseară acasă, vor lua cina la hanul din sat.

– Vor vrea să mergem cu ei?

Adam zâmbi şi-şi trecu buzele peste ale ei.

– Am alte planuri pentru noi doi.

O sărută uşor, aproape leneş. B.J. îl mângâie pe spate cu vârful degetelor simţind cum braţele lui se strâng în jurul ei. Sărutul deveni mai profund până când simţi că universul începe să se încline nefiresc de mult. Era uimită de sentimentele declanşate de simpla lui atingere.

– Ce planuri? Vocea ei adâncă era încălzită de râsul stăpânit.

– Ăsta.

Cu limba, Adam îi mângâie buza inferioară. Muşcând-o uşor, o prinse între dinţi până când buzele ei începură să tremure de dorinţa de a fi sărutate. O sărută adânc, savurându-i gustul. Îşi plimbă gura pe gâtul ei inspirându-i mirosul dulce de mosc.

– Ar trebui să coborâm la masă.

– Nu încă. Acum mi-e foame de tine.

Îşi trecu buzele pe pielea gâtului ei, apoi limba pe osul claviculei. Vârtejuri ameţitoare de plăcere o cuprinseră pe B.J. Gura lui Adam îşi continuă drumul până ajunse la sâni simţind cum B.J. se cutremură.

– Mă simt ca un om care încearcă să recupereze timpul pierdut, murmură el pe pielea fină a stomacului ei.

„Sau care vrea să adune amintiri pentru viitor", gândi ea cu o împunsătură de durere. Încercă disperată să dea alt curs gândurilor ei. Dar adevărul era că manuscrisul era aproape gata iar rănile lui se vindecaseră îndeajuns ca să-i permită să se întoarcă în America Centrală. Zilele

acestea minunate din Gstaad nu erau decât un preludiu al despărțirii.

Gura lui Adam coborî mai adânc făcând-o pe B.J. să-şi țină respirația şi alungându-i toate gândurile. Limba lui o aduse în pragul nebuniei până când se agăță de el cu un sentiment de disperare. Adam îşi înalță capul şi-i acoperi gura într-un sărut înfometat.

Razele unui soare strălucitor, reflectate de zăpadă, pătrundeau prin crăpătura dintre cele două draperii, scăldând trupurile din pat într-o lumină irizantă. Adam se uită la B.J. printre gene, încântat de felul cum arăta părul ei răspândit şi învolburat pe perna lui. Prinvindu-l, B.J. îşi plimbă mâna pe suprafața plată a stomacului lui şi, când îl atinse, îl auzi gemând de plăcere.

Cu o dorință disperată se împreunară, fiecare dând mai mult decât visaseră vreodată că au şi luând totul până ce foamea lor fu satisfăcută.

În timp ce Adam făcea un duş, B.J. îşi puse halatul şi se dădu jos din pat cu gândul de a se duce în propria cameră dar se opri ca să studieze o serie de fotografii înrămate, aflate pe birou.

Erau peste douăsprezece poze, toate înfățişând copii. Deşi, în mod evident, fuseseră făcute în diferite țări, în toate exista o similaritate. Unii copii erau schilodiți, alții întregi. Toți însă aveau fețele supte şi ochii goi ai unor oameni care văzuseră ororile războiului şi supraviețuiseră numai ca să le retrăiască la nesfârşit în visele lor.

Auzind duşul că se opreşte, B.J. puse fotografia la loc şi plecă grăbită în camera ei. Se dezbrăcă de halatul lui Adam şi aşteptă până când îşi dădu seama că el ieşise. Intră în baie sub duşul fierbinte şi începu să se gândească la munca lui Adam.

Cum putea suporta să vadă atâta suferință şi să se întoarcă la viața de lux? Şi odată ajuns acasă, cum putea, neconstrâns de nimeni, să se întoarcă la duritatea

războiului? Se înşelase în privinţa lui Adam London. El nu încerca să glorifice crima; era o persoană care ţinea prea mult la viaţa personală ca să se folosească de această meserie ca să câştige celebritate. Cunoştea şi faima şi infamia încă de la naştere. Poate că era sincer în dorinţa lui de a educa oamenii în privinţa răului războaielor.

Închise duşul şi se înfăşură într-un prosop. Faptul că ştia că intenţiile lui Adam erau onorabile, nu schimba cu nimic situaţia. Ea tot ura munca lui şi nu exista nici o modalitate prin care să accepte de bunăvoie ca persoana iubită să se întoarcă în mijlocul războiului.

Iubire. Gândul o lăsă împietrită şi ameţită. Nu-l iubea pe Adam. Nu-şi putea permite acest lucru. În această poveste intraseră amândoi cu ochii deschişi – era ceva fără viitor având în vedere complicaţiile din viaţa fiecăruia. Dar gândul firav persistă şi crescu până ce deveni un cuvânt pe buzele ei. Dragoste. *Doamne, cât îl iubesc!*

– După micul-dejun noi ne ducem în sat. Veniţi şi voi?

Nora era îmbrăcată într-un pulovăr împletit de mână, fustă şi cizme îmblănite, până la genunchi. Ochii îi păreau aproape prea mari pentru faţa ei palidă iar pe obraji avea două pete strălucitoare de culoare.

B.J. continuă să-şi bea cafeaua în timp ce Adam răspunse pentru amândoi.

– Îmi pare rău, mamă, dar eu şi Jess ne ducem la schi.

B.J. ridică brusc privirea. Adam nu suflase nici o vorbă despre asta.

– Nu vă condamn, răspunse Nora privind pe fereastră. E o zi perfectă pentru asta. Dar veniţi la han pentru cină?

– O să încercăm dar nu ne aşteptaţi. Ştiţi doar ce înghesuială o să fie astăzi.

Gerta intră aducând pe o tavă ouă ochiuri, felii groase de friptură rece de vacă şi pateuri aburinde, calde încă de la cuptor.

B.J. începu să mănânce cu poftă delicioasa masă pregătită de Gerta. Aștăzi problemele vor fi uitate; astăzi va schia cu Adam şi va pretinde că ziua de mâine n-o să mai vină niciodată. În această zi erau pur şi simplu un bărbat şi o femeie care descoperiseră ceva rar şi minunat.

Când sosi sania ca să-i ducă pe ceilalți în sat, B.J. se grăbi să se îmbrace potrivit pentru acea zi pe care urmau s-o petreacă pe pârtie. Afară, Adam puse schiurile într-un BMW închiriat.

Făcură cam o oră până la telecabina care avea să-i ducă sus, în Alpi. B.J. se strecură alături de Adam prin mulțimea de oameni care se înghesuiau în lift. Manevrând schiurile, ajunseră la fereastră. Lipită de sticla cabinei ticsite, B.J. privi înmărmurită.

– Închide gura, Jess.

Se întoarse să-l privească pe Adam şi izbucni în râs.

– Cum se numeşte? întrebă ea arătând un punct.

– Panta verticală este Schlaukhorn iar vârfurile acelea crestate sunt denumite Spitzhorn.

– Nu-mi vine să cred. Scuturâ din cap. Chiar o să-mi petrec ziua în aceşti munți de basm.

– Am uitat să te întreb. Ştii să schiezi?

B.J. ridică dintr-o sprânceană.

– Acum e puțin cam târziu să mă întrebi, nu?

– Ei bine, ştii sau nu? Sau va trebui să te car în spate?

– Mă descurc. Desigur, probabil o să fiu toată transpirată până ajungem la poalele muntelui. Dar nu te îngrijora, domnule London. Dacă tu reuşeşti, o să reuşesc şi eu. Atinse umflătura de la pieptul lui. Ştiu că nu mai ai ghipsul. Ce-i asta, un bidonaş cu coniac pentru călătorul epuizat?

Adam îşi desfăcu haina.

– Aparatul de fotografiat. Vreau să-ți fac câteva poze, Jess.

– Eventual întinsă grațios în zăpadă, nu?

Adam zâmbi.

– Dacă o să cazi, te prind eu.

– Hm. Pot să pun pariu că întâi o să-mi faci o poză.

Telecabina se opri şi mulţimea începu să se îndrepte spre pârtie. Zăpada, reflectând soarele, era atât de strălucitoare că era imposibil să o priveşti fără ochelari de soare. Potrivindu-şi schiurile, rămaseră în vârful pârtiei uitându-se la schiorii ce porniseră în jos pe pantă formând pete de culoare pe fondul de un alb virginal al zăpezii.

– Jess.

B.J. se întoarse şi, până să-şi dea seama ce se întâmplă, Adam îi şi făcuse câteva poze.

– Ar fi trebuit să mă avertizezi că o să faci asta.

– Atunci ai fi arătat prea aranjată. Vreau să o surprind pe adevărata Jess şi nu vreo idee de-a ta de cum ar trebui să arăţi.

– La asta te referi?

B.J. se strâmbă groaznic şi auzi ţăcănitul aparatului.

– E perfect. Asta eşti tu.

– Uf!

Cu mâinile în şolduri, B.J. ar fi bătut din picior dacă n-ar fi avut schiurile. În schimb, îşi încrucişă ochii şi scoase limba la Adam. Acesta îi făcu iarăşi o poză.

– Minunat spectacol!

– Ei, haide! B.J. se întoarse şi zăbovi pe buza pantei. Punem pariu că te întrec?

Adam trase fermoarul hainei peste aparat şi-şi luă bețele de schi.

– Punem.

La început B.J. îşi menţinu avantajul faţă de Adam, dar, când se apropiară de un pâlc de brazi, schiul ei se agăţă de marginea unui bolovan şi se trezi cu faţa în zăpadă. Într-o clipă Adam fu lângă ea. Îşi dezlegă repede schiurile, o luă de braţ şi o ridică.

– Te-ai lovit?

B.J. îşi şterse zăpada de pe faţă şi zâmbi slab.

– Numai în orgoliu.

– Eşti sigură că totul este în regulă?

Ea confirmă.

– Serios, n-am nimic.

– Îţi aduc imediat schiul.

Adam desfăcu fermoarul de la haină şi scoase aparatul de fotografiat. Părul ei arăta exact ca atunci când se întâlniseră pentru prima oară. Pe fundalul orbitor al zăpezii era bogat, bătut de vânt; obrajii, care prima dată erau îmbujoraţi din cauza focului sau poate a privirii lui furioase, străluceau acum de sănătate şi datorită aerului îngheţat; ochii verzi luceau poznaşi. Cu o atenţie concentrată Adam apăsă pe declanşator şi reuşi să facă vreo câteva poze înainte ca zăpada să-i ude obrajii. Atunci ridică brusc capul.

– Ştiam că o să profiţi de prilejul ăsta.

Râsul lui B.J. răsună în aerul clar.

– A, deci vrei să ne jucăm.

Cu o mişcare rapidă Adam îşi scoase aparatul de la gât, îl aşeză pe schiuri şi sări spre ea. Scăpându-i din braţe, B.J. se rostogoli într-o parte şi aruncă în el alt bulgăre de zăpadă care-l nimeri în ceafă.

– Asta o să te coste scump, doamnă.

Mâna lui se repezi şi o prinse de gleznă. B.J. încercă să se ridice în picioare dar cu o smucitură Adam o puse la pământ.

– Crezi că eşti isteaţă, nu-i aşa? Încălecă peste ea şi, luând un pumn de zăpadă, îl ţinu ameninţător deasupra ei. Asta-i pentru atacul prin surprindere, murmură el cernând zăpada printre degete.

B.J. îşi scutură capul ca să se ferească.

– Şi asta-i pentru lovitura fatală, zise el râzând şi lăsând zăpada să se strecoare pe lângă gulerul costumului ei de schi.

– Adam, îngheţ!

– Aşa ceva nu i s-ar fi întâmplat unei persoane mai drăguțe.

– Ei, haide, te-ai răzbunat destul. Acum lasă-mă să mă ridic.

– Imediat. Vocea lui se îngroşă. Cu vârful degetelor îi îndepărtă zăpada de pe obraji. B.J. văzu privirea întunecându-i-se când i se fixă pe buze. Doamne, Jess, eşti minunată. Aş vrea ca întotdeauna să-mi rămâi aşa în amintire.

B.J. nu se aşteptase ca durerea să fie atât de profundă. Oare lui Adam îi era teamă că o să o uite? De aceea insistase să o fotografieze. Îi studie chipul. Ea nu-l va uita niciodată. Ani întregi de acum încolo va fi în stare să închidă ochii şi să vadă acea frunte mândră, ochii cenuşii care puteau fi atât de reci sau atât de tandri. Întotdeauna va fi în stare să simtă moliciunea buzelor lui.

Adam se aplecă până ce gura lui o atinse pe a ei.

– Anul viitor pe vremea asta, când voi fi în vreo junglă uitată de Dumnezeu, voi scoate pozele şi-mi voi aminti de clipele astea.

Buzele lui acoperiră gura lui B.J. într-un sărut mistuitor. Respirațiile lor se contopiră ridicându-se ca un abur în aerul înghețat. Mâinile lui Adam se cufundară în părul ei şi trupul lui se lipi de al ei. Sărutul deveni mai profund. Adam îşi înalță capul şi o mângâie cu buzele pe obraz, apoi pe pleoape. Brusc, o privi.

– Asta e o lacrimă, Jess? Plângi?

Nervoasă, B.J. îşi şterse ochii.

– E din cauza frigului. Întotdeauna mă face să lăcrimez. Hai să mergem. Încă mai pot să te întrec.

Ridicându-se în picioare se întoarse cu spatele ca să se ferească de privirea lui cercetătoare. Se scutură furioasă de zăpadă, îşi aranjă schiurile şi porni în josul pantei fără să întoarcă niciodată capul ca să vadă dacă Adam o urmează.

Când făcură o pauză pe vârful unui deal, Adam îi zburli părul în joacă.

– Îți mai lăcrimează ochii? Dacă vrei pot să-ți împrumut ochelarii mei.

– Nu, mulțumesc, am şi eu.

B.J. cercetă peretele vertical al muntelui. Glasul lui Adam coborî.

– Mă bucur că am petrecut timpul acesta împreună. N-am să-l uit niciodată. Şi nici pe tine.

Ea se străduí să-i susțină privirea fermă.

– Şi eu mă bucur, Adam, şi nici eu nu o să te uit niciodată.

Vocea lui Adam deveni monotonă ca să ascundă durerea ce-o simțea.

– În viață intrăm în contact cu o mulțime de oameni, apoi ne urmăm propriul drum.

– Da. Nodul care i se pusese în gât amenința să-i sufoce glasul. Se cutremură.

– Haide. Vocea lui Adam se aspri brusc. Avem un drum lung de făcut.

– Oare?

Privirea lui i-o susținu pe-a ei.

– Da.

Porniră încet, parcă nedorind să ajungă la capătul călătoriei.

Adam se strecură afară din pat şi-şi puse o pereche de blugi vechi. Luna plină, reflectată de zăpadă, învăluia camera într-o lumină opacă. Mult timp, Adam rămase cu privirea ațintită asupra siluetei adormite din patul său.

Luaseră cina într-un minunat han vechi, înconjurați de schiori de ocazie lăudăroşi. Apoi, bucuroşi să scape de petrecere, se grăbiseră să se întoarcă la cabană unde făcură dragoste la fel de pasionat ca şi prima dată. Se agățaseră unul de celălalt parcă fiindu-le teamă să-şi dea drumul. Amândoi erau conştienți, gândi el privind

respirația ei regulată, că această idilă trebuie să aibă un sfârşit.

Un zâmbet îi trecu pe buze. Jess o să fie înțepenită şi o să o doară tot corpul din cauza efortului extenuant de la schi. Muşchii eu nu erau obişnuiți cu aşa ceva. Atingându-şi uşor brațul, tresări. Nici el nu se simțea prea bine. Doctorul îl avertizase că brațul va fi slăbit de inactivitatea prelungită.

Îşi trase pe el o bluză de flanel şi-şi suflecă mânecile deasupra coatelor. Aruncând o ultimă privire spre B.J., se întoarse şi se îndreptă spre camera obscură aflată la capătul coridorului.

Deschizând uşa, simți căldura familiară care-l înconjura întotdeauna când intra în această încăpere. Josh i-o amenajase cu mulți ani în urmă şi-l învățase cu răbdare pe foarte tânărul pe atunci Adam, secretele developării filmelor. Mişcându-se abil prin cameră, Adam zâmbi pentru sine. Talentul lui Josh Thompson ca regizor era renumit; geniul său ca fotograf era totalmente necunoscut.

Nu după multă vreme, Adam privi figura ce începea să se contureze în fotografie. Zâmbi văzând chipul ce pluti în fața ochilor lui în soluția de developat înainte să se fixeze cu claritate.

Agățând poza ca să se usuce, Adam făcu un pas înapoi ca să o studieze. Obiectivul aparatului surpinsese părul bogat şi întunecat a lui B.J. pe fondul alb al zăpezii; ochii îi râdeau. Le observase umorul încă de la prima întâlnire din apartamentul mamei lui în New York aşa cum le observase şi inteligența.

Jess ştia că viețile lor au drumuri diferite. De la început, fusese destul de inteligentă ca să-şi dea seama că nici unul din ei nu era dispus să cedeze.

Pumnii lui Adam se strânseră. Şi el ştiuse de la început acest lucru. Totuşi, acum că sosise timpul să înceapă să se gândească la munca lui, descoperise că

gândul despărțirii era prea dureros. Nu se aşteptase să sufere atât de mult.

B.J. însemna pentru el mai mult decât orice altă femeie pe care-o cunoscuse. Oriunde s-ar duce, orice ar face, gândul lui ar fi în permanență preocupat de ea: dacă mănâncă destul de bine, dacă romanul pe care îl scrie o să fie bine primit, dacă viața îi era tot atât de satisfăcătoare pe cât merita. Dacă altcineva o ținea în brațe, dacă altcineva o iubea.

Următoarea fotografie prinse contur, aceea în care B.J. încrucişase ochii şi scosese limba la aparat. Adam chicoti. Era nebună, nebună de-a binelea şi el îndrăgostit de ea.

Se apucă strâns cu mâinile de marginea mesei de lucru. Dragoste. Dragostea însemna să împarți viața cu cineva, să-ți pese de persoana iubită atât de mult încât să preferi să mori decât să o răneşti. Toată viața Adam evitase aproape cu religiozitate orice implicare afectivă. Ca şi mama lui, gândi el sumbru, prefera să fie stăpânul propriei vieți. Nu era tipul de om care să accepte compromisuri, şi dragostea însemna uneori cedare. În plus, munca era pentru el un lucru important. Chiar dacă ura crima, o suporta pentru că fotografiile lui arătau grafic partea întunecată a războiului.

Dragoste. Scutură din cap şi agăță o altă poză în care B.J., gânditoare, privea stâncile abrupte ce se ridicau semețe spre nori. Buzele ei erau pline, ademenitoare; ochii, bordați cu gene dese care îi mângâiaseră şi lui obrazul asemeni zborului unui fluture. Era dumnezeiesc să se trezească cu ea în brațe. Dacă ar putea, ar păstra-o pentru totdeauna. Începu să zâmbească şi-şi continuă munca. Era un gând tentant.

Când lucra în camera obscură, Adam pierdea noțiunea timpului. O bătaie în uşă îl trezi din visare. Oare stătuse aici ore întregi sau numai puțin timp? Îşi privi ceasul,

surprins de ora târzie. Agăță repede ultimele fotografii şi deschise uşa.

– Flynn. Ce s-a întâmplat?

Secretara era îmbrăcată într-un halat de baie matlasat. Părul ei întunecat, întotdeauna prins cu grijă în coc, îi cădea în dezordine pe umeri. Ochii din spatele ochelarilor erau cârpiți de somn.

– E vorba de mama ta, Adam. Se simte foarte rău. Martin vorbeşte chiar acum la telefon încercând să găsească o modalitate de a ne întoarce la New York cât mai curând posibil.

– Să ne întoarcem la New York? Uitând cu totul de munca pe care o făcuse, Adam trecu în fugă pe lângă secretară grăbindu-se spre camera mamei lui. Eşti nebună? Dacă e bolnavă, nu poate să facă drumul ăsta. Ai chemat un doctor?

– Adam. Flynn îi atinse mâneca făcându-l să se întoarcă. Văzându-i expresia sumbră, ezită. Asta nu e o boală apărută subit, zise ea blând.

– Nu înțeleg.

– O să-ți explice chiar ea.

Adam o apucă strâns în brațe, fără să-şi dea seama de forța lui.

– Nu. Spune-mi tu. Acum.

Flynn gemu, mai mult surprinsă decât rănită.

– Se luptă cu boala de... foarte multă vreme. De aceea a insistat să mergem la New York. A făcut acolo un tratament la un renumit centru medical.

– Atunci de ce această decizie bruscă să venim în Gstaad?

Flynn îşi feri ochii, nevrând să-i întâlnească privirea.

– Te rog, Adam. Mă doare.

Adam îi dădu drumul şi aşteptă ca ea să continue.

– Aş vrea să-ți spună chiar ea asta.

– Nu, spune-mi tu. Aştept, Flynn. De ce a făcut această călătorie?

Flynn oftă adânc.

– Fiindcă a vrut să vadă aceste locuri pentru ultima oară.

– Pentru ultima oară...

În tăcerea care urmă, secretara îi zise blând:

– Grăbeşte-te, Adam. Nora vrea să-ţi vorbească înainte să pornească în lungul drum spre casă.

Fără nici un cuvânt, Adam traversă spaţiul închis unde se afla piscina şi intră în casa mare. În drum spre camera mamei lui, pumnii i se încleştau şi se descleştau din cauza furiei înnăbuşite.

Când ajunse în faţa uşii, aceasta se deschise şi B.J. ieşi cu mâinile înfundate adânc în buzunarele halatului lui mult prea mare

– Jess, ce...

– Oh, Adam! Mama ta a trimis după mine dar tu eşti cel pe care vrea într-adevăr să-l vadă. Grăbeşte-te, te rog! Are atâtea lucruri să-ţi spună.

Privirea lui Adam se îngustă. Zeci de întrebări îi veniră în minte dar le alungă. Acum singurul lucru important era sănătatea mamei lui. Odată liniştit în această privinţă, se vor ocupa şi de alte probleme.

– Acum mă duc să-mi fac bagajul.

– Bagajul?

Adam se surprinse gândindu-se cum de putea B.J. să facă un lucru atât de nebunesc într-un asemenea moment.

– Nora vrea să ne întoarcem la New York. E hotărâtă să găsim o cursă diseară.

Impacientat, Adam intră pe lângă B.J. în camera mamei lui.

– Mai vedem noi.

Vocea Norei, mai firavă ca oricând, se auzi în încăpere.

– Oh, Adam, ar fi trebuit să-ţi spun dar am vrut să te menajez cât mai mult posibil. Aşează-te lângă mine. Am atâtea lucruri să-ţi spun.

B.J. privi îngrijorată cum uşa se închide în spatele lui Adam. Întorcându-se, o văzu pe Gerta stând în hol cu mâinile încleştate una de alta într-o atitudine de teamă paralizantă.

– Gerta. Flynn venea spre ele. Vezi dacă lucrurile domnişoarei London sunt împachetate şi gata de plecare într-o oră.

Bucuroasă că are ceva de făcut, servitoarea dădu din cap şi se grăbi să-şi îndeplinească sarcina.

Apoi, spre B.J.

– Martin a găsit o cursă. Deja am trimis după maşină. Murmură ca pentru sine. Tot satul va şti că ceva nu e în regulă. Până în seara asta întotdeauna am mers pe aici cu sania. Ridică privirea şi păru să-şi recapete stăpânirea de sine. Ţi-a dat caseta?

B.J. o scoase din buzunar.

– Iat-o. Nora mi-a zis că a înregistrat cât a putut de mult.

– Mi-a dat instrucţiuni să-ţi răspund la orice întrebare.

– Oh, Flynn. B.J. oftă, furioasă pe întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Era prea mult şi prea repede. I se părea că nu este în stare să asimileze tot. Ce-aş putea face?

Secretara tăcu o clipă, ochii ei negri fiind fixaţi asupra tinerei femei de care nu demult se temuse.

– Ştii să te rogi?

Singură în cameră, B.J. se îmbrăcă şi-şi făcu bagajele. Când termină, trase draperiile şi privi cum prima geană de lumină a zorilor apare la orizont. Obosită, se aşeză pe un scaun şi dădu drumul la reportofon. Era ciudat să audă vocea familiară vorbindu-i acum din semiîntuneric.

– Sunt atât de multe lucruri pe care am vrut să ţi le spun personal. Ştiu că despre filmele mele poţi să afli multe din cărţile de referinţă. Viaţa mea privată e cu totul

altă poveste, Jessica. Acum vreau să-ți vorbesc despre tatăl lui Adam.

În tăcerea dimineții, privind cum cerul se înroşeşte deasupra piscurilor înalte ale munților, B.J., singură, ascultă în timp ce tonul catifelat al Norei London se revărsa asupra ei, țesând povestea de iubire şi de suferință care rupea jurământul a treizeci şi şapte de ani de tăcere.

Când banda se termină, B.J. rămase în continuare aşezată în umbră, ascultând zgomotul monoton al aparatului.

Avea răspunsurile. Şi, până la acest moment şi Adam le avea. Ştia, în sfârşit, numele tatălui său. B.J. spera ca Nora să fi avut puterea să-i spună tot.

Ridică privirea auzind sunetul sertarelor trântite în camera de alături. Adam. Se grăbi spre el ca să-l consoleze.

– Adam?

B.J. se opri în uşă. Mai devreme împachetase cu grijă halatul lui şi-l aşezase pe pat. Acum, acesta zăcea grămadă pe jos. Geamantanele erau deschise. Cu gesturi rapide Adam trântea în ele, neglijent, conținutul dulapului.

– Lasă-mă să te ajut, zise ea apropiindu-se.

– N-am nevoie de ajutorul tău.

Tonul lui înghețat o făcu să se oprească.

– Adam, îmi pare rău de mama ta.

Adam se întoarse s-o privească.

– Zău? De când ştii că e bolnavă, Jess?

– Abia am aflat. Odată cu tine, Adam.

– Serios? În glasul lui se simțea sarcasmul. Ai petrecut multă vreme cu ea. Mă mir că n-ați discutat şi subiectul ăsta.

– Flynn a zis că Nora n-a vrut să ştie nimeni.

– Nici măcar eu.

Tonul lui B.J. coborî.

– Ştiu că pare o cruzime, Adam. Nici eu n-am înţeles. Dar sunt sigură că a avut motivele ei.

– Aşa cum a avut motive să nu-mi spună cine este tata. O ţintui cu o privire de gheaţă. Mi-a spus în cele din urmă. Acum, când e prea târziu.

– Dar cel puţin acum ştii.

Adam făcu un pas spre ea şi-o apucă de bărbie.

– Nu mai avem secrete, nu-i aşa? Şi tu ştii, nu-i aşa, Jess?

B.J. îngheţă. Adam îi ridică bărbia silind-o să-l privească în ochi.

– Nu-i aşa?

– Da. Înghiţi în sec.

– Şi ai ştiut tot timpul?

– Nu, doar...

– Se potriveşte. Biografia aceea blestemată. E mult mai importantă decât sentimentele mele.

– Adam, lasă-mă să-ţi explic.

– Nu. Se simţea mult prea obosit ca să facă vreo mişcare. Te rog ieşi afară, Jess, şi lasă-mă să-mi fac bagajul. Îi întoarse spatele.

– N-am fost în camera mamei tale ca să descopăr noi elemente pentru cartea mea. A trimis după mine exact înainte de sosirea ta. Vroia doar să-mi dea...

– Nu mai vreau să aud.

B.J. îi văzu focul din privire şi auzi asprimea din voce. Cu mâinile în şolduri îi zise:

– Îmi pare rău dar oricum o să auzi. Tot ce ştii e cine a fost tatăl tău. Eu însă ştiu şi de ce. Şi e esenţial să ştii şi tu acest lucru. Altminteri, dragostea şi respectul pe care le ai pentru aceşti doi oameni vor fi zdruncinate.

Adam luă un braţ de pulovăre şi-l aruncă în geamantan. Se duse la baie şi începu să azvârle articolele de toaletă într-o geantă. Ieşind o privi şi trecu pe lângă ea. Vocea îi era lipsită de orice inflexiune.

– Nu mă plâng de nimic, Jess. Hai să nu ne mai certăm. Amândoi ştiam ce facem. Acum s-a terminat. Nu vreau decât s-o duc pe mama înapoi la medicul ei, pentru tratament. Iar tu trebuie să te întorci acasă şi să-ţi scrii best-seller-ul.

Adam crezuse că ştia în permanenţă că o să se ajungă la acest moment. Fuseseră conştienţi de la început că viețile lor aveau drumuri diferite şi el încercase să se pregătească pentru despărțire. Sperase că mai este timp şi era şocat de profunzimea durerii. Mult timp B.J. rămase privind țintă spatele lui rigid. Dacă s-ar fi luptat cu ea ar fi putut să se descurce. Dar ceea ce nu suporta era retragerea lui calmă.

Fără vreun cuvânt, se strecură în camera ei. Nu avea să renunțe. Dar acum Adam avea nevoie de timp. Şi de distanță.

Capitolul zece

Susținută de Adam şi Martin, Nora se îndreptă încet spre limuzina care aştepta. B.J. merse cu Gerta şi Flynn în cea de-a doua maşină.

– De ce n-aţi închiriat o ambulanţă? întrebă B.J. încet.

– Fără ambulanţe, zise scurt Flynn. Nu vroiam ca oamenii din sat să se holbeze la ea şi să bârfească. Nora n-ar fi vrut cu nici un preţ să se dea în spectacol. E îngrozită de orice fel de amestec în viaţa personală.

În lumina palidă a dimineţii cele două maşini se deplasară încet în josul dealului şi apoi prin satul încă adormit.

B.J. privi cum magazinele cu obloanele trase şi căsuţele ca de turtă dulce îi trec prin faţa ochilor. Razele soarelui care răsărea îşi trimiteau binecuvântarea asupra crestelor înzăpezite ale Alpilor ce înconjurau valea. Inima lui B.J. era grea. Fluxul şi refluxul vieţii din acest sat o prinsese în ritmul lui blând. Era ca şi acum pentru scurt timp, toate lucrurile care păreau să conteze înainte atât de mult pentru ea se retraseseră în planul doi. Succes, celebritate, bani erau acum ţeluri fără conţinut. Chiar şi cartea avea mai puţină importanţă. Ce conta acum cu adevărat? Adam. Gândul se strecură nepoftit în mintea ei. Respectul lui Adam. Încrederea lui Adam. Dragostea lui Adam.

Inima i se strânse la acest gând. Îi promisese Norei o biografie cinstită şi corectă şi dacă-şi ţinea promisiunea urma să distrugă ceea ce ea şi Adam tocmai începuseră să clădească.

Îşi muşcă buza ca să nu tremure şi-şi întoarse capul spre fereastră. Ochii îi înnotau în lacrimi.

La gară, zeci de maşini şi sănii aşteptau sosirea trenului de dimineaţă. Cele două limuzine parcară discret la distanţă şi aşteptară până ce călătorii se împrăştiară. Când mai rămăseseră doar câţiva străini zăbovind prin-prejur, Adam şi Martin o conduseră pe Nora la un vagon particular. Flynn avu grijă de bagaje, în timp ce Gerta pregăti ceai şi supă şi se ocupă de confortul personal al Norei.

Trenul porni în primii kilometri ai călătoriei. Adam şi Martin stăteau înghesuiţi într-un colţ, cu feţe sumbre, mormăitul vocilor lor auzindu-se înfundat pe fondul zgomotului constant al trenului. Gerta şi Flynn o vegheau atente pe Nora, gata să-i îndeplinească şi cea mai mică dorinţă. Singură într-un colţ al banchetei B.J. se simţea ca o anexă inutilă.

Din când în când, privirea lui Adam zăbovea asupra ei dar imediat el şi-o ferea, furios că ochii îl trădaseră. Evita cu scrupulozitate să vorbească cu ea. Ruptura trebuia să fie clară, hotărâse el. Era singura modalitate de a rezolva problema. În plus, se gândi el, toată energia îi va fi necesară ca să se ocupe de boala mamei lui.

Scurta călătorie până la Berna păru o eternitate iar zborul cu micul avion până la aeroportul Gatwick, din Londra, se desfăşură aproape în totalitate într-o tăcere apăsătoare. Odată îmbarcaţi în cursa 747 spre New York, atmosfera păru, dacă nu înveselită, cel puţin nu aşa de încordată. Stewardesa a făcut tot posibilul să asigure confortul actriţei. Nici sosirea mâncării calde nu reuşi să învioreze spiritele.

Adam şi Gerta stăteau fiecare de-o parte şi de alta a actriţei, aruncând priviri îngrijorate spre trăsăturile ei palide. Efortul acestei dificile călătorii era vizibil în cutele

din jurul gurii şi în paloarea feţei. Adam o strânse de mâinile care, în pofida păturii călduroase, erau reci.

Aşezată în spatele lor, Flynn privea prin hubloul avionului. În afara expresiei deprimate, chipul nu-i trăda nimic din gânduri. Alături, B.J. privea ţintă capul lui Adam de-abia în spatele spetezei fotoliului. Lângă B.J., mâinile lui Martin strângeau mânerele scaunului; de data asta nu mai avea nici o anecdotă amuzantă, nici o glumă copioasă care să înveselească atmosfera. Martin ronţăi capătul unei ţigări neaprinse până când, enervat, o strivi în scrumieră şi chemă stewadesa ca să-i aducă o băutură.

– Ai ştiut aceste lucruri? îl întrebă B.J.

El clătină din cap şi goli paharul dintr-o înghiţitură.

– Nu. Dar cu siguranţă că asta explică multe. Întoarse capul întâlnind privirea ei întrebătoare. Nu puteam să-mi dau seama de ce Nora, după o viaţă de tăcere, a vrut să cheme un scriitor să-i facă biografia. Acum văd logica.

B.J. ridică mirată din sprâncene. Martin explică:

– Presa va afla în câteva zile de boala ei. Nu există nici o posibilitate să ascundem acest lucru. Şi când or să afle, totul o să reînceapă.

Martin privi capul lui Adam aflat în faţa sa.

– Nora ştia ce-o să urmeze şi de dragul lui a vrut să pună capăt, o dată pentru totdeauna, tuturor zvonurilor şi bârfelor. Într-o biografie autorizată vor fi dezvăluite toate faptele. O privi în ochi pe B.J. şi rămaseră aşa câteva clipe lungi. Ştii, nu-i aşa? Ţi-a spus cine este tatăl lui Adam.

B.J. nu răspunse. Nu era nevoie. După o tăcere ce păru interminabilă, Martin dădu din cap.

– Bine. Scrie adevărul, Jessica. Asta este ce-a dorit Nora dintotdeauna. Acum... n-o mai poate răni.

B.J. auzi tonul resemnat şi-şi întoarse capul luptându-se cu teama rece ce-i înconjurase inima.

Când avionul ateriză la New York, Flynn se ocupă de toate cu eficiență. În timp ce bagajele erau trimise la apartament, toți se îndreptară în grabă spre spital, unde o rezervă fusese deja pregătită. Refuzând cu un gest oferta de ajutor a unei asistente, Flynn o pregăti personal pe Nora pentru noapte, în timp ce ceilalți așteptau în holul antiseptic.

Doctorul era aspru fără să fie indiferent. Furia rece a lui Adam se transformă într-o acceptare neliniştită a faptelor. Din felul în care doctorul Norei le explică boala ei, B.J. îşi dădu seama că acesta fusese implicat, de multă vreme, în tratamentul actriței.

– Cât mai are de trăit? Privirea de gheață a lui Adam îl țintui pe doctor.

– Aici nu ne conducem după orare, replică el aspru. Apoi, văzând deznădejdea din ochii aceia cenuşii, adăugă mai blând. Este o problemă de ore, sau poate zile. Nu mai mult.

– O să rămân aici, zise Adam privind canapeaua.

– Totul a fost aranjat. Doctorul se opri în uşă. Sper că înțelegi că nu mai există nici un tratament posibil. Tot ce putem face acum e să o ajutăm să se simtă mai bine.

Adam dădu din cap că a înțeles şi se întoarse. Văzându-i înfățişarea disperată, B.J. ar fi vrut să se ducă să-l îmbrățişeze şi să-l consoleze pe cât posibil. În schimb îşi lasă ochii în jos fixând podeaua, îşi strânse mâinile şi nu făcu nimic.

După ce medicul îşi termină consultația, Adam şi Martin se duseră la Nora. Martin o sărută de bun-rămas şi părăsi camera. Privindu-l, B.J. văzu un om bătrân, cu umerii căzuți şi buzele tremurând şi inima o duru pentru el.

Flynn ieşi din camera Norei cu valiza în mână.

– Hai să mergem acum şi să-i lăsăm singuri pe Adam şi pe Nora. Se întoarse. Gerta, domnişoara London ar

vrea să mănânce în seara asta o supă de pui aşa cum ştii tu să faci.

Bătrâna se lumină la faţă şi se ridică de pe scaunul de piele, bucuroasă că poate face ceva ca să-i uşureze chinul stăpânei sale.

– Bine. O să-l rog pe şofer să oprească la magazin ca să iau tot ceea ce am nevoie. Să merg cu maşina domnului Stone?

– Dacă vrei. O să venim şi noi. După ce bătrâna plecă, Flynn adăugă. Probabil că Nora n-o să poată să mănânce dar vrea s-o facă pe Gerta să se simtă folositoare.

Era ceva caracteristic, gândi B.J., pentru bunătatea Norei London.

– Domnişoara London ar dori să rămâi în apartament până termini manuscrisul.

B.J. scuturâ din cap.

– Nu. Dacă nu te superi, aş vrea să mă întorc acasă.

– Dar poate că ai să-mi pui întrebări, protestă Flynn.

– Atunci o să-ţi telefonez. Glasul lui B.J. coborî. Nu mai pot accepta ospitalitatea Norei London. Cred că acum am nevoie de singurătate ca să-mi termin manuscrisul.

Flynn dădu din cap.

– Cum vrei. Dacă ai vreo întrebare...

– Am una. B.J. îşi muşcă buza apoi continuă. De ce m-a mintit Nora în privinţa interviului acordat lui Aubrey Madden?

O clipă ochii întunecaţi ai lui Flynn părură să se îngusteze în spatele ochelarilor.

– Ştia despre tatăl lui Adam, nu-i aşa? Şi a ameninţat-o că face totul public. B.J. văzu că ochii i se întunecă şi mai mult de furie.

– Crezi că Nora London putea să fie şantajată cu un lucru atât de neînsemnat?

B.J. clipi.

– Neînsemnat? A trebuit să fugă ca să-şi păstreze secretul. Dacă un om lipsit de scrupule ca Madden ar fi aflat adevărul, preţul tăcerii ar fi trebuit să fie foarte mare.

– Credeam că o cunoşti mai bine pe Nora London, Jessica. Vocea lui Flynn se înmuie. Nora n-ar fi recurs niciodată la minciuni ca să-şi salveze propria persoană; ar face în schimb orice ca să-şi salveze prietenii.

– Ce vrei să spui?

– Aşează-te, Jessica. Flynn îi arătă canapeaua.

B.J. se aşeză şi mult timp Flynn se plimbă nervoasă prin faţa ei. Apoi se opri şi o privi. Vocea ei, când începu să vorbească, era calmă şi hotărâtă.

– Nora London a dat acel interviu de dragul meu.

– De dragul tău? Nu înţeleg.

– Lasă-mă să-ţi explic. Cu propriile mele cuvinte. Şi, te rog, nu mă întrerupe.

B.J. aprobă.

– Aveam treizeci de ani şi lucram pentru Nora London de şapte ani lungi. Pe vremea aceea avusesem ocazia să călătoresc prin lume. Am văzut-o făcând faţă infamiei, unui fiu care creştea, unor oameni care o iubeau şi altora care încercau s-o folosească. Zâmbi mohorât. La treizeci de ani mă consideram o femeie de lume stilată şi sofisticată. Secretara personală a Norei London. Râse scurt. Ce sofisticare! Văzând privirea întrebătoare a lui B.J., explică: Am întâlnit un bărbat. O, am întâlnit o mulţime. Dar acela am crezut că e diferit. Era atât de încântător! Era un actor de mâna a doua care vroia să devină vedetă. Doamne, cum l-am iubit! Şi cred că la început, în felul lui specific, şi el m-a iubit.

– Ce s-a întâmplat?

Flynn o privi pe B.J. de parcă, pentru un moment uitase că era şi ea de faţă. Tonul i se aspri.

– Mi-a cerut să fiu cu el.

Mi-a spus că viaţa lui în Hollywood ar fi suportabilă numai dacă ştia că-i voi fi mereu alături. Oftă. Îţi poţi

imagina cum mă simțeam? Aveam treizeci de ani şi nu mai iubisem niciodată pe nimeni ca pe el. Şi tot ce-mi cerea era să fiu cu el. Aşa că mi-am dat demisia şi m-am mutat în apartamentul pe care el mi-l cumpărase. Un timp am fost atât de fericiți.

Amintindu-şi, ochii i se umeziră. B.J. aşteptă.

– Desigur, neglijase să-mi spună un mic amănunt.

– Ce anume?

– Că era însurat.

B.J. scoase o exclamație de uimire; Flynn privi în podea.

– Şi până să aflu asta, deja aşteptam un copil.

– Vroia să divorțeze de nevastă-sa?

Flynn râse amar.

– E o poveste clasică, Jessica. Nu numai că nu vroia un divorț, dar nici un copil nu vroia. A aranjat cu un doctor pe care-l cunoştea, ca acesta să se ocupe de problemă. Glasul i se aspri şi mai mult. Cine ştie?! Poate că mai avusese de-a face cu asemenea situații şi înainte. Apoi după ce am devenit nervoasă şi deprimată, bunul doctor a avut grijă să am la dispoziție destule medicamente care să mă împiedice să fac vreo prostie, ca de exemplu, să-mi tai venele sau chiar să plâng toată noaptea. Aveam pilule ca să dorm, ca să-mi aline durerea, ca să mă scol dimineața. Vocea lui Flynn devenise monotonă. Uneori zile întregi nici nu mă mai sculam din pat. Era atât de plăcut să nu mai fie nevoie să gândeşti, să faci ceva sau să-ți pese de ceva. Şi după grija lui tandră am fost lăsată să cad pradă tranchilizantelor. Flynn privi pe deasupra lui B.J. cu o privire plină de amintiri dureroase. Aceia au fost ani prierduți.

– Actorul te-a ajutat?

– Glumeşti? S-a întors la nevastă-sa imediat ce s-a plictisit de mine.

– Şi cum ai reuşit să-ți revii?

Glasul lui Flynn se îmblânzi. Lacrimile îi luceau pe gene.

– Nora a auzit de mine. Chiar dacă plecasem de peste patru ani, a angajat un detectiv particular ca să mă găsească. Când i-a raportat starea în care mă aflam, Nora m-a dus la un spital particular unde am stat şase luni. Ea a plătit tot. Când m-am însănătoşit mi-a oferit iarăşi vechea slujbă. Şi până astăzi acest subiect n-a mai fost pomenit.

B.J. avea în sfârşit motivul absenței de cinci ani a lui Flynn din serviciul Norei London.

– Şi ce-are-a face Aubrey Madden cu toate astea?

Vocea lui Flynn era plină de dispreț.

– Iubea micile secrete murdare. Făcea bani din ele. Când a aflat că fosta secretară a Norei London este pe moarte într-un spital particular, a început să sape mai adânc. Când a descoperit întreaga poveste, a sunat-o pe Nora şi a amenințat-o că publică tot. Desigur, scandalul ar fi distrus căsnicia actorului. Dar ce-i mai important e că Norei i-a fost teamă că publicitatea va fi prea mult pentru mine ca să pot îndura şi că voi cădea iarăşi în patima medicamentelor. Inima lui B.J. se strânse. Era dificil să şi-o imagineze pe această femeie fină şi aranjată pradă tranchilizantelor.

Flynn continuă.

– Nora l-a întrebat pe Madden cu ce i-ar putea cumpăra tăcerea. Prețul cerut de el a fost un interviu în exclusivitate cu Nora London, completat cu poze de-ale ei şi de-ale fiului ei, Adam. La început Nora a refuzat să-l includă şi pe Adam în acest târg, dar când Adam a auzit de această problemă, a insistat să plătească prețul întreg. Lacrimile curgeau pe fața lui Flynn stricându-i machiajul. Şi aşa am scăpat o dată pentru totdeauna de gunoiul acela de Aubrey Madden.

O înjurătură răsună în tăcerea camerei. Ambele femei se întoarseră şi-l văzură pe Adam în pragul uşii.

– Nu te saturi niciodată, nu-i aşa, Jess? Adam le domina, privind-o încruntat pe B.J.

– Adam, eu...

Adam îi aruncă secretarei o privire scurtă.

– Mama vrea să te vadă, Flynn.

– Dar...

– Acum. Lasă-ne singuri, te rog.

Ştergându-şi lacrimile, Flynn ieşi grăbită din cameră. Adam rămase în picioare cu mâinile în şolduri şi cu o expresie furioasă care îi întuneca chipul.

– Trebuia să ştii tot, nu-i aşa, Jess?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Secretele adânci, întunecate ale fiecăruia. Ale mamei, ale mele, ale Gertei şi acum ale lui Flynn. Ce carte grozavă o să iasă! Un best-seller: sex, droguri, o privire aruncată asupra vieții celor bogați şi celebri. Găseşte drumul spre inimile noastre, zâmbeşte, cere-ne să ne deschidem venele şi să sângerăm în paginile tale.

– Termină, Adam!

Privirea lui se îngustă.

– Ți-ai programat perfect timpul. Dacă Nora colaborează acum şi moare la ultima replică, vei avea un best-seller perfect, gata să iasă pe piață.

– Bastard nenorocit!

Fața lui Adam se făcu cenuşie. În tăcerea camerei, B.J. îşi putea auzi bătăile inimii răsunându-i în piept. Chiar şi respirația părea să i se fi oprit în plămâni. Glasul lui, când vorbi în cele din urmă, era lipsit de vlagă.

– Da, asta am fost o viață întreagă.

Se întoarse pe călcâie şi o lăsă singură în încăpere. Minute întregi B.J. rămase înțepenită pe loc. Sunetul aparatelor şi şuierul înfundat al oxigenului erau singurele

zgomote care veneau din rezerva Norei. Suspinând, B.J. ieşi alergând din cameră.

„Sunt atât de multe lucruri pe care vroiam să ţi le spun dar ştiu că nu mai este timp pentru toate aşa că am atins numai elementele esenţiale. Nu mă interesează faptelè şi cifrele, Jessica. Astea le poţi găsi prin cercetările tale. Ceea ce mă interesează este să-ţi transmit emoţiile pe care le-am trăit. Multe pot fi verificate în jurnalele personale."

B.J. stătea în întunericul apartamentului ei înghesuit şi asculta glasul profund al Norei înregistrat pe casetă.

„Pe această bandă vreau să-ţi vorbesc despre tatăl lui Adam. Adică să vorbesc cu adevărat despre el, aşa cum nu mi-am permis să o fac în toţi aceşti ani. Oh, cum l-am iubit! Mă întrebam dacă altcineva a mai trăit vreodată o asemenea pasiune. Dar, indiferent de cât de arzătoare era această pasiune, îl iubeam prea mult ca să las dragostea noastră să distrugă tot ceea ce avea şi tot ceea ce era. A fost un om atât de inteligent, de respectat, de bun. Însă pasiunea care ne-a luat prin surprindere şi ne-a prins în vălul ei ar fi zdrobit viețile oamenilor care contau cel mai mult pentru mine în cazul în care ea ar fi devenit cunoscută. Aşa că i-am jurat să păstrez secretul.

Toată noaptea B.J. ascultă casetele lăsând emoţiile actriţei să o înconjoare, să o atingă. Când, în cele din urmă, singurul sunet auzit în tăcerea zorilor fu cel al benzii terminate, B.J. îşi întinse muşchii înţepeniţi şi-şi făcu o cană de cafea. Apoi se îndreptă spre maşina de scris şi începu să lucreze.

NORA LONDON A MURIT! Legenda Hollywood-ului se stinge după o boală îndelungată.

B.J. îşi trecu privirea peste titluri, apoi citi atentă articolul. Era aşa cum prezisese Martin. Vechiul scandal

era scos iarăşi la suprafaţă şi speculaţiile în privinţa tatălui lui Adam erau notate cu grijă. Fiecare bărbat cu care Nora lucrase vreodată era menţionat ca un posibil iubit.

B.J. telefonase în fiecare zi la spital ca să se intereseze de starea sănătăţii actriţei. Nimeni în afara familiei nu avea permisiunea să-i facă vizite. Veştile erau în permanenţă aceleaşi: Nora London se odihneşte. B.J. îşi îngropă faţa în palme. Acum actriţa obţinuse odihna veşnică.

Nu va fi o ceremonie funerară publică, anunţau ziarele. Secretara Norei afirmase că înmormântarea va fi strict privată.

Luptându-se cu sentimentul de apatie care-o cuprinsese, B.J. se întoarse la maşina de scris. Auzind sunetul telefonului, înalţă brusc capul.

– Jessica, sunt eu, Flynn.

– Oh, Flynn. Tocmai am citit vestea. Îmi pare atât de rău!

Vocea secretarei era răguşită ca şi cum plânsese.

– Înmormântarea o să fie mâine. Adam vrea ceva foarte restrâns şi privat.

– El ce face, Flynn?

– E... bine. Adam e obişnuit să fie singur, Jessica. Cu timpul o să-i treacă furia. O clipă vocea lui Flynn tremură. Mă întreb dacă am făcut bine că i-am ascuns totul. Însă Nora era atât de hotărâtă...

– Flynn, nu te mai condamna! Voi fi acolo mâine. Un moment nici nu îndrăznui să respire. Şi Flynn... mulţumesc pentru telefon. Glasul lui B.J. sună neobişnuit de viu. Pulsul i se acceleră. Adam ţi-a spus să mă suni?

Urmă o pauză stânjenită.

– Nu. Dar ştiam că ai vrea să vii.

B.J. respiră adânc, îndurerată.

– Mulţumesc.

B.J. stătea sub un felinar privind luminile de la etajele superioare ale clădirii. Era acolo de aproape o oră. Ştia că dacă se va apropia, portarul o va recunoaşte şi o va saluta. Totuşi ezita.

Ce-o să zică Adam? La înmormântare fusese politicos şi distant. Când totul se terminase, îi întorsese spatele fără nici un cuvânt. De atunci nu-i mai vorbise.

Mâinile lui B.J. erau înghețate şi țepene în mănuşi. Vântul sufla printre clădirile înalte aruncându-i zăpadă în obrajii înroşiți. Îşi ridică gulerul hainei şi strânse manuscrisul la piept. Scuturând din cap, se hotărî. Nu exista cale de întoarcere.

La intrarea în clădire portarul îi zâmbi şi-i ținu uşa grea ca să intre. Înăuntru, B.J. îi spuse ofițerului însărcinat cu paza să o anunțe şi, fără să aştepte răspunsul, se îndreptă spre lift şi apăsă pe butonul pentru ultimul etaj.

Când liftul se opri, B.J. o găsi pe Flynn aşteptând-o.

– Jessica! Ce surpriză! Nu te aşteptam.

– Ce mai faci, Flynn?

B.J. o studie pe femeia aceea pe care ajunsese s-o respecte. Părul ei închis la culoare era strâns la spate într-un coc sever, taiorul şi bluza proaspătă erau la fel de elegante ca întotdeauna, dar ochii din spatele ochelarilor fără rame erau întunecați de cearcăne.

– Sunt puțin obosită. Toți suntem. Se opri un moment aruncând o privire dosarului din mâna lui B.J. Pot să fac ceva pentru tine?

B.J. confirmă.

– Aş vrea să-l văd pe Adam.

Flynn privi în podea.

– Nu vrea să vadă pe nimeni, Jessica.

– Pe mine o să vrea să mă vadă.

Secretara scutură din cap.

– Nu, nu cred.

– Unde e?

– În bibliotecă

– Mă duc la el, Flynn. Nu încerca să mă opreşti.

Un moment Flynn vru să protesteze apoi, gândindu-se mai bine, aprobă.

– Scuză-mă, Jessica. Dacă întreabă Adam de mine spune-i că m-am dus în camera mea.

B.J. aşteptă până ce Flynn plecă, apoi bătu în uşa bibliotecii.

– Intră.

B.J. se cutremură auzind acea voce profundă. Deschise uşa şi-o închise uşor în spatele ei. Un foc ardea în şemineu. Lampa de pe birou era singura sursă de lumină. În penumbra încăperii Adam era aşezat pe o canapea de piele. B.J. intră şi el se întoarse s-o cerceteze. Când în cele din urmă vorbi glasul lui sună obosit.

– Ce vrei, Jess?

– Vroiam să văd cu proprii mei ochi că te simți bine.

– Poți să vezi că totul e-n regulă.

Ea se apropie.

– Şi vroiam să-ți dau asta.

Adam se uită la manuscris dar nu făcu nici o mişcare să-l accepte.

– În sfârşit, zise el cu venin. Povestea vieții mele.

– Nu, nu a vieții tale, Adam. A mamei tale.

– Ieşi afară, Jess. Nu mă interesează. Du-o editorului. Sunt sigur că moare de nerăbdare.

– Trebuie s-o citeşti, Adam.

B.J. exersase toate acestea acasă, dar singură fusese mai uşor. Acum, cu Adam atât de aproape de ea, inima îi bătea nebuneşte în piept, gâtul i se uscase. Vroia să-l facă să înțeleagă dar se poticnea în cuvinte. Îşi muşcă buza.

– Ştiu că eşti supărat pe mine. Ştiu că tu crezi că mama ta mi-a spus lucruri pe care nu ți le-a spus ție niciodată. Dar nu este aşa. În noaptea când s-a

îmbolnăvit la cabană, mi-a dat nişte casete. Văzu cum ochii lui se măresc. Hotărâtă să-i mențină interesul, continuă într-o suflare. De aceea mi-a dăruit reportofonul de Crăciun. Deja începuse să înregistreze pe casete lucrurile pe care dorea să le cunosc. Dar totul a fost de dragul tău. Nu înțelegi? Ştia ce vor face bârfitorii după moartea ei şi vroia să îndrepte totul pentru tine. Vocea lui B.J. se îmblânzi. Le-am ascultat de nenumărate ori. Sunt aici împreună cu mânuscrisul. Aş vrea să le asculți şi aş vrea să citeşti şi cartea.

– Nu. Adam se ridică şi se întoarse cu spatele spre ea. N-am nici cea mai mică intenție să dau binecuvântarea acestui plan. Ia-ți cartea şi casetele, Jess şi încearcă să obții câtă celebritate poți. Dar nu-mi cere să te aprob.

– Nu înțelegi, Adam? încercă ea să-l convingă. Tu mai mult decât oricine, ai nevoie să citeşti asta.

– Crezi că am nevoie să mi-o explici pe mama?

– Nu, nu să o explic. Ştii cine este tatăl tău dar nu ştii de ce. Şi până nu citeşti manuscrisul nu vei înțelege ce s-a întâmplat cu adevărat. Întorcându-se spre focul ce ardea în şemineu, glasul ei coborî. Citeşte-o doar. Dacă nu eşti de acord, dacă tu consideri că degradează în vreun fel viața mamei tale sau a ta, atunci ai dreptul s-o distrugi.

Se îndreptă spre uşă. Cu mâna pe clanță se întoarse. Adam continua să privească focul.

– Ți-o dăruiesc, Adam. E a ta şi faci ce vrei cu ea. Poți chiar s-o arzi.

Fără să mai adauge nimic părăsi încăperea.

Capitolul unsprezece

B.J. sorbi din cafeaua călduță şi continuă să se plimbe fără astâmpăr prin bucătărie. Dormise prost. Oare Adam citise manuscrisul sau îl azvârlise pur şi simplu în foc fără să se mai obosească să-şi arunce ochii pe el?

Îi înțelegea furia şi totuşi era îndurerată. Nu ştiuseră de la început că relația lor n-avea nici un viitor? Atunci de ce această durere? De ce de fiecare dată când se gândea la el simțea această suferință teribilă?

Enervată, se mustră singură. Fusese pe punctul de a avea tot ce îşi dorise vreodată dar ea aruncase totul cu un gest. Cartea era bună şi ar fi făcut-o bogată şi celebră. Dar, într-un fel, asta părea să nu mai aibă importanță. Ca o proastă îndrăgostită până peste urechi, dăduse cartea lui Adam ca să o distrugă.

Toată noaptea aşteptase telefonul lui prin care să-i spună că manuscrisul era minunat, că vroia să fie publicat în amintirea mamei lui. Acum în lumina crudă a dimineții, B.J. îşi dădu seama de ceea ce făcuse: jucase totul pe cartea dragostei, îşi ratase viitorul şi în târgul ăsta îl pierduse şi pe Adam.

De ce l-a lăsat să pătrundă în viața ei? Totul fusese aşa de simplu înainte. Până la Adam, gândurile ei despre dragoste şi căsătorie fuseseră ținute în frâu. Întâi trebuia să-şi construiască o carieră de succes, apoi să găsească partenerul perfect. Însă nu pusese la socoteală faptul că se putea îndrăgosti de persoana nepotrivită.

Sunetul telefonului îi făcu inima să tresară. Alergă să răspundă, apoi se opri brusc. Telefonul sună a doua oară. A treia. Mâna îi tremură pe receptor.

– Alo? Vocea îi răsună sugrumată.

– B.J., eu încă aştept. Era glasul adânc al impresarului. Unde e manuscrisul pe care mi l-ai promis?

– Ben. B.J. mută receptorul în cealaltă mână şi-şi şterse palma transpirată de cămaşă. Încă nu e gata.

– Ai un glas ciudat. Ce nu e-n regulă?

– Nimic, Ben. Înghiți în sec şi-şi dori ca inima să nu-i mai bată atât de nebuneşte. Curând va trebui să-i spună adevărul şi să-i suporte furia. Sunt ocupată. Pot să te sun eu?

– De ce să nu trec eu pe la tine?

– Nu. O să... plec.

– Unde?

– La vechea casă din New Jersey. Acum locuieşte acolo mătuşa mea. I-am promis că-i fac o vizită.

– Ne vedem mâine?

B.J. făcu o pauză.

– O să te sun eu, Ben.

Puse receptorul în furcă. Cu un gest nervos bău şi restul de cafea şi se duse să-şi caute haina. Avea nevoie să iasă dintre aceşti patru pereți fiindcă i se părea că se sufocă. Nu-şi propuse s-o viziteze pe mătuşa ei dar, acum că pomenise de acest lucru, simți o nevoie teribilă să-şi revadă vechea casă. În plus de asta dacă stătea aici ar fi sărit ca arsă ori de câte ori suna telefonul. Şi singura persoană pe care ar fi vrut s-o audă nu avea să sune niciodată.

Mergând cu maşina prin cartierul unde locuise odinioară, B.J. privea şirurile de case. Avusese dreptate – toate arătau la fel. Case cu un etaj şi cu pajişti micuțe în fața lor, cu aceeaşi vopsea scorojită pe pereți. Încetini şi

parcă maşina la marginea trotuarului studiind căsuța în care trăise singură cu mama ei. Uitase că există anumite amănunte care făceau această casă unică: vasul de argilă, acum acoperit de zăpadă, în care mama ei sădea întotdeauna primăvara muşcate şi iederă; „C"-ul mare, din lemn, pe care tatăl ei îl sculptase cu mulți ani în urmă. O lăsase atunci pe B.J. să-l ajute să-l coloreze înainte să-l agațe deasupra uşii.

Coborî încet din maşină şi se îndreptă spre intrarea casei.

– Jessica. Mătuşa ei, mică, subțire, o replică a mamei lui B.J., se lumină la față văzându-şi nepoata.

– Eram prin apropiere şi m-am gândit... Brusc, B.J. râse stânjenită. Nu, mătuşă Jo, nu-i adevărat. Să fiu sinceră, simțeam nevoia să revăd casa. Tocmai am terminat cartea la care lucram şi deodată a devenit important pentru mine să vin aici. Poți să mă înțelegi?

Mătuşa îşi deschise larg brațele.

– Desigur că pot. Intră, copila mea. Mi-a fost dor de tine.

Îmbrățişând-o călduros o conduse prin holul mic în sufrageria în care se găseau piese de mobilier de-ale ei amestecate cu unele de-ale mamei lui B.J. Atmosfera era confortabilă, domestică.

– Ai menținut-o la fel de plăcută, mătuşă Jo.

– Am fost atât de încântată când mi-ai dat mie casa înainte să te muți la New York. Mătuşa privi pozele de pe polița şemineului. Mama ta a iubit atât de mult acest loc! A fost ultima locuință pe care a împărțit-o cu tatăl tău.

– Da. Glasul lui B.J. sună distant. Revenindu-şi, se învioră. Te superi dacă mă uit pe-aici?

– Nu, deloc. Mă duc să fac un ceai.

B.J. aruncă o privire în bucătărie, apoi se îndreptă spre veranda din spatele casei plină de mobilă din răchită şi de plante agățătoare. Chiar şi cu soarele palid de iarnă,

plantele se dezvoltau viguros în acest spațiu încălzit, protejat de sticlă.

Urcând scările, B.J. privi dormitorul principal care era acum al mătuşii ei. Traversă holul şi intră în camera care fusese odată a ei şi care fusese transformată în cameră de lucru. Se aşeză pe marginea canapelei şi cercetă încăperea în care petrecuse singură atât de multe nopți. Sentimentele o năpădiră făcând-o să retrăiască totul.

Tatăl ei, arătând splendind în uniforma militară, deschide uşa dormitorului. Lumina din hol îl înconjoară făcându-l să pară chiar şi mai impunător ca în realitate.

– Acum plec, iubito.

– De ce?

– Fiindcă aşa trebuie.

– Nu, tăticule, nu pleca!

– Taci acum, iubito. Nu face să fie şi mai dificil pentru mămica. O apucă de bărbie. Băieţoiul meu micuţ! Trebuie să o ajuți să-şi păstreze zâmbetul până mă întorc.

– Dar ea nu zâmbeşte pentru mine, tăticule. Numai ție îți zâmbeşte.

Vocea lui coboară conspirativ.

– Atunci trebuie să te străduieşti mai mult, B.J. Tu îmi semeni mie, ştii doar. Noi doi putem întotdeauna să vedem partea bună a lucrurilor. Fă-o să zâmbească, B.J. şi când o să mă întorc, o să ne distrăm de minune toți trei.

Gândul o loveşte cu o ascuțime de cuțit drept în inimă.

– Dacă nu te întorci, atunci râsul o să moară.

El îi dă după ureche o şuviță de păr arămiu atât de asemănătoare la culoare cu al lui.

– Râsul n-o să moară niciodată, iubito. E aici. Atinge inima lui, apoi a ei. Să ai grijă de mama ta până mă întorc.

Nu pleca! Cuvintele sunt un țipăt sfâşietor în creierul ei. Nu pleca! Dar B.J. le opreşte pe buze. Va fi curajoasă

de dragul lui. Cu ochii în lacrimi, cu bărbia tremurând îi zâmbeşte şi-i zice tristă.

– Pa, tăticule.

Neliniştită, aleargă la fereastră văzând silueta tatălui ei îndreptându-se spre maşina care-l aşteaptă lângă bordură ca să-l ducă într-o nouă misiune. În timp ce maşina se îndepărtează, cuvintele izbucnesc într-un ţipăt sfidător.

– Nu pleca! Te iubesc!

Poate dacă ar fi strigat destul de tare atunci, în urmă cu mulţi ani, l-ar fi oprit şi el nu s-ar fi dus în război, n-ar fi fost pierdut pentru ele o dată pentru totdeauna. Şi nici râsul mamei n-ar fi murit.

Copleşită de emoţiile înnăbuşite atâţia ani, B.J. îşi îngropă faţa în mâini şi plânse.

Ca prin ceaţă văzu Porche-ul lucios trăgând lângă bordură. Silueta înaltă care venea spre casă îi făcu inima să tresară. Amorţită, se întoarse de la fereastră şi auzi sunetul vocii lui profunde. Un timp ce păru o eternitate rămase privind ţintă peretele, apoi se răsuci pe călcâie şi coborî grăbită scările.

Adam stătea în holul micuţ discutând cu mătuşa ei. O cercetă pe B.J. care se oprise pe ultima treaptă.

Era şi mai frumoasă ca şi amintirea lui. Părul ca o cascadă de bucle ruginii parcă cerea să fie atins; ochii verzi străluceau de parcă fuseseră nu demult scăldaţi în lacrimi iar buzele îi erau moi şi vulnerabile. Trebuie să-şi adune toată voinţa ca să se poată abţine să n-o atingă. Îşi strânse mâinile pe lângă corp.

Ca să-şi mascheze confuzia, B.J. recurse la furie.

– Ce te aduce prin părţile astea, Adam? Îţi place să vizitezi cartierele sărace?

– Întotdeauna te repezi să arunci cu vorbele, nu-i aşa, Jess? Apoi, ignorând-o, o întrebă şarmant pe mătuşa ei: mereu transformă totul în glumă?

– Ca şi tatăl ei. Mătuşa Jo îi zâmbi radioasă lui Adam. Intră, tinere domn. Tocmai pregăteam un ceai. Întorcându-se spre B.J. murmură: ar fi trebuit să-mi spui că o să vină în vizită un bărbat atât de arătos. Aranjându-şi părul jenată, zise: mă întorc imediat.

Când rămase singură cu Adam, glasul lui B.J. răsună răguşit din cauza furiei.

– Cum m-ai găsit?

– I-am telefonat impresarului tău şi l-am ameninţat că-l dau în judecată dacă nu-mi dă adresa.

– De ce.

– Îmi era teamă că nu o să apuc să-ţi spun tot ce vreau înainte de plecare.

Furia lui B.J. fu înlocuită de cu totul alte sentimente. Adam pleca şi acum era ultima lor ocazie să-şi ia rămas-bun. Tonul i se înmuie.

– Îmi pare rău, Adam. După câte ai avut de îndurat, nu cred că mai trebuie să-ţi fac şi eu viaţa grea. Privi în podea. Ce mai fac Flynn şi Gerta?

– Gerta se duce în Gstaad să locuiască la nepoata ei. Mi-a zis că o să-mi gătească ori de câte ori o să vin la cabană. Se îndreptă spre şemineu şi luă o fotografie ce-o înfăţişa pe B.J. la nouă ani împreună cu părinţii ei. Flynn are de gând să călătorească un an sau doi şi să se odihnească la cabana noastră din Franţa. I-am dăruit-o fiindcă întotdeauna i-a plăcut. Apoi vrea să-şi deschidă o mică agenţie pentru pregătirea şi plasarea de secretare particulare. Zicea că aceasta este o piaţă limitată dar foarte specializată şi profitabilă.

– Cred că-i o idee minunată. Flynn are prea multă energie ca să se retragă. B.J. îşi umezi buzele. Şi tu, Adam – respiră adânc – eşti sănătos şi pregătit să te apuci iarăşi de treabă?

Adam puse poza la loc şi se uită la B.J.

– Acum, înainte să plec, am fost ocupat încercând să înnod firele dezlegate.

Inima lui B.J. se strânse. Asta reprezenta ea pentru el? Un fir oarecare?

– Am citit manuscrisul noaptea trecută. Ochii ei se măriră. Nu am vrut s-o fac căci mi-era teamă de ceea ce urma să găsesc în el. Dar trebuia să ştiu.

Lui B.J. i se uscă gura. Îi spusese că manuscrisul era al lui, că putea să facă ce vrea cu el. Şi chiar vorbise serios. Oare îl rănise? Îl înfuriase? Îl aruncase pe foc după ce îl terminase?

Adam se întoarse privind zăpada ce se izbea de geamuri. Nu va mai putea niciodată să vadă zăpadă fără să se gândească la Jess.

– Mama n-a fost proastă deloc. Alegerea pe care a făcut-o pentru cel care urma să-i scrie biografia a fost cea mai bună. O văzu pe B.J. cu gura căscată de uimire. Oricine ar fi putut să relateze evenimentele din viaţa ei. Ziarele fac asta de câteva zile.

– Nora ştia că viaţa ei va fi transformată într-un subiect de senzaţie şi că faptele vor fi răstălmăcite.

Adam aprobă.

– În timp ce citeam, am început să-mi amintesc de prima voastră convorbire din bibliotecă. Mama spunea atunci că şi ea începuse să creadă anumite lucruri pe care le citise despre Vernon Allmon. Şi, brusc, mi-am dat seama. Cuvintele lui Adam erau amare. Când mi-a povestit despre tata, în noaptea aceea la cabană, am fost şocat de ideea că a putut să-şi trădeze cea mai bună prietenă. Şi, într-un fel, şi eu m-am simţit trădat. Dar tu ai reuşit să te strecori în sufletul ei şi, pentru prima oară, am înţeles de ce a făcut ceea ce a făcut.

– Cum te simţi acum ştiind că Josh Thompson a fost tatăl tău?

Adam zâmbi.

– Acum că şocul iniţial a trecut, nu pot să nu privesc totul cu oarecare compasiune. Am fost surprins dar n-ar fi trebuit să fiu. Josh a fost întotdeauna un tată ideal, mereu prezent când aveam nevoie de el. Şi Carolyn a reprezentat ceva deosebit pentru mine, a fost ca o a doua mamă.

Vocea lui Adam se încălzi amintindu-şi de faptele din manuscrisul pe care-l citise toată noaptea.

– Carolyn şi Josh au fost mai mult decât cei mai buni prieteni ai mamei. Ei au devenit o prelungire a familiei pe care ea şi-o dorise întotdeauna cu ardoare. Când s-a întâmplat cu mama şi Josh să fie împreună într-un moment dificil din viaţa amândurora, a fost inevitabil ca ei să nu apeleze unul la celălalt ca să-şi găsească alinarea. Ceea ce n-au putut să prevadă a fost intensitatea pasiunii care a ieşit la suprafaţă atunci când erau mai vulnerabili. Trebuie să-i fi distrus aproape, pe amândoi.

B.J. dădu din cap uşurată că Adam îi înţelesese, fără să-i judece, fără să simtă amărăciune.

– Josh era atât de îndrăgostit de nevasta lui, încât n-a putut să-i accepte boala. S-a răsculat împotriva ei făcând tot posibilul să găsească o vindecare. La rândul ei, Nora era cuprinsă din ce în mai mult de sindromul superstarului şi era înspăimântată că ocazia unei căsnicii normale şi a posibilităţii de a avea copii va trece pe lângă ea. Îi adora pe Josh şi pe Carolyn şi-şi dorea ceva asemănător cu ceea ce aveau ei. Dar când şansa marii iubiri s-a ivit, n-a suportat ideea ca ea să fie instrumentul distrugerii altora.

Adam se îndreptă spre o măsuţă încărcată cu fotografii înrămate ale lui B.J. şi ale familiei ei. În fiecare dintre ele, bărbatul masiv, îmbrăcat în uniformă, domina scena. Ridică ochii şi o văzu pe B.J. privindu-l.

– Conform celor scrise de tine în carte, mama şi Josh au fost împreună aproape patruzeci de ani şi nu şi-au lăsat pasiunea să izbucnească niciodată, cu excepţia

acelui week-end disperat. Crezi că cititorul chiar o să creadă aşa ceva?

B.J. oftă.

– Ştiu că sună aproape eroic dar eu cred că aşa s-a întâmplat. Nora îi iubea prea mult pe Josh şi pe Carolyn ca să accepte ca dorinţele ei să intervină în prietenia lor. Aşa că i-a cerut lui Josh să jure că va lua secretul cu el în mormânt mai degrabă decât să o rănească pe soţia lui.

– Îi faci să apară ca nişte păcătoşi puri.

B.J. scutură din cap.

– Doar oameni, Adam. Pentru lume ei erau superstaruri dar pentru ei înşişi erau doar doi oameni care se găseau într-o situaţie dureroasă. Părerea mea e că au procedat cum nu se poate mai corect.

Adam aprobă.

– Şi eu cred acelaşi lucru. Nu mi-aş fi închipuit că cineva poate să scrie despre o asemenea tragică poveste de dragoste şi s-o facă să pară plină de curaj. Chiar şi împrejurările în care m-am născut, acum pentru prima oară, au părut a fi lipsite de egoism şi nu sordide.

– N-a fost nimic sordid în naşterea ta, Adam.

B.J. se uită la el cum ridică spre lumină o altă fotografie ca să-i evite privirea şi continuă:

– Mama ta a fost în stare să întoarcă spatele carierei fiindcă dorea altceva mai mult. Să fie mamă. Imaginea ei de vedetă a cinematografului se degradase în proprii ei ochi. Hollywood-ul îşi pierduse atracţia o dată pentru totdeauna. Tu ai devenit centrul iubirii lui Josh şi a Carolynei care n-a putut avea copii din cauza bolii. Tu, într-un fel, ai dat un scop vieţii Gertei, a lui Klaus şi chiar a lui Flynn. Poate că naşterea ta a reprezentat un scandal pentru Hollywood dar a fost o binecuvântare pentru mulţi oameni.

– Dar naşterea ta, Jess?

B.J. clipi.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Înainte să cobori, mătuşa ta mi-a zis că pentru tatăl tău tu erai B.J. junior, micul lui băiețel, partenerul lui deosebit.

B.J. deveni brusc tăcută. Uitase de acest lucru. Oare din cauza asta îşi zisese în ultimii ani B.J., în loc de Jessica? Amintirea o făcu să zâmbească, dar totodată îşi dădu seama că se cunoaşte mai bine.

Adam se apropie.

– Vrei ca eu să accept cu calm faptul că un om pe care l-am considerat toată viața un prieten, îmi era de fapt tată şi tu nu poți să-ți ierți tatăl care ți-a fost cel mai bun prieten fiindcă a avut curajul să-şi urmeze propriile convingeri.

– Nu-i adevărat.

– Oare? Atunci pe cine ai dat vina în toți aceşti ani, Jess? Pe tine?

B.J. se întoarse, lovită de cuvintele lui. Era prea aproape de adevăr. Oare nu se întrebase întotdeauna dacă ar fi putut să-şi convingă tatăl să rămână? Nu regretase mereu cuvintele nespuse înainte de plecarea lui? Îi spusese vreodată tatălui ei că-l iubeşte?

Mătuşa Jo se opri în uşă şi tuşi discret ca să-şi facă simțită prezența dar nu arăta prin nimic că ar fi auzit ceva din discuția lor.

– Ceaiul e gata.

Bătrâna îşi scoase şorțul apretat pe sub care avea o rochie simplă, cu flori multicolore.

– Am încălzit şi nişte biscuiți, zise ea mândră. Dulceața am făcut-o chiar eu, vara trecută.

Adam îi zâmbi şi se aşeză pe canapea întinzându-şi picioarele lungi. Fața mătuşii Jo se lumină, încântată de prezența masculină. Se aşeză lângă el şi-i turnă o ceaşcă de ceai.

– Vino, Jessica. Ți-am pregătit ce-ți place cel mai mult.

B.J. zâmbi slab văzând plăcerea evidentă a mătuşii ei, luă un scaun şi se aşeză în faţa lor.

– Şi tu eşti tot scriitor, Adam? întrebă mătuşa Jo amabilă.

– Nu. Sunt fotoreporter.

– Ce cuvânt ciudat, zise ea înmânându-i ceaşca. Se plăteşte bine?

Adam zâmbi.

– Destul de bine.

– Ai de gând să-i faci curte Jessicăi?

Zâmbetul lui Adam se accentuă. Lui B.J. îi scăpă o exclamaţie de uimire. Adam râse şi sorbi din ceai. Iată, apare din nou. „A face curte" Era o expresie de modă veche care însă îi făcea plăcere.

– Aveam de gând.

– Aveai?

Şi B.J. şi mătuşa ei vorbiră în acelaşi timp. Adam se adresă mătuşii ca şi cum B.J. n-ar fi fost de faţă.

– Da, mă gândeam s-o fac. Însă acum, după ce am citit ultimul ei manuscris, îmi dau seama că are un viitor strălucit şi nu vreau să stau în calea carierei ei.

– Hm.

Un moment mătuşa Jo îi cântări cuvintele în timp ce gustă din ceai. Când îl privi, ochii ei limpezi sclipeau.

– Şi o femeie nu poate să scrie şi să fie în acelaşi timp şi cu un bărbat?

– Ba cred că da, răspunse Adam gânditor. Numai că eu am o slujbă pe care ea o urăşte. Probabil că am petrece o mulţime de timp certându-ne pe tema asta.

– Nu-i place că te ocupi cu fotografiatul?

Adam râse.

– Nu-i vorba de asta. Însă nu-i place să fac fotografii în zone de conflict.

Râsul părăsi ochii mătuşii Jo.

– Fotografiezi războaie?

Adam confirmă.

Mătuşa îşi privi nepoata şi-i văzu expresia îndurerată de pe chip.

– Înțeleg.

Tuşi ca să-şi dreagă vocea. Tonul i se îmblânzi. Aruncând o privire în direcția lui B.J. zise:

– Trebuie să existe un anumit fel de dragoste ca să poți suporta o asemenea profesie. Odată, am întrebat-o pe soră-mea cum poate îndura să trăiască cu un bărbat care pleca în permanență la război. Ştii ce mi-a răspuns?

Adam clătină din cap. Mâna lui B.J. îngheță pe toarta ceştii; privi țintă în podea.

– Mi-a zis: „Jo, după ce m-am îndrăgostit de el, nu mai am cum să dau înapoi. El e pentru mine mai mult decât un iubit, e cel mai bun prieten. De fiecare dată când pleacă, sunt conştientă că s-ar putea să nu mai vină niciodată înapoi şi ştiu că s-ar putea să petrec mulți ani singură. Dar dragostea adevărată înseamnă să împarți nu să controlezi. Aşa că aş prefera să fiu singură tot restul vieții mele ştiind că l-am iubit pe acest om, decât să trăiesc o sută de ani cu altcineva."

Uimiți, ochii lui B.J. întâlniră ochii lui Adam. Pe casetă, mama lui rostise aproape aceleaşi cuvinte atunci când vorbise despre tatăl lui Adam.

– Bănuiesc că nu iei în considerare o altă muncă, nu-i aşa? întrebă bătrâna ca să rupă tăcerea.

Adam puse ceaşca jos.

– Mi s-a oferit o slujbă ca redactor la reprezentanța din Washington a revistei *World News* dar nu sunt sigur că o să accept.

B.J. se aşează mai dreaptă pe scaun.

– De ce? întrebă mătuşa.

„De ce?" întrebă inima lui B.J.

– Nu ştiu, răspunse Adam ridicând din umeri. Sunt foarte bun în meseria pe care o fac acum şi nu sunt

convins că mi-ar plăcea o muncă de birou. Întotdeauna m-am aflat în mijlocul acțiunii. În plus de asta, nici nu cunosc pe nimeni în Washington.

– Ăsta este cel mai pueril motiv pe care l-am auzit vreodată.

Mătuşa Jo se şterse cu şervetul la gură.

– Câți ani ai, Adam?

– Treizeci şi şapte.

Mătuşa îl privi în ochii lipsiți de orice expresie.

– Eşti destul de matur ca să ştii ce vrei şi să-ți urmezi dorințele, zise ea ridicându-se. Aud că şuieră ceainicul.

– Mătuşă Jo! o strigă Adam.

Ea se întoarse.

– Mulțumesc pentru ceai. Trebuie să plec.

Mătuşa Jo zâmbi şi se îndepărtă lăsându-i singuri. B.J. se sculă în picioare ca să-l conducă pe Adam la uşă.

– Vreau să publici biografia, Jess.

B.J. dădu din cap simțind cum nodul din gât i se măreşte.

– Când o să afli amănunte despre slujbă?

Adam prinse o şuviță din părul ei şi o înfăşură absent pe deget.

– Ce slujbă?

– Cea de la birou.

– A... O privi în ochi. Încă nu le-am dat un răspuns. Nu sunt sigur că vreau să fiu țintuit prea multă vreme într-un loc.

– Poți să te duci la Gstaad ori de câte ori ai chef să călătoreşti.

– Da, pot. Dar chiar şi acolo presupun că aş fi singur.

Ochii ei verzi luciră de furie.

– Vrei să spui că în junglă nu eşti niciodată singur?

– Sigur că sunt, dar acolo n-am ce face. Trebuie să rezist până ce mi se încredințează o misiune în altă parte.

B.J. se enervă şi mai tare.

– Poate că asta-i problema cu tine, Adam. N-ai fost niciodată nevoit să te stabileşti undeva. Când te plictiseşti de un loc, există mereu un loc nou şi neobişnuit care te aşteaptă să-l vezi.

Glasul lui coborî.

– N-am avut niciodată vreun motiv ca să rămân undeva, Jess.

Privirea pe care i-o aruncă îi dădu lui B.J. fiori de gheaţă şi de foc pe şira spinării.

– Am acum vreun motiv să rămân?

B.J. se întoarse simţind că i se rupe inima.

– La revedere, Adam. Nu vreau să stau în calea viitorului tău strălucit.

– La revedere, Jess.

Se aplecă până când aproape că-i atinse părul cu buzele şi inhală aroma familiară de lămâie. Respiraţia lui caldă o mângâie încet pe obraz.

– Nu mă îndoiesc că într-o zi vei fi bogată şi celebră.

B.J. tresări şi se îndepărtă.

– Şi tu vei avea succes, Adam. Poate că o să mai câştigi un premiu Pulitzer.

Buzele lui se strânseră. Se întoarse şi se îndreptă spre maşină.

Mătuşa Jo stătea în hol cu mâinile în şolduri.

– Asta-i tot ce poţi spune omului pe care îl iubeşti?

B.J. se răsuci pe călcâie.

– Pe care îl iubesc?! Cine-a zis că-l iubesc?

– Ochii tăi. Omul acesta vroia să-i ceri să rămână.

– Nu puteam să-i fac una ca asta. N-am nici un drept să-i cer ceva.

– Nu? întrebă mătuşa Jo scuturând cu tristeţe din cap. Toate lucrurile pe care nu i le-ai spus or să-ţi stea mereu pe inimă, Jessica. Eşti foarte sigură că nu vrei să-i ceri nimic?

Brusc, prin mintea lui B.J. trecu scena pe care o retrăise în dormitor. Tatăl ei atât de înalt şi de impunător

în uniforma militară; tatăl ei ieşind pe uşă – fusese ultima oară când îl văzuse. Adam – plecând o dată pentru totdeauna. Cum o să poată trăi în continuare? Cum o să poată să meargă mai departe fără el?

La urma urmelor, totul era atât de simplu!

B.J. deschise uşa tocmai când Adam se urca în Porche-ul lui strălucitor.

– Adam!

El se opri.

– Adam! Stai!

B.J. alergă pe pajiştea acoperită cu zăpadă şi se opri pe trotuar. Aerul înghețat făcea ca respirația să fie dureroasă.

– Nu pleca!

Adam o privi lung şi intens ca şi cum nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

– Nu pleca, Adam, fără să-mi dai şansa să-ți spun cât te iubesc.

Cuvintele pe care nu le spusese atâta vreme se rostogoleau de pe buzele ei.

– Te iubesc atât de mult! Nu-mi pasă unde trebuie să pleci ca să-ți faci munca, cât timp, ori de câte ori te întorci, vii înapoi la mine. Asta este tot ce-mi doresc, Adam.

Neîncrezător, Adam se apropie şi-o luă în brațe. B.J. tremura. Părul ei răvăşit părea un nor de flăcări în contrast cu ninsoarea care continua să cadă. Ochii ei mari erau înceţoşaţi de lacrimi acum neascunse.

– Asta-i tot ce-mi doresc şi eu, Jess. Să ştiu că mă iubeşti. N-aş putea să te părăsesc niciodată, Jess. Am încercat, chiar acum, dar adevărul e că aveam intenția să mă întorc şi să te rog în genunchi să ne mai acorzi o şansă.

– Adam, cred că sunt destul de puternică să te las să pleci atâta vreme cât ştiu că mă iubeşti.

Ridică ochii şi-i întâlni pe ai lui, plini de căldura dragostei. Adam îi mângâie buzele cu ale lui şi simți cum îl cuprinde aceeaşi dorință fierbinte şi intensă.

– Însă eu nu cred că sunt destul de puternic să te părăsesc, nici măcar pentru puțin timp. Apoi îi murmură lângă tâmplă: ți-ar plăcea să ne stabilim în Washington?

Râzând, B.J. i se aruncă de gât.

– Eşti sigur?

Adam o strânse în brațe, strivind-o la piept.

– Nu sunt sigur de nimic decât de faptul că te iubesc. Şi, cât timp mă iubeşti şi tu, o să ne descurcăm.

Îi acoperi gura cu buzele şi o sărută profund. Apoi, ridicându-şi capul, murmură:

– Suie-te în maşină. Repede.

Împinsă de el înăuntru, B.J. întrebă:

– De ce?

– Fiindcă, îi răspunse Adam închizând portiera şi urcându-se şi el prin cealaltă parte, avem spectatori.

B.J. îl privi mirată.

– Fă-i cu mâna mătuşii Jo.

Mătuşa, stând lângă fereastră, zâmbea fericită cu o expresie de bucurie nețărmurită pe chip.

Adam porni motorul în timp ce B.J. îşi flutură mâna spre ruda ei. Doi puşti de prin apropiere se opriseră arătând cu degetul maşina exotică.

– Restul planurilor mele au nevoie de intimitate. O trase mai aproape şi o muşcă uşor de ureche. Poți s-o chemi pe mătuşa ta la New York. Sau preferi să mergem la Gstaad ca să ne căsătorim?

B.J. se cuibări lângă el. Fulgii mari de zăpadă acopereau parbrizul. Gândindu-se la ce va urma, se cutremură. Avea să fie o furtună grozavă.

– În orice loc de pe pământ, Adam. Numai să fiu cu tine.

SFÂRȘIT

Editura CLASIC

Tel.: 760.32.44.

Lector: CRISTIAN HEIM
Tehnoredactor: LUCICA PITIŞ
Corector: TEO CRIŞAN

Culegere şi paginare computerizată
Secţia Fotoculegere - R.A.I. - Imprimeria Coresi

Coli de tipar: 12
Bun de tipar: 22.VI.1994

Tiparul executat sub comanda nr. 40 327
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti
România

SECRETE

„Ei, da, Bernadette Jessica Conover,
gândi el cu un zâmbet. Va fi și o altă dată.
O altă înfruntare a voințelor.
Și el avea de gând să le câștige pe toate..."

BESTSELLER

ISBN 973-96700-0-8

Lei 1800